ALEX LIGHT

TRADUCERE DE IOANA BENA

ÎNCĂ O ȘANSĂ

CORINTEENS

„Light dă lovitura din nou cu o formidabilă poveste de dragoste pentru tineri. Stilul său literar este sfâșietor de frumos, iar cititorii vor fi cuceriți pe dată de această tulburătoare călătorie marcată de durere în care personajele încearcă să iasă la lumină singure sau împreună.

School Library Journal

„O perspectivă captivantă asupra unei complicate poveşti pline de suferință."

Kirkus Reviews

„Cartea asta ne face să plângem în hohote. Şi apoi să-i îmbrățișăm pe cei dragi cât se poate de strâns."

Epic Reads

ALEX LIGHT

ÎNCĂ O ȘANSĂ

Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GAREEB

ALEX LIGHT

ÎNCĂ O ȘANSĂ

Traducere din limba engleză de
IOANA BENA

CORINTEENS

Redactare: Liviu Szőke, Alina Bâltâc
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu
Lector: Shauki Al-Gareeb

ALEX LIGHT
MEET ME IN THE MIDDLE
Copyright © 2022 by Alex Light
Published by arrangement with HarperCollins *Children's Books*,
a division of HarperCollins Publishers.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
CORINTEENS, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.corintjunior.ro
www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LIGHT, ALEX
Încă o șansă / Alex Light; trad. din lb. engleză de Ioana Bena. - București: CorinTeens, 2023
ISBN 978-606-088-169-8

I. Bena, Ioana (trad.)

821.111

Mamei mele, pentru tot.

1

EDEN

O CĂUTARE RAPIDĂ PE GOOGLE MĂ DUCE LA POVESTEA UNEI femei care s-a trezit după ce a stat în comă timp de 27 de ani, și chiar nu pot să-mi imaginez așa ceva. Asta înseamnă să zaci aproape zece mii de zile, blocat undeva între realitate și o cu totul altă lume. Încerc să-mi imaginez cum trebuie să te simți – să închizi ochii și să vezi o nesfârșită curgere de negru. Un vid infinit. E atât de îngrozitor, încât închid pagina de internet!

Nu am nevoie să-mi pierd prea mult timp întrebându-mă cum trebuie să se fi simțit familia acelei femei. Cunosc prea bine sentimentul.

Zece mii de zile! E o nebunie! Eu o aștept pe Katie să se trezească de cinci luni, iar asta m-a rupt în atât de multe bucăți, încât am încetat să le mai număr.

— Comanda!

Ignor voit vocea lui Manny, care răsună din bucătărie, și mă afund și mai adânc în suferința care mă copleșește. De obicei, când încep să mă gândesc la starea prietenei mele, și vorbim despre prietena mea cea mai bună, care e acum în spitalul din capătul străzii, renunț la câteva secunde după aceea și încerc să mă gândesc la orice altceva. Dar în seara asta mă simt ciudat de masochistă. Poate că o să reușesc să-mi îmblânzesc drăcia asta de creier – sau

măcar să-i pun naibii o lesă. Dar, înainte să se întâmple una ori alta dintre ele, clopoțelul din spatele meu începe să sune. Știu că Manny apasă intenționat pe el întruna ca să mă enerveze la culme. Nu că ar funcționa. Deloc!

— *Eden!* scrâșnește Manny.

Este cu adevărat remarcabil cât dispreț poate îndesa într-un singur cuvânt.

Sunt bine alimentată cu cofeină și odihnită, așa că în momentul ăsta jur să-mi potolesc orgoliul – atât de capricios în genere – cu, să zicem, măcar 35%. Îmi las telefonul să alunece în buzunarul șorțului, reușesc să schițez un zâmbet și mă întorc. Manny mă privește cu o supărare familiară, abia voalată, care e gata-gata să se schimbe în amuzament. Pielea lui măslinie s-a înroșit de la căldura din bucătărie, iar faptul că se uită chiorâș e compensat în mod comic de-o mică arcuire a buzelor.

Dacă cineva reușește să pară furios într-un mod plăcut, acela e Manuel Álvaro.

— Ai nevoie de ceva, șefu'? întreb inocent, pentru că sunt o angajată foarte bună.

Și, de fapt, teoretic vorbind, el nu e șeful meu. Manny e de-abia cu vreo doi ani mai mare decât mine. Tatăl lui, în schimb, *este* șeful meu. Doar că acum el nu-i aici.

În plus, eu și Manny ne-am sărutat deja o dată. Orice aer de autoritate pe care l-ar fi putut avea a dispărut în momentul în care gura lui a atins-o pe-a mea.

— Doar, știi tu, să-ți faci treaba!

Împinge pe tejghea o farfurie cu pui și cartofi, apoi își încrucișează brațele mari la piept. Este o treabă cam grea să-mi ridic ochii înapoi spre fața lui.

— Crezi că te poți descurca?

— Să mă descurc să-i duc o farfurie cu mâncare unui client care stă la zece metri distanță? Ce întrebare ridicolă! îi răspund, luând farfuria. Bineînțeles că nu pot!

Râsul lui Manny mă urmărește prin restaurant până la locul unde Earl, unul dintre clienții noștri obișnuiți, stă în separeul din colț – același în care stă în fiecare vineri seara de când am început să fiu chelneriță aici, acum două luni. Același separeu, aceeași băutură, aceeași mâncare, același bacșiș mizerabil. Deși pentru cel din urmă nu-l pot învinovăți. Nu am fost chiar o rază de soare în ultima vreme. Mai degrabă un soi de nor de furtună etern, plutind prin zonă și așteptând să ude tot și pe toți cei care trec pe sub el.

Dar, cum am spus, nivelul de cofeină care îmi curge prin corp e cu adevărat remarcabil și măcar o dată în viață sunt hotărâtă să nu fiu o pacoste. Așa că, probabil pentru prima dată, îi zâmbesc lui Earl în timp ce îi pun farfuria în față. Îmi răspunde cu o privire încruntată.

— Cartofi în plus? întreabă ca întotdeauna.

— Bineînțeles! răspund, pentru că mi se pare nițel excesiv să-mi tatuez pe frunte un „Da, mi-am amintit de cartofii tăi nenorociți!"

Earl începe să înfulece, iar eu rămân acolo ca o ciudată, privind un bărbat de șaizeci și ceva de ani cum mănâncă. Îmi iau seama în cele din urmă și mă îndepărtez. Bine fac! Trec rapid în revistă restaurantul. Pollo Loco este neliniștitor de liniștit pentru o vineri seară. În afară de Earl, mai sunt doar doi clienți. Părinții lui Manny au deschis localul anul trecut. Servește mâncare portugheză într-un mic cartier din Toronto, plin de afaceri dubioase și magazine de fast-food – bucătăria mea preferată, s-o spun pe-a dreaptă. Înainte ca Pollo Loco să se ridice din cenușă, aici era o cantină de modă veche, specializată în mâncare prăjită care te ducea pe o cale fără întoarcere către un atac de cord.

Manny *jură* că Pollo Loco era plin în fiecare seară. Cum zice el însă, „Prostia aia de local mexican a distrus totul!" O referire blândă la Chipotle, care s-a deschis în josul străzii cu câteva luni în urmă. Ca o gaură neagră, ne-a aspirat toți clienții. Așa se pare. Nu-s sigură că-nghit povestea asta. Dar mâncarea de aici este uimitoare – așa că, cine știe, poate chiar are dreptate.

Mă mănâncă să sâcâi pe cineva, așa că trec de tejgheaua din față și deschid ușa care duce spre bucătărie. Manny stă în picioare la masa mare de metal, întinzând niște aluat într-o foaie dreptunghiulară perfectă. Nu mai e nevoie să-l întreb; știu că face *pastéis de nata*, un desert portughez, care e de fapt o cremă de ouă cu frișcă, frumos cuibărită într-un aluat pufos. Teoretic, aș putea mânca vreo cinci dintr-astea dintr-o lovitură. Clar că n-am făcut-o de prea multe ori.

— Ai ceva pentru mine? întreb ca un câine care cerșește resturi.

Manny, ca un adevărat înger ce este, scoate de nicăieri o farfurie cu un singur *pastel de nata* pe ea.

— Oare ți-am spus că-mi placi cel mai mult pe lumea asta?

Manny mă orbește cu zâmbetul lui înfocat.

— Nu, nu în ultima vreme!

Mă așez la masă și mă apuc de mâncat. Aluatul e un rai de unt, iar crema de ouă mă face să-mi înăbuș un geamăt. În fix zece secunde devorez totul.

Manny se oprește din întins aluatul. Îndreaptă făcălețul spre mine într-un mod acuzator, după care nu prea mă omor.

— Ăsta e primul lucru pe care l-ai mâncat toată tura?

— Poate.

— Eden! geme de parcă aș fi singura responsabilă pentru firele de păr alb – inexistente – de pe capul lui. De parcă n-ai lucra la doi metri de o bucătărie cu un bucătar extrem de talentat care ți-ar găti orice poftești!

Am grijă să mă prefac a mă uita de jur împrejurul bucătăriei strâmte.

— Un bucătar extrem de talentat... Unde?

Manny nu se mai obosește să-mi facă pe plac. Îmi închide gura aruncându-mi un pumn de făină în față. Mă scutur și scot limba la el într-un mod foarte demn, continuând să mănânc toate firimiturile de aluat din farfurie.

— Ar trebui să închidem mai devreme în seara asta! îi spun.

Manny își dă ochii peste cap la ideea mea cea proastă. Îl privesc cum împăturește cu măiestrie aluatul într-un pătrat, apoi îl înfășoară în folie de plastic și îl bagă în frigider, așa cum face întotdeauna. În felul ăsta, cea mai mare parte a muncii e gata pentru mâine-dimineață. În plus, susține el, aluatul e mai ușor de lucrat după ce-a fost ținut la rece. Nu că aș ști ceva despre asta – mă ține departe de toate, ca și cum ar fi vorba despre *Mona Lisa,* iar eu aș fi un copil cu degete lipicioase.

După ce se spală pe mâini și își pune un prosop în jurul gâtului, Manny îmi atrage atenția cu o mișcare rapidă din cap.

— Nu putem închide mai devreme! îmi răspunde.

— De ce nu?

Sprâncenele lui groase se unesc.

— Pentru că închidem la zece. E doar opt și jumătate.

Doamne, niciun tânăr de douăzeci de ani nu ar trebui să fie atât de strict cu regulile! Dacă n-ar fi atât de al naibii de atrăgător, ar fi aproape enervant.

Simt nevoia să subliniez că în ultimele trei ore au intrat doar patru clienți, așa că o și fac. Manny îmi dă replica:

— S-ar putea ca lucrurile să se îmbunătățească în curând.

Amândoi cunoaștem însă adevăratul motiv pentru care nu vrea să închidă mai devreme. E doar un joc – o să recunoască sau nu.

— Iar mie s-ar putea să-mi crească aripi și să zbor! completez eu.

— Nu închidem mai devreme, Eden!

— De ce nu? Ar fi atât de amuzant! insist. E o lume întreagă acolo afară, Manny. Nu mori de nerăbdare s-o vezi?

Manny își smulge prosopul de la gât și începe să șteargă tejgheaua. Acum evită contactul vizual, ceea ce înseamnă că îl obosesc.

— Nu mai fi atât de jenant! Haide, putem merge să luăm gogoși! Sau îți cumpăr un baston, te las pe veranda cuiva și poți să țipi la copii să nu mai alerge, dacă e mai pe placul tău. Ce zici de asta, Manuel?

Acum se oprește din frecat.

— De ce aș vrea să țip la copii? întreabă el cu toată sinceritatea.

— Bine, las-o baltă cu țipetele! Poți vorbi cu toată lumea pe un ton foarte civilizat și prietenos atâta timp cât respectiva discuție are loc în afara acestor patru pereți. Te bagi?

În clipa asta, practic tropăi la gândul de-a pleca mai devreme de la lucru.

Până când Manny cedează și spune ce gândim amândoi:

— Tatălui meu nu i-ar plăcea asta, Eden.

Speranța mi se dezumflă în piept ca un balon – dacă există un lucru asupra căruia putem fi de acord, acela este că „să îl dezamăgești pe tatăl lui Manny" ar trebui să fie o crimă federală.

Prima dată când l-am întâlnit pe domnul Álvaro a fost atunci când mi-a luat un interviu pe banca de pe trotuarul din față. Are cam doi metri și zece și este acoperit de tatuaje – iar asta e suficient ca să te facă să te cam uiți de două ori la el. Dar apoi zâmbește, și toată duritatea se fisurează, iar printre crăpături se întrezărește o moliciune de ursuleț de pluș. S-ar putea să fie cea mai bună persoană pe care am întâlnit-o vreodată – și aici îl includ și pe Manny, ceea ce spune *multe*.

Se aude clopoțelul de la ușă, care mă face să îmi amintesc că sunt la lucru. Manny trage nerăbdător cu ochiul prin fereastra care separă bucătăria de sala restaurantului. Știu că speră să vadă un alt client, dar este doar Earl, care a terminat pe seara asta. Îi arunc lui Manny o privire de genul „Vezi, ți-am spus că nu mai vine nimeni", apoi mă îndrept spre masa lui Earl pentru că *sunt* în timpul programului.

Bag în buzunar bacșișul de doi dolari, adun vasele în cărucior și șterg masa. Când termin, ceilalți clienți au plecat deja și ei, așa că rămân singură cu gândurile mele, care-mi sunt de departe compania cel mai puțin plăcută. Mă mănâncă degetele de nevoia de distracție. Mă întorc la casa de marcat și mă prăbușesc pe micul meu taburet, sprijinindu-mi picioarele pe marginea tejghelei și încălcând probabil vreo zece coduri de igienă odată. Am telefonul în mână și deschid în câteva secunde articolul despre femeia în comă. De data asta, citesc fiecare paragraf, chiar și pe cele despre fericirea familiei ei în fața acestui „miracol". Ceva mohorât și cenușiu îmi șerpuiește în inimă. Invidie? Vinovăție? În ultima vreme, nu reușesc prea bine să-mi identific sentimentele.

Ceva s-a rupt în mine după accidentul lui Katie. Ca și cum întrerupătorul dinăuntru care te face să te simți empatic, bun și grijuliu, și toate acele adjective drăguțe s-ar fi închis cu un simplu *clic*. Tot ceea ce pot simți cu adevărat e oboseala. Uneori, tristețea. Dar, cum am spus, încerc să nu mă gândesc prea mult la asta. Dacă o fac, mă sufoc.

La fel ca Manny, mă trezesc uitându-mă fix la ușa restaurantului, sperând să intre cineva; sperând că o să mi se distragă atenția înainte să-ncep să mă desprind în spirală, ca un fir de pe-un mosor de ață. Aștept ziua în care n-o să mai fiu în stare să mă înfășor la loc.

Apoi o căldura plăcută mi se împrăștie prin piele. Manny s-a lipit de mine, lipindu-și brațul de-al meu. Închid ochii preț de câteva clipe și respir adânc, pentru că azi refuz să mă descâlcesc.

Când întâlnesc privirea lui Manny, zâmbește. Nu înțeleg de ce lucrul ăsta mă surprinde de fiecare dată. Poate pentru că el face ca fericirea să pară atât de ușoară.

— Am o idee! spune Manny.

Încearcă să se prefacă indiferent, dar cumva se dă de gol.

— Hai, spune-mi!

Manny ridică mâna. O pereche de chei îi atârnă de deget.

— Vrei s-o tăiem de-aici?

Ne ia douăzeci de minute să facem curat și să închidem. Stau afară, pe trotuar, frământând curelele genții, și privesc cum Manny încuie ușa. Entuziasmul pe care îl simt arată doar cât de teribil de lipsită de evenimente e viața mea. Dacă faptul că plec mai devreme de la lucru e suficient ca să mă lase fără suflare, s-ar putea să trebuiască să-mi găsesc un hobby. Sau să-mi extind viața socială. Ori una, ori alta.

Manny mă ia de braț și o pornim pe stradă. Spre ușurarea mea, la intersecție se îndreaptă spre vest, nu spre nord, adică spre spitalul lui Katie. În seara asta încerc să *îmi părăsesc* viața. Spitalul acela este o amintire constantă a realității mele mohorâte.

Vreau să-l întreb pe Manny ce l-a făcut să se răzgândească și să plece mai devreme, dar chiar nu-mi pasă. Mă bucur doar că sunt *liberă*. Și o parte din mine se teme că, dacă îi spun, se va răzgândi iar.

Străzile orașului sunt pline de viață, iar aerul și-a pierdut umiditatea acum, că soarele a apus. Miroase și puțin a canalizare, doar pentru că orașul refuză să te lase să-i oferi vreun oarecare aer romantic. Manny ne conduce pe lângă spălătorie – care sigur e o acoperire pentru ceva ilegal – și continuă să meargă. Magazine cu de toate, librării cu cărți la mâna a doua, ceainării. Nici măcar nu mă obosesc să întreb unde mergem. Mă bucur doar că mă

îndrept spre un loc care nu e blocul de apartamente unde locuiesc, o cameră de spital sau restaurantul.

Când trecem pe lângă Chipotle, mă opresc brusc. Căscăm ochii prin ferestrele mari și știu că ne gândim la același lucru – coada nespus de lungă de clienți ar trebui de fapt să fie la Pollo Loco.

— Mă duc acolo, spun, sărind pe vârfurile picioarelor ca un boxer care încearcă să se încălzească înainte de-un meci.

Manny se așază în fața mea, blocându-mi imaginea cu coada. Fața i s-a încrețit de îngrijorare. Șocant!

— Ce... De ce?

Ochii îi sunt mari și neliniștiți.

— Ca să le explic că banii lor ar fi cheltuiți mai cu cap la un restaurant de familie din josul străzii.

— Eden!

Manny mă ia de mână și începe să mă tragă departe de ușă. Picioarele îmi alunecă practic pe asfalt. Mi le înfig ferm în el și rămân pe loc. Îmi încrucișez brațele ca o puștoaică de optsprezece ani ce sunt.

— Încerc pur și simplu să-ți salvez afacerea de familie, Manny! îi replic.

Își ridică ușor colțul gurii.

— Asta vrei să faci tu?

Dau din cap.

— Nu e treaba ta să ne salvezi afacerea! Acum, am putea pleca mai departe înainte să fii interzisă definitiv la Chipotle?

Scot un șuierat de dezaprobare și grăbesc pasul pe lângă el.

— Mi-ar plăcea să-i văd cum încearcă să-mi interzică.

Ne oprim la intersecție. Îmi dau seama din nou că habar n-am unde mergem.

— Unde mă duci?

— În parc, răspunde Manny, un pic prea calm pentru gustul meu.

Se mișcă de pe-un picior pe altul în timp ce așteptăm să se schimbe culoarea semaforului. Presupun că se referă la parcul Trinity Bellwoods, care se află la câteva străzi distanță.

— Îmi place să petrec un pic de timp la aer după muncă. Mă dă peste cap să stau închis în bucătăria aia toată ziua.

Semaforul se face verde. Fac un pas, și Manny se întinde să mă oprească, brațul lui acoperindu-mi burta. Se uită în ambele sensuri, bineînțeles c-o face, apoi mă ia de mână și se grăbește să traverseze strada. Îmi vine să-l ironizez puțin, pentru că e un tâmpit desăvârșit. Dar, nu știu de ce, n-o fac.

Îi spun în schimb:

— Ar trebui să vorbești cu tatăl tău să angajeze încă un bucătar, ca să nu trebuiască să lucrezi toată ziua.

Când afacerile au început să meargă prost, la fel a fost și cu banii. Manny mi-a povestit cum tatăl lui a trebuit să-i concedieze pe ceilalți doi bucătari, pentru că nu-și putea permite să-i plătească. Acum el este ultimul rămas. Domnul Álvaro îl ajută pe Manny la bucătărie ori de câte ori poate. Cu toate astea, nu-mi pot imagina presiunea pe care trebuie să o simtă Manny, cu toată greutatea asta pe umeri.

— Nu e chiar atât de ușor! răspunde Manny simplu, și orice urmă de veselie i s-a șters din voce.

— Banii?

Manny dă din cap și, sub strălucirea felinarelor de pe stradă, îi văd maxilarul încordat.

— Originea tuturor problemelor, nu-i așa?

— Mie-mi spui? îi răspund, simțind toată oboseala din lume.

Bineînțeles că nu e chiar atât de ușor să angajezi personal nou. Rareori e ceva ușor când sunt bani la mijloc. Iar eu sunt o chelneriță de optsprezece ani care se zbate aici, locuind cu o colegă de cameră

într-unul dintre cele mai scumpe orașe din țară, așa că știu câte ceva despre un buget strâns.

Mă gândesc preț de-o secundă să-mi pun o cagulă și să jefuiesc o bancă. Orice ar putea face lucrurile mai ușoare pentru Manny și familia lui. Deși faptul că aș fi arestată ar strica totul.

În față, se vede parcul. Copaci înalți și luxurianți mărginesc iarba, iar luminile terenului de tenis sunt deja aprinse acum, că soarele aproape a apus. Se-aud mingile lovite de rachete. Chiar și la ora asta târzie, parcul e scăldat într-o lumină caldă și năpădit de cete de oameni, majoritatea stând pe iarbă sau plimbându-și câinii pe alei. Îmi dau seama că Manny avea dreptate – chiar e plăcut să stai la aer după muncă. Sigur mai plăcut decât obișnuita mea călătorie cu metroul până acasă și-apoi prăbușirea în pat.

Trecem prin porțile care duc în parc, apoi ieșim de pe trotuar și pornim prin iarbă. Manny găsește un loc liniștit sub un copac și se prăbușește acolo. Sunt pe punctul de-a mă lăsa și eu lângă el, când își scoate jacheta și-o așază pe jos pentru mine. Preț de-o clipă, îmi doresc ca biata cuvertură peticită a inimii mele să nu fie așa de ruptă în bucăți ținute laolaltă doar de-un scotch ieftin și de niște plasturi. Poate că dacă ar fi fost un organ complet, funcțional, care să bată, aș fi putut să fiu cu cineva atât de bun ca Manny.

Dar el merită pe cineva mult, mult mai bun decât mine. Iar eu cu siguranță merit pe cineva mult mai rău.

Mă așez pe jacheta lui și îmi încrucișez picioarele, având grijă să nu-mi pun pantofii pe denimul moale. Mi se pare că e ceva ce nu înțeleg, așa că insist:

— Ar trebui să vorbești cu tatăl tău! Măcar să știe că te zbați. Nu crezi că ar vrea să știe?

— Nu mă zbat, replică Manny.

Își întinde mâinile într-un gest cuprinzător și zâmbește larg.

— Vezi? Totul e în regulă!

Sigur, totul e în regulă. Probabil că e puțin cam exagerat. Dar acum mă concentrez la pungile de sub ochii lui, care seamănă cu niște pete de vopsea albastră decolorată. Și la felul în care cască mereu. Sau acum, când își lasă capul pe spate, sprijinit de trunchiul copacului, și i se închid ochii de parcă ar putea adormi chiar aici, pe iarbă.

— Poate că aș putea fi *eu* ajutorul tău de bucătar, îl tachinez.

Auzind acestea, ochii lui Manny se deschid brusc, de parcă simplul gând că aș putea să gătesc ar fi echivalentul a trei doze de espresso.

— Ăsta e termenul? Nu contează! Pot să întind aluatul și să bat un ou. Serios, cât de greu poate fi?

Mă și imaginez cu un șorț alb și elegant, iar pe cap cu una dintre bonetele alea înalte și rigide. Privirea lui Manny îmi spune că el, unul, își imaginează mai degrabă cum dau foc la bucătărie.

— Doamne, Manny! Spune-mi ce simți cu adevărat!

Și chiar o face, bineînțeles.

— Ai fi un bucătar groaznic, răspunde el.

— N-am vrut să fii chiar atât de sincer!

Mă uit în jur, căutând ceva cu care să arunc în el. O creangă. O piatră mică, dar eficientă. Nimic. Natura și căile ei misterioase!

— Pentru că, își continuă el gândul, clienții nu și-ar primi niciodată mâncarea. Ai mânca-o tu pe toată.

— Poftim, mănânci o singură prăjitură în fața cuiva, și crede că te cunoaște! bombăn.

Dar are dreptate. Și știe asta, pentru că sprâncenele îi și țâșnesc în sus. Îmi dau seama că-și înăbușă râsul, așteptând să protestez.

— Ei bine? Mă înșel? întreabă.

— E vorba de-un simplu control de calitate, îi răspund, sperând să par în cunoștință de cauză.

Încerc să mă gândesc la mai multe cuvinte care sună inteligent pe care să le scuip și care să-mi susțină pledoaria, dar nu reușesc.

— Cum așa? mă împunge el.

Iar acum, când eu sunt cea tachinată, nu prea-mi place.

Din fericire, pe lângă noi trece o femeie cu câinele tropotind în urma ei. Îmi dă răgaz câteva secunde, cât să găsesc un răspuns. Câinele se oprește din țopăit ca să facă pipi, și observ că poartă un pulover roz-neon pe care scrie CĂȚEA cu paiete argintii. Mă întorc spre Manny cu maxilarul practic dezarticulat. Fața lui e toată o lumină. E cel mai amuzant lucru pe care l-am văzut de ceva vreme.

Manny stă cocoșat, râzând în palme, și presupun că asta ar trebui să fie ceva discret, dar cumva reușește să atragă și mai mult atenția asupra lui. Mă gândesc că nu l-am văzut mai vesel vreodată – și asta din cauza unui câine cu un pulover ridicol. În schimb, de când ne-am cunoscut, eu am scuipat tone de glume de aur... și cu ce mă aleg? O clătinare din cap și o privire dezaprobatoare. Pffff! Poate că ar trebui să port și eu un pulover pe care să scrie CĂȚEA.

Femeia, care a înțeles în sfârșit râsul lui Manny, trage de lesa câinelui și se îndepărtează, arătând foarte clar că știe că ne amuzăm pe seama ei. Ca și cum nu am avea voie.

— Mă întreb dacă or fi și mărimi pentru oameni la puloverul ăla, rostesc cu voce tare ce gândesc, de fapt.

Manny, pentru că este un om previzibil, dă din cap spre mine, râzând în continuare. Buclele întunecate îi mângâie fruntea și-mi distrag atenția.

— O să-ți cumpăr unul de ziua ta! îmi promite.

— N-o să accept altceva.

— Spuneai ceva despre controlul calității, îmi atrage atenția Manny.

Din nou, caut în iarbă o armă.

— Eu? Nu prea e stilul meu.

— E exact stilul tău.

— Bine! Controlul calității, mda, hmm! Ce am vrut să spun a fost... Trebuie să guști mâncarea înainte de a o servi, Manny. E regula numărul unu din manualul bucătarului.

Nu am găsit ceva mai bun de spus.

— Uau!

Monosilaba iese ca un amestec de șoc și... Stai, e *impresionat*?

— De fapt, ai dreptate.

— Încearcă să nu pari atât de șocat! Mă uit la *Chopped*.

Acum pare și mai surprins.

— Cu asta te ocupi în timpul liber?

— N-ai vrea să știi.

— Ba chiar da! replică Manny cu blândețe. De-aia întreb.

Cred că dacă aș sta aici următoarele trei ore bătând câmpii despre mine, Manny m-ar asculta până la capăt. Mai mult de-atât, ar păstra totul în memorie. Ar lua notițe în mintea lui și le-ar aranja după culori. Poate chiar m-ar ajuta. Dar atunci s-ar fărâmița și fațada mea. Eden, fata cu limba ascuțită care nu ia nimic în serios s-ar prăbuși, făcându-i loc lui Eden-mica-mizerie care nu pare în stare să-și mai repună viața pe drumul cel bun.

Nici măcar nu sunt sigură că mă mai pot deschide în fața cuiva, după ce am petrecut luni întregi construindu-mi baricade în jurul inimii ca un animal sălbatic. Crengi, cioburi de sticlă, frunze uscate. Mi-am lipit pe piept tot ce mi-a căzut în mână – și așa mi-a ieșit cea mai proastă platoșă din lume. Va trebui să-mi fie de ajuns. Ține tot întunericul înăuntru și orice urmă de lumină cât mai departe.

Iar Manny se dovedește a fi o sursă de multă lumină.

— Dorm în cea mai mare parte a timpului, îi spun.

Poate reușesc să-l plictisesc suficient de mult cu realitățile vieții mele, încât să nu mă mai întrebe altădată.

Ca să fiu cinstită, cel mai simplu ar fi fost să nu rămân cu el după lucru. Dar ceva din articolul despre femeia în comă m-a făcut să vreau să ies din restaurantul ăla, să ies din *mintea mea.* Poate pentru că, dacă mă gândesc prea mult la asta, mă tem că nu voi simți niciodată ușurarea pe care familia femeii a avut norocul s-o simtă.

Mă tem că poate Katie nu va mai fi niciodată aici. Nu așa cum era înainte.

— Nu te cred!

Cuvintele lui Manny mă aduc brusc înapoi la realitate.

— Poftim?

— Că tot ce faci e să dormi, răspunde el încet.

Ochii lui îmi cercetează fața ca și cum ar fi băgat de seamă că mintea mi-a alunecat în altă parte preț de-o clipă.

— Oh! Păi... păcat!

Am niște abilități de neegalat de-a face conversație. De fapt, bănuiesc că e greu să porți o conversație cu cineva când încerci să lași să se afle cât mai puține lucruri despre tine.

— Serios, Eden! reia Manny. Lucrăm împreună în fiecare zi de... De cât oare, de două luni? Și singurul lucru pe care îl știu despre tine e numele tău... și faptul că ești o chelneriță groaznică.

Rostește ultima parte cu cel mai drăguț zâmbet, iar eu abia reușesc să îmi adun energia ca să protestez.

— Viața mea este plictisitoare. Nu pierzi mare lucru.

Cu excepția tuturor rahaturilor triste despre care nimeni nu vrea să audă.

— Pune-mă la încercare!

Rostește cuvintele astea ca pe o blândă mângâiere. Ca și cum aș fi făcută din sticlă, și ceva mai ascuțit m-ar rupe în două. Sau m-ar speria. E atât de sincer, încât mă face să mă gândesc să-i spun totul!

De la accidentul lui Katie, nu a existat nici măcar o singură persoană în fața căreia să vreau să-mi deschid inima. Nici în fața părinților mei. Nici în fața colegei mele de cameră. Nici în fața vreunui terapeut sau a vreunui alt străin. Manny este primul – și chiar și așa, tot refuz să o fac.

Există o singură persoană care știe prin ce trec. O singură persoană care mă poate înțelege. Din păcate, habar n-am unde e acum.

O tristețe grea mă cuprinde dintr-odată. O dau deoparte ca pe-o pătură. Îmi încrucișez picioarele și mă uit la peticul de iarbă dintre coapse. Degetele mele scormonesc printre firele verzi, pe care le smulg și-apoi le rup mărunt-mărunt.

— Nu, mulțumesc! îi răspund.

— Dacă are vreo importanță, *tu* poți să *mă* întrebi orice despre mine, îmi propune el.

Îmi ridic privirea și îl găsesc pe Manny privindu-mă cu un nivel de nerăbdare pentru care nu eram pregătită. Tipul ăsta – tipul ăsta drăguț și grozav – așteaptă, așteaptă să muște momeala. Așteaptă să îi dau bucățile din mine pe care le-am pierdut cu luni în urmă.

Ar trebui să-l las ușurel baltă. Ar trebui să-i spun ceva drăguț. Dar amabilitatea și compasiunea nu mi se prea potrivesc acum.

— Și de ce-aș face asta? îl întreb cu un zâmbet, căci măcar pe ăsta pot să i-l ofer.

— Pentru că așa fac oamenii, Eden. Vorbesc unii cu alții.

— Nu-mi place să vorbesc!

Își bagă mâinile în buzunarul hanoracului.

— Cu excepția cazului în care sunt comentarii sarcastice. Nu-i așa?

— Bingo!

— Ești imposibilă.

— Nimic nu e imposibil, Manny, îi spun cu încă un zâmbet.

Sunt prea generoasă în seara asta.

— Asta sper și eu!

Ceva de pe fața lui se schimbă când o spune. Devine melancolic, gânditor. Îmi amintește de noaptea în care m-a sărutat. Cu tandrețe. Cu blândețe. Ca și cum ar fi fost pe cale să recunoască ceva ce nu voiam să aud.

— Oricum, reiau, aruncând o găleată cu apă rece peste orice ar fi fost pe cale să devină momentul ăsta. Să revenim la chestiile legate de angajare! Eu doar îmi fac griji pentru tine. Ai numai douăzeci de ani, dar principiile legate de muncă ale unui bărbat de vârstă mijlocie. Ar trebui să ieși, să te distrezi. Să faci orice rahat ciudat pe care îl fac băieții vineri seara.

Asta deși sunt aproape sigură că, indiferent ce-ar face băieții normali, Manny ar proceda exact pe dos. Sigur își petrece serile de vineri făcând voluntariat la o bancă de alimente sau purtând colanți roșu cu alb în timp ce salvează orașul, luptând incognito împotriva criminalității.

Acum îmi dau seama că n-am nicio idee despre ce face Manny în afara lucrului. Nu m-am gândit niciodată să-l întreb. Ciudat!

Manny smulge un pumn de iarbă și o aruncă în mine.

— Cam râde ciob de oală spartă, ai?

— Ar trebui cumva să înțeleg ce înseamnă asta? îl întreb, scuturându-mi iarba de pe haine.

— Spun că e puțin hazliu să te iei *de mine* pentru că nu am o viață socială.

— Adică ai dedus că eu n-am o viață socială, Manny? întreb, prefăcându-mă jignită.

— Nu! îmi răspunde el. Am insinuat asta.

— Cum zici tu, fraiere! Ori una, ori alta, tot te înșeli. Sunt le fel de activă ca o albină. Ar trebui să fii recunoscător că am reușit să te strecor în programul meu foarte încărcat din seara asta.

Manny chicotește. Îi privesc ochii căprui cum joacă în întuneric.

— Asta așa e! Sunt sigur că a fost greu să mă strecori în intervalul tău orar de la zece la două dimineața, care spune „consum de televiziune în cantități nesănătoase"

Nici măcar nu pot nega, pentru că are perfectă dreptate.

Cu ultima mea fărâmă de demnitate, spun:

— Schimbi subiectul.

Manny oftează lung, semnalând că tema se apropie de sfârșit.

— Nu-i cer tatălui meu să angajeze pe altcineva, Eden. Nu pot risca să angajeze pe cineva mai atrăgător decât mine. Cum voi supraviețui fără să fiu singura țintă a atenției tale constante?

— Nu știu! răspund sincer, luptându-mă cu un zâmbet. S-ar putea să explodezi în mii de bucăți.

Manny se lasă pe spate pe trunchiul copacului, râzând. Își aruncă piciorul stâng în aer, apoi își încrucișează gleznele.

— S-ar putea.

Devine tăcut, cu ochii pironiți la iarbă.

— Deci, reia, mutându-și din nou privirea către mine, când îmi dai voie să te invit la o întâlnire?

Și iată c-a venit!

Dacă aș fi fost oricine altcineva din lumea asta, mi-ar fi crescut inima de două ori mai mare și aș fi fugit acasă să scriu șaptesprezece pagini în jurnalul meu despre acest moment. Aș fi detaliat cel mai mic zâmbet de pe fața lui Manny și acea vulnerabilitate crudă care e suficientă să te facă să-l săruți pe loc. Dar biata mea inimă peticită nu funcționează așa. În loc de asta, tot ce simt e iritare, pentru că acum trebuie să-l dezamăgesc... cu blândețe.

Retrospectiv vorbind, probabil că n-a fost cea mai bună idee să-l sărut pe Manny. Orice idiot cu doi ochi își poate da seama

că e genul care dezvoltă sentimente mai apoi. Dar eram proastă, stresată și mă simțeam singură. A fost nevoie de o singură privire la pieptul gol al lui Manny în timp ce se dezbrăca de cămașa de lucru ca să mă arunc practic asupra lui într-un mod incredibil de fierbinte și deloc disperat. Aproape deloc.

Poate puțin.

Retrospectiva îți oferă întotdeauna o înțelegere completă, și îmi dau seama acum că momentul nostru din bucătărie a început un firișor care ne-a condus aici, la *acest* moment – cu inima lui Manny în joc și eu fiind cea care trebuie să i-o frângă. Sau măcar s-o învinețească un pic.

— Manny..., încep, pentru că sunt o papă-lapte, iar limba engleză a șters-o din creier în șir indian.

Piciorul lui Manny mă lovește ușor în genunchi.

— Doamne! spune el, râzând. Asta nu sună deloc bine.

Îmi fac curaj să mă uit în ochii lui. Proastă mișcare! Stinghereala de pe fața lui îmi sfărâmă în bucăți ce mai rămăsese din inimă.

Mă strecor pe iarbă până când ajungem unul lângă altul, cu spatele lipit de trunchiul copacului. Poate că dacă nu-l privesc în ochi, îmi va fi mai ușor.

— Ascultă...

Manny îmi taie vorba:

— Nu trebuie să îmi dai vreo explicație, Eden! Poți să spui pur și simplu nu. Sunt băiat mare. Pot să accept o respingere.

Și câââât mă urăsc! Capul îmi ajunge cumva pe umărul lui Manny. Într-o altă viață, poate că aș putea fi întreagă și caldă, și demnă de cineva ca el.

— Cred că ești singurul meu prieten, îi spun. Și unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am întâlnit. Putem să rămânem așa? Te rog?

N-aș vrea să spun mai mult. Vreau doar ca el să înțeleagă. Să înțeleagă asta – să înțeleagă partea asta mică din mine pe care i-o ofer.

Simt apăsarea caldă a capului lui Manny care se odihnește pe al meu. Ușurarea care îmi inundă pieptul aproape că mă doboară.

— E cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Îi pot simți zâmbetul din voce.

— Să nu te obișnuiești cu asta! îi răspund, întrebându-mă dacă și el îmi poate simți zâmbetul.

2

EDEN

MANNY INSISTĂ SĂ MĂ CONDUCĂ LA METROU, IAR EU NU MĂ împotrivesc. E așa de târziu, încât străzile sunt întunecate și tăcute, singura lumină venind de la vitrinele magazinelor de cartier cu program nonstop. Dacă nu ar fi fost bolovanul de un metru nouăzeci care se târăște alături de mine, aș fi aruncat o privire peste umăr la ele. Spre ușurarea mea, Manny a renunțat fără probleme la orice mențiune despre întâlniri, dragoste și romantism grețos în general. Așa că respir în sfârșit, lăsându-mi gândurile să vagabondeze în timp ce el îmi vorbește despre un nou fel de mâncare și cum încearcă să-l convingă pe tatăl lui să-l adauge în meniul de la Pollo Loco. Nu prea-l ascult. În schimb, mintea îmi scoate la iveală o scenă dintr-o zi răcoroasă de primăvară, în care Katie mi-a făcut un breton pe marginea căzii ei de baie, iar a doua zi ne-am îndreptat spre centrul orașului să căutăm un apartament. Ne-am plimbat pe străzi ca și cum ar fi fost ale noastre, înregistrând restaurantele pe care plănuiam să le încercăm și memorând geografia orașului.

Amintirile sunt încețoșate acum. Au devenit cumva cenușii, șifonate ca o carte care a fost citită de prea multe ori. Încă îmi mai amintesc mici momente: mâna lui Katie, caldă și fermă, în mâna

mea; burritos înveliți în folie de aluminiu pe care i-am mâncat la prânz; lumina clară care îmi înflorea în piept, de parcă eram la începutul unei vieți numai a noastre. Dar orice altceva pare îndepărtat, ca și cum ai încerca să găsești stelele, dar nu ți-ai dat seama că n-ai scos capacul telescopului. Nu-mi amintesc numele străzilor pe care ne-am plimbat sau dacă ne-am plimbat pe vreo stradă. Am luat autobuzul? Am prins vreun Uber? Nu-mi amintesc deloc cum arătau clădirile pe care le-am explorat, dacă erau înalte și străluceau spre cer sau dacă erau dărăpănate și sparte, cu balcoane mâncate de rugină.

În spațiile din mine în care amintirile se estompează crește vina. Pierd bucăți din ea. În fiecare zi, se estompează, devenind tot mai greu de atins. Au trecut doar câteva luni. Asta nu înseamnă nimic dintr-o viață. E nesemnificativ. Dacă acum o uit, ce-mi voi mai putea aminti peste cinci ani? Peste zece? Gândul este atât de înfiorător, încât aproape că încep să plâng.

În dreapta mea, Manny merge alături de mine. Și tot ce pot să gândesc e că ar fi trebuit să fie ea.

Acum, fiecare zi pare un joc al așteptării, ca și cum aș fi suspendată în purgatoriu. Și există doar două rezultate posibile: Katie se trezește, mă ia de mână și mă scoate din coșmarul ăsta, trăgându-mă înapoi în viața noastră, care înseamnă să conducem noaptea târziu și să mâncăm la repezeală vreo cină la pachet; sau Katie nu se mai trezește niciodată, iar atunci ce urmează este prea oribil ca să mă pot gândi la asta. Pentru că acum, oricât de neînsemnată ar părea, există încă o mică-mică posibilitate ca ea să se trezească. Iar în clipa în care o să deschidă ochii, jocul se resetează și ne întoarcem, pășind în viitorul nostru, pentru că este *al nostru* și suntem legate una de alta. Dar dacă nu se trezește, atunci... asta e! Existența asta sumbră de zi cu zi, care e realitatea mea actuală, o

să se extindă la *tot restul vieții*. Nu pot duce așa ceva. Am nevoie de luminița de la capătul tunelului, chiar dacă se întunecă puțin câte puțin pe zi ce trece.

E epuizant să simți că nu ai niciun control asupra drumului pe care o apucă viața ta.

Ne oprim la intrarea în stația de metrou și gâfâi ca și cum aș fi terminat un maraton. Așa se întâmplă tot timpul: corpul mi-e epuizat fizic din pricina turelor pe care le tot face mintea mea. Se întâmplă ori de câte ori îmi dau voie să mă gândesc la Katie, motiv pentru care acele amintiri sunt închise în spatele unei uși de fier, legate bine cu legături groase.

Manny s-a aplecat deasupra mea, privindu-mă cu ochi mari și atenți. Las frâiele nițel mai libere, iar el se transformă în cu totul altcineva. Buclele lui castanii i se transformă în valuri unduitoare, întunecate precum cerneala vărsată pe o foaie de hârtie. Ochii blânzi se transformă într-un albastru rece, iar căldura lor, în gheață. Văd cu ochii minții arcuirea zâmbetului lui Truman și îmi amintesc greutatea ca de fulg a atingerii lui. Vreau să mă cufund în el ca într-un iaz liniștit. Vreau să cad înapoi, să mă prăbușesc în ce-a fost odinioară.

Dar vântul urlă pe lângă cărămizile clădirilor, lovindu-se de metalul felinarelor, și orice urmă a lui risipește, devenind himere care se topesc în aerul nopții. În fața mea stă Manny, privindu-mă fix ca și cum ar vrea să mă întrebe ce s-a întâmplat și știind foarte bine dinainte că răspunsul pe care îl va primi e departe de adevăr.

— Reușești să ajungi singură acasă? îmi spun vorbele lui.

Însă ochii lui mă imploră: *Lasă-mă să iau metroul cu tine, Eden! Lasă-mă să te conduc până la blocul tău și să te țin de mână în lift! Lasă-mă să te bag în pat și să mă asigur că ești bine – să mă asigur că locul*

în care te-ai pierdut acum, oricare ar fi el, nu se ascunde sub patul tău, nici nu te așteaptă în dulap!

— Mă descurc! îi răspund.

Am făcut asta singură de sute de ori. Pot să o mai fac de alte de sute de ori.

Înainte de-a putea fugi pe scări înspre garnituri, Manny mă cuprinde într-o îmbrățișare, strivindu-mă la pieptul lui. Vreau să mă simt în siguranță, să mă simt protejată. În loc de asta, mă simt sufocată, ca un animal lăsat să se descurce singur pe străzi de atâta timp, încât începe să suspecteze orice formă de afecțiune. Înțepenesc toată. Nu știu dacă Manny își dă seama, pentru că mă strânge în continuare de parcă aș fi Humpty Dumpty, de parcă ar putea să-mi pună iar toate bucățile la locul lor.

— Manny! cârâi, desprinzându-mă de la pieptul lui.

Îmi dă drumul instantaneu, apoi își drege glasul și își bagă mâinile în buzunarele blugilor. Amândoi simțim că ceva nu e în regulă. Că *eu nu sunt în regulă*. Amândoi ocolim subiectul cu bucurie. Eu sunt elefantul din cameră.

— Ne vedem mâine! spune el.

Alerg pe scări, fiind la jumătatea drumului spre subsol, când îl aud pe Manny strigând:

— Și să nu întârzii!

Nu răspund. Nu pot face nicio promisiune.

La ora asta, abia dacă mai e cineva în metrou: un bărbat mai în vârstă, cu părul cărunt, care-și sprijină capul de geam; o fată de vârsta mea, cu picioarele așezate pe scaunul din fața ei, răsfoind o carte împodobită cu etichete autocolante. Mă așez pe ultimul scaun dintr-un rând de trei locuri libere. În fața mea e o reclamă pentru un festival de toamnă oarecare, cu fotografii cu sirop de arțar proaspăt lipit de zăpadă, înainte de-a fi înfășurat în jurul unor bețe

de popsicle[1]. E un stereotip canadian care se trezește, iar acum mi-e poftă de clătite. La naiba!

Călătoria cu metroul durează doar vreo cinci minute, dar tot scormonesc prin geantă după căști. Pe când reușesc să deznod cablul, vocea din interfon spune „Ați ajuns la stația St. George", iar ușile metroului se deschid. Îmi amintesc să îmi cumpăr AirPods, apoi fac în minte socoteala banilor pe care îi am acum în contul bancar... și, da, o las baltă! E probabil mai important să plătesc chiria pe luna asta... Probabil.

Mă simt copleșită de epuizare din cauza muncii, a socializării – oare asta am făcut Manny și cu mine? – și a existenței în general, așa că iau scările rulante până sus. Sus, sus, sus! După câteva secunde, trec de poartă, ies din stație și mă reped din nou pe străzile sinistre. Firele căștilor îmi amintesc că sunt falită, dar măcar acum sunt deznodate, așa că le conectez la telefon și mi le bag în urechi. Îmi spun că nu-mi pasă ce apare când apăs pe aleatoriu, dar apoi sar peste fiecare melodie, până când apare cea pe care o caut: „Robbers" a celor de la The 1975. Era melodia preferată a lui Katie... Și iată că amintirea forțează iar ușa minții mele, încercând să se strecoare printre crăpături. *Nu*, mă gândesc, *nu în seara asta*. Sar peste cântec. Nu mai fac asta din nou!

Începe un cântec la întâmplare, al unei trupe pe care am văzut-o din întâmplare în concert, cu ani în urmă. Nu e grozav, dar e OK. Și prin asta vreau să spun că nu are nicio emoție atașată, nicio amintire gata să fie dezgropată și plimbată într-o buclă nesfârșită în mintea mea în ora următoare.

---

[1] „Popsicle" este numele folosit în Canada și Statele Unite pentru un „ice pop", o gustare pe bază de lichid înghețat pe un băț. Spre deosebire de înghețată sau sorbet, care sunt amestecate continuu în timp ce îngheață, pentru a preveni formarea acelor de gheață, un popsicle este înghețat lent, în repaus, devenind un bloc solid de gheață (n. tr.).

Dau volumul mai tare. Mai tare. Apoi și mai tare, până când nu-mi mai aud tenișii lovindu-se de beton, nici vuietul mașinilor care trec pe lângă mine. Merg din memorie – aș putea închide ochii și tot aș ajunge în fața blocului meu. Trec pe lângă magazinul asiatic cu cele mai proaspete și mai ieftine fructe. O iau la stânga la Starbucks. Mai ascult încă un cântec și sunt acolo, stând lângă clădirea impunătoare care se întinde înspre cerul nopții. Exact clădirea pe care a ales-o Katie... *Nu!*

Îmi ating cartela de interfon, iar ușa se deschide. Luminile sunt galbene și strălucitoare, iar podeaua e acoperită de o mochetă bej uzată. Robert, paznicul, stă la biroul lui și-mi zâmbește când intru. Trec pe lângă ciudățenia de fântână arteziană care tot nu funcționează și mă îndrept direct spre lifturi. Apăs pe butonul de urcare. Pe perete e lipit un afiș nou. Un aparat de jocuri mecanice, reclamă la o excursie de weekend la Fallsview Casino din Niagara Falls. Mă gândesc la căștile AirPod și la cei o sută și ceva de dolari din contul meu curent. Chiar nu-mi pot permite o dependență de jocuri de noroc în momentul ăsta.

Liftul întârzie, pentru că așa face întotdeauna. Sunt doar patru, iar unul este momentan în renovare. Sunt iritată și din ce în ce mai epuizată cu fiecare secundă care trece. Încep să mă simt de parcă aș avea corpul plin de pietre. Cu toate astea, mă îndrept spre scări. Când ajung la etajul al cincisprezecelea, gâfâi deja, iar pieptul mi se agită mult prea repede pentru cineva care n-are nici nouăsprezece ani.

Holul e lung și drept, acoperit de o mochetă maro pătată de zeci de ani de uzură. E atât de diferită de clădirea în care locuia familia mea, cu podelele de mahon lustruit și pereții de un alb strălucitor! Pereții de aici sunt de un brun decolorat. E mohorât și deprimant! Nu seamănă deloc cu ceea ce ne-am imaginat eu și Katie. Dar în bătălia dintre estetică și accesibilitate, e clar că a câștigat cea din urmă.

Merg pe coridorul îngust, trec pe lângă lifturile aflate exact în mijloc – două pe fiecare parte –, și ușa mea e prima pe dreapta. Nimeni nu mi-a spus că e o idee proastă să închiriezi un apartament direct lângă lifturi. Toată noaptea se aude scârțâitul ritmic al acestora când se mișcă în sus și în jos prin puțuri. Ne-am obișnuit totuși cu el. Acum nu mai e decât un zgomot de fond care acoperă liniștea sinistră.

Apartamentul 1519. Îmi strecor cheia în broască și împing ușa. Îmi imaginez deja pacea și liniștea. Un duș rapid înainte de-a sări în pat, înfășurată într-o pătură groasă, apoi mă uit la reluări din *Brooklyn Nine-Nine* până când adorm, fără ca vreun gând dăunător să apuce să-mi intre în minte. Am băgat de seamă că, dacă îți suprastimulezi constant creierul cu muzică, rețele sociale sau orice altă cale de-a-ți distrage atenția, atunci ți-e mult mai ușor să nu te gândești la toate momentele din trecutul tău pe care încerci să le uiți.

Doar că, atunci când se deschide ușa, pacea promisă se transformă într-un haos teribil de real. Pantofii Ramonei sunt împrăștiați pe holul îngust, iar haina ei zace ghemotoc pe podeaua de lemn, în loc să atârne de cuierul care se află *chiar alături*. Îmi agăț geaca și geanta în cârligul de alamă și trec pe lângă mizeria ei. Holul dă în living, unde lucrurile stau mult mai rău. Canapeaua gri-cenușie pe care am adus-o de la magazinul de vechituri e în mijlocul camerei și-așa mici, complet acoperită de cutii de carton goale. Facturile pachetelor și folia cu bule sunt îngrămădite într-un minimunte pe măsuța de cafea. Se revarsă pe covor și sunt îndesate între pernele canapelei. E ca și cum Canada Post ar fi explodat în apartamentul nostru. Sau, mai precis, Ramona a ajuns în sfârșit la poștă să își ridice coletele. Toate aceste cutii au fost pline de produse inutile pe care diverse mărci i le-au trimis în schimbul unei postări sponsorizate pe

Instagram pentru cei aproape o sută de mii de urmăritori ai ei. Cele mai multe dintre ele vor sfârși pe jgheabul de gunoi.

Nu sunt atât de nerealistă, încât să mă pretind o persoană organizată, care are o viață organizată, dar la naiba! Asta e prea mult chiar și pentru mine.

Îmi smulg căștile din urechi și îmi atârn cablul în jurul gâtului.

— Mona? o strig, înaintând pe câmpul de luptă.

Ocolesc gunoiul pe vârfuri, încercând să găsesc un centimetru de podea goală pe care să pun piciorul.

Ramona nu răspunde, dar o aud cum zumzăie în bucătărie, vorbind singură – sau, mai probabil, vorbind cu urmăritorii ei. Apartamentul nostru e destul de mic, abia vreo șaptezeci de metri pătrați, încât pot traversa livingul și intra în bucătărie din cinci pași.

Bucătăria e plină de lumini fluorescente deloc măgulitoare și de dulapuri de lemn vechi și ponosite. Nu există mașină de spălat vase, așa că farfuriile și cești murdare sunt îngrămădite în chiuvetă. Vreau să dau vina pe Ramona pentru asta, până când îmi zăresc în grămadă bolul de cereale pe jumătate plin, exact acolo unde l-am lăsat înainte de a fugi la muncă în după-amiaza asta. Ramona stă în fața frigiderului, cu părul blond ca mierea strâns într-o coadă trendy cu o împletitură complicată, pe care a învățat-o, fără îndoială, de pe YouTube.

Pe tricoul ei albastru-deschis se poate citi GOGOȘILE SUNT VIAȚĂ, cusut cu litere albe cursive. Are câte unul pentru toate mâncărurile ei preferate și le folosește prin rotație, în funcție de ceea ce filmează în ziua respectivă. Clar, pe masa din bucătărie se află o cutie de gogoși pe jumătate mâncate, alături de telefonul ei, care e sprijinit pe un trepied de lux.

— Sincer, spune Ramona, cu ochii ațintiți asupra telefonului și cu o gogoașă cu ciocolată într-o mână, nu ți-ai da seama *niciodată* că gogoașa asta e vegană. E atât de ușoară! *Atât de* pufoasă!

Ia o mușcătură și ține ce-a mai rămas din gogoașă chiar în fața camerei, rupând aluatul cu degetele.

— Vedeți textura asta? E literalmente un not, oameni buni! Nu-mi vine să cred cât de bună e!

Mai ia o înghițitură, mestecând în timp ce zâmbește în fața camerei, apoi mă vede ițindu-mă în pragul ușii.

— Trebuie să opresc transmisia în direct pentru o secundă. Tocmai a intrat colega mea de cameră.

Își atinge telefonul, apoi se întoarce spre mine, cu șuvițe din breton intrându-i în ochi.

— Ți-am lăsat niște *chow mein* de pui în frigider. Am mâncat totuși toate rulourile *dim sum*. Îmi pare rău!

— E în ordine, am mâncat la lucru... Ce s-a întâmplat în living? întreb.

Ramona se înroșește toată și își roade oja roz care îi acoperă unghiile.

— O să curăț dimineață. Îți promit! Firma asta nouă care produce cereale bogate în proteine mi-a trimis vreo douăzeci de cutii ca să le promovez weekendul ăsta. Cred că sunt șapte grame de proteine pe cană sau ceva de genul ăsta.

— Asta ar trebui să fie mult, nu?

Ramona ridică din umeri.

— Habar n-am! E în dulap, dacă vrei să încerci.

Dulapul scârțâie când îl deschid. Sunt cel puțin zece cutii pastelate de cereale, stivuite frumos pe rafturi. O scot pe cea de un portocaliu-pal, Crunchy O's cu unt de arahide. Citesc rapid datele nutriționale și, hm, nu glumea în privința proteinelor.

— Robert o să te urască dacă o să îi tot aglomerezi depozitul de colete, îi spun în timp ce deschid cutia și îmi scufund mâna în punga de plastic.

— Am început să-i las o cafea pe birou în fiecare dimineață. Mai îndreaptă lucrurile. Deci? Cum sunt?

Îmi bag în gură câțiva pufuleți în formă de cerc.

— Un ușor gust de carton, îi răspund.

Dau din cap spre telefonul ei și spre cutia de gogoși pe jumătate goală de pe masă.

— La ce lucrezi?

Ramona împinge cutia spre mine. Pe capac e scris *Blossoms* cu litere cursive mov.

— E o nouă brutărie vegană care s-a deschis săptămâna trecută pe Queen Street. Toată lumea mă tot bate la cap să le fac o recenzie.

Își dă ochii peste cap, dar știu că îi place. Știu că e fericită. Se uită la ceas și apoi spre mine. Face ochii mari când bagă de seamă schimbarea în rutina mea.

— De ce ajungi atât de târziu acasă?

Mai rontăi niște cereale, pentru că aici eu și Mona tragem linia. Ea îmi vorbește despre munca ei, despre afacerile cu branduri, despre zilele petrecute alergând prin oraș în căutarea celei mai drăguțe brutării sau a celei mai subestimate cafenele pe care să le posteze pe Instagram pentru ca urmăritorii ei să meargă să se înfrupte la ele. Împărtășește și împărtășește și împărtășește ca un robinet stricat care nu mai poate fi închis. Apa continuă să se verse. Eu sunt opusul. Un robinet vechi și ruginit din care nu se mai scurge nimic.

— Unde ai fost? insistă, sprijinindu-și șoldul de masă, ca și cum s-ar fi așezat mai comod, pentru că știe că va dura ceva timp până să scoată de la mine fie și cea mai mică informație.

Cântecul și dansul nostru obișnuite. Ea mă întreabă. Eu o evit. În cele din urmă, mă îmbufnez și mă închid în dormitor. Încearcă din nou a doua zi. Eforturi inutile.

— Ei bine? întreabă din nou.

Poate pentru că întreabă atât de frumos sau poate pentru că lumina fluorescentă îi face părul blond să arate ca părul lui Katie sub soarele de vară. Sau poate doar pentru că răspunsul este cea mai rapidă cale spre finalul acestei conversații, mă trezesc spunând:

— M-am plimbat puțin după lucru cu Manny.

Ramona își dă ochii peste cap. Știe despre slujba mea la Pollo Loco, despre Manny și tatăl lui.

— Ce nu-ți convine la Manny? Nu poți să-l urăști. E ca și cum ai urî un cățeluș! îi spun.

— Nu-l *urăsc*. Nici măcar nu l-am întâlnit vreodată, îmi amintește ea cu o uitătură piezișă, ca și cum ar vrea să spună: *Și cine e de vină pentru asta?*

Ei bine, iertați-mă că îmi păstrez viața profesională și cea personală separate! Nu pot suporta ca părțile astea două din mine, la fel de deprimante, să se ciocnească. Lumea s-ar putea sfârși atunci din cauza tristeții incurabile. Sau, mai rău, Manny și Ramona ar vorbi despre mine ca doi părinți dezamăgiți.

— Scutește-mă, Mona! Am ascultat deja azi o persoană de vârsta mea încercând s-o facă pe părintele. Nu mai suport asta a doua oară.

Ridic cutia de cereale.

— Și, apropo, astea au un gust de rahat.

Îmi îndepărtează mâna de pe cutie și încearcă și ea câteva. Fața i se schimonosește instantaneu, de parcă ar fi supt o lămâie.

— O, Doamne! E ca și cum ai mânca nisip.

— Și acum avem paisprezece cutii de nisip în dulapuri.

Izbucnește în râs. Nu e prima dată când Ramonei i se trimit produse sponsorizate care sunt groaznice. Prima dată a fost terciul de ovăz cu conopidă, care a făcut ca tot apartamentul să miroasă a picioare nespălate. Apoi amestecul de negrese fără fibre care era, în

esență, o cărămidă făcută din cacao. Cel mai rău a fost cu fursecurile umplute care s-au stricat în timpul transportului. Amândouă am făcut toxiinfecție alimentară și am organizat un concurs pentru cine vomită cel mai mult. Am câștigat eu.

— O să fac o tombolă! propune ea.

— Sau putem să le aruncăm, pur și simplu?

Las baltă cerealele și caut în frigider resturile de mâncare chinezească.

— Deși nu mi se pare în ordine să arunc atât de multă mâncare.

Mă gândesc la Manny, împachetând toate resturile de mâncare la sfârșitul serii pentru a le dona la băncile de alimente sau pentru a le împărți oamenilor care dorm pe străzi. Urăsc faptul că bunătatea lui mi s-a infiltrat în creier ca un parazit. Bleah!

— Bună observație! Atunci tombolă să fie! spune Ramona.

Se întoarce la telefon, cu degetele deasupra ecranului.

— Îmi reiau transmisia în direct. Ai trei secunde să iei ce vrei și să te ascunzi în camera ta. Trei, două...

Iau *chow mein*-ul într-o mână, cutia de gogoși în cealaltă și ies din bucătărie înainte să-și termine fraza.

— Spune-le urmăritorilor tăi să nu cumpere cerealele alea! îi răspund când sunt în siguranță în living, lovindu-mă de cutiile goale.

— Folosește codul RAMONA25 pentru 25% reducere la cumpărături! îmi strigă, apoi o aud cum își ridică tonul vocii către acel nivel înalt, vesel, cu care reîncepe să vorbească despre gogoși.

Livingul nostru e întunecat, cu excepția luminii lunii care se revarsă prin ferestrele mari, din podea până în tavan. Nu se vede lacul Ontario, dar... Dar, bine, nimic. Nu există o parte bună, de fapt. E clădirea greșită, colega de cameră greșită. Nu am nimic cu Ramona – pur și simplu nu e persoana cu care ar trebui să fac asta.

E un surogat de viață. Un compromis. O ultimă încercare de-a mă agăța de un fel de familiaritate când totul s-a schimbat.

Când stau întinsă noaptea în pat și închid ochii, încă mai pot vedea luminile roșii și albastre jucându-mi pe pleoape. Îmi amintesc cât de puternic luminau cerul nopții. Cum sirena tânguitoare a ambulanței a străpuns liniștea acelui sărut. Cum totul s-a întors cu susul în jos în doar câteva secunde.

Acum, stând în livingul nostru, văd că ușa de la dormitorul Ramonei e crăpată și că o fărâmă din viața ei strălucitoare, în culorile curcubeului, se revarsă afară. Pereții sunt acoperiți de fotografii Polaroid cu fețele zâmbitoare ale prietenilor și ale surorii ei gemene atârnate de șiruri de lumini. Patul cu buline este atât de plin de perne, încât abia dacă mai are loc să se întindă. Plante în ghiveci acoperă podeaua și comodele, chiar dacă Mona uită mereu să le ude și se ofilesc. Le golește ghivecele și merge la Ikea ca să cumpere altele noi, spunând „O să fiu mai atentă de data asta". Și nu este.

Trec pe lângă ușa dormitorului ei înspre a mea, care e închisă bine. Întorc clanța, iar ușa se deschide, scârțâind din balamalele vechi. Camera mea e cufundată în întuneric. Nu are ferestre și nici vreun perete exterior care să lase să intre lumina soarelui sau a lunii. E ca și cum aș trăi într-un mormânt. Patul dublu e lipit de perete, cu cearceafuri gri, simple, încreţite într-o masă zbârcită înspre picioare. Un birou la mâna a doua, MacBookul meu cel vechi pe care mi l-au cumpărat părinții când am început liceul și scaunul de birou străvechi al tatălui meu, care zgârie podeaua de lemn. Nu există niciun decor. Nici plante, nici fotografii atârnate pe pereți. E lipsit de viață. Nu există nicio urmă de mine aici, de parcă cineva a venit cu o foarfecă și a tăiat orice legătură cu viața mea – atât cine sunt, cât și cine am fost.

Mona o numește peștera mea, de parcă aș fi ales să trăiesc în această vizuină sumbră, rece și nelocuibilă.

În realitate, e temporară. N-am văzut niciun rost să decorez pereții doar pentru a-i dezbrăca atunci când contractul nostru de închiriere o să se termine, cam peste un an. M-am mutat în oraș pentru Katie. Am vrut să o fac pentru ea. Am vrut să trăiesc această versiune a visului ei, pentru că ea n-a putut s-o facă. Dar nimic nu a fost așa cum am crezut că avea să fie. Nu există plimbări la miezul nopții pe străzile liniștite. Nici mâncare la pachet, nici vin roșu. Nici nu ne întindem pe canapea ca să parcurgem în numai câteva zile sezoane întregi din serialele ei preferate.

Nu există ea.

Când m-am mutat aici, acum trei luni, credeam că urma să mă trezesc într-o dimineață și că totul avea să se așeze la locul lui, că această viață și acest oraș urmau să mi se potrivească perfect, ca un pulover pe măsură. De parcă aș fi putut umple perfect această clădire, această slujbă, această colegă de cameră, aceste străzi și aceste false închipuiri. În loc de asta, totul s-a înrăutățit. Am continuat planul nostru de viață, al meu și al lui Katie, însă fără Katie, piesa cea mai importantă din tot acest puzzle. Fără ea, totul e aiurea. Incomplet. Viața asta e cu două numere prea mare.

Nici măcar începerea universității în toamnă nu mai pare posibilă. Nimic nu mai pare.

Mă afund în scaun și îl trag spre birou. Vechiului meu laptop îi ia un minut să pornească, așa că apăs butonul de pornire și mă apuc de *chow mein*. Prin pereții prea subțiri, o aud pe Mona vorbind în continuare. Tăițeii sunt uscați și tari. Îi mănânc oricum. Mă gândesc că Manny s-a oferit să gătească pentru mine. „Un bucătar extrem de talentat, care ți-ar găti orice poftești." Urăsc faptul că tot spun nu, că îi îndepărtez pe toți ca un fel de magnet cu polul opus.

Alung acest gând. Ecranul laptopului se luminează în sfârșit, așa că abandonez mâncarea. Degetele îmi zboară pe tastatură într-o rutină memorată, extrem de bine repetată. Deschid Instagramul și primul lucru pe care îl văd este notificarea pentru livestreamul Monei, care planează în partea de sus a paginii. O ignor și mă duc la bara de căutare. Scriu numele contului. În acest moment, aș putea să o fac și în somn. Merg pe profilul lui Truman, și e același ca acum patru luni. Toate postările au fost șterse. Biografia lui este acum ștearsă și ea. Poza de profil este reflexia lui într-o vitrină de magazin. Actualizez pagina de una, două, trei ori. Nu se întâmplă nimic. 484 de urmăritori. Urmărește 72 de conturi. Asta e tot.

Încep să scriu adresa contului lui Katie și mă opresc. Nu vreau să văd ultima ei postare, cea din noaptea petrecerii lui Truman. Era cu noi două, cu capetele atingându-se, zâmbind larg, întinse pe patul ei, cu picioarele aruncate în aer.

Dar mai mult decât atât, nu vreau să citesc comentariile. Ultima dată când am verificat, erau aproape o mie. *Mi-e atât de dor de tine! Sper să te întorci curând! Nu am renunțat la tine, Katie!* Sunt o mie de moduri diferite de a spune același lucru. Nu am lăsat niciodată vreun comentariu. Nici măcar nu mi-a plăcut fotografia aia vreodată. Nu am știut că a postat-o până când nu a fost prea târziu, iar ea era deja plecată. Am fost prea ocupată în seara aia ca să-mi verific telefonul și să văd notificarea: *@Katiefalls te-a etichetat într-o postare.* Iar s-o descopăr în dimineața următoare mi-a trezit un sentiment pe care nu-l pot descrie. Cum? Cum de-a fost acolo? Cum de-am făcut acea fotografie cu douăsprezece ore înainte, iar acum Katie pur și simplu... a dispărut? Nu m-am putut hotărî să dau like sau să las vreun comentariu. Mi s-a părut complet lipsit de sens, știind că nu avea să o vadă! Știind că notificarea avea să plutească pe ecranul telefonului ei la nesfârșit.

Simt că pierd controlul. Știu! Și nu mă pot opri. Câteodată mi-e bine să regăsesc soiul de confort halucinatoriu pe care numai acel trecut mi-l poate aduce. Uneori îl las să mă îngroape complet. Mă cufund în întregime în amintirile cu noi, până când aproape că mi se pare că ea este încă aici și că ultimele cinci luni au fost un vis. Vreau să fac asta acum, dar n-o s-o fac. Nu pot.

Ies din browser și închid laptopul. Hainele îmi miros a mâncarea pe care o gătește Manny, așa că mă dezbrac de ele și mă îmbrac în trening înainte de-a mă urca în pat. Dulapul meu e plin de rufe murdare, așa că îmi spun că mâine o să mă duc la subsol să le spăl. O să înnod toate pungile de gunoi și-o să le arunc pe tobogan. O să duc jos cutiile de carton ale Ramonei ca să le arunc în coșurile de reciclare. O să spăl vasele murdare din chiuvetă. O să fac un milion de treburi doar ca să-mi distrag mintea de la singurul lucru la care vrea să se fixeze.

Mă strecor sub pătură și în liniștea, în întunericul care mă împresoară, sunt ca o ambarcațiune care a luat apă. Îmi urcă pe degetele de la picioare, iar apoi îmi trece de glezne, îndreptându-se spre genunchi. Mă agit și alerg frenetic, cârpind găurile cu zdrențe, înfigându-le adânc în răni. Am cârpit o gaură, însă alta se deschide iar. Sunt epuizată! Nu mai am aer. Mintea îmi spune să mă opresc. Să stau nemișcată. *Întinde-te, atât! Lasă valurile să te legene până adormi! Odihnește-te!* Corpul meu însă are o minte proprie. Continuă să se miște, continuă să încerce. Nu vrea să renunțe la mine. Nu încă!

Și apoi telefonul îmi sclipește ca un mic far în întuneric. Mă întind spre el pe podea, mijindu-mi ochii. E o notificare. Nu pot să citesc cuvintele – ochii mei încă se adaptează la luminozitate. Apăs pe ea orbește, iar telefonul se deblochează și se deschide Instagramul. Îmi ia un minut să înregistrez ce se întâmplă, apoi mă

trezesc pe pagina lui Truman. Mă ridic brusc în picioare pentru că ceva este diferit. *@Trumanfalls a postat pentru prima dată după o vreme!* Zeroul s-a transformat într-un unu.

A apărut o postare nouă.

Îmi tremură degetele când dau clic pe ea.

Fotografia e întunecată. Îmi apropii ochii de ecran, încercând să deslușesc ceva. Pare a fi o cameră goală. Podele din lemn deschis la culoare. Pereți albi și goi. Aparatul de fotografiat este înclinat spre podea, arătând vârfurile tenișilor lui alb cu negru. Mai apare și o masă albă și fragilă, și ceva deasupra ei. Măresc imaginea. E o pânză pentru pictură. Lângă ea, câteva borcănele de vopseluri nedeschise și două sau trei pensule. Titlul e un singur cuvânt: *acasă*. Mă uit la locul etichetat. Toronto.

S-a întors.

3

TRUMAN

MĂ SIMT COMPLET EPUIZAT. FIZIC, PSIHIC, EMOȚIONAL.

M-am săturat să mă trezesc într-un dormitor gol, pentru că sunt prea obosit ca să despachetez vreuna dintre cutiile care au sosit în sfârșit de la Montreal. M-am săturat ca telefonul meu să explodeze de la atâtea mesaje nesfârșite de la mama, detaliind liste de lucruri pe care trebuie să le fac din secunda în care răsare soarele. Apropo, sunt al naibii de sătul și de faptul că soarele răsare în fiecare zi. M-am săturat de nodul ciudat care îmi rămâne în umăr de câteva zile și care își croiește încet drumul spre gât. Prietenii m-au avertizat, ce-i drept, că nu e tocmai cea mai bună idee să călătoresc șase ore cu autobuzul din Quebec ca să mă întorc în oraș.

Când le-am spus că nu pot să conduc, pentru că am de gând să dorm tot drumul, mi-au replicat cu un „Atunci, ia un avion", dar urcatul într-un avion pentru un zbor de-o oră mi s-a părut că e ceva doar pentru snobii bogați. Nu, mulțumesc! Ca să nu mai spun cât de mult îmi displace să zbor cu avionul. Nu am înțeles niciodată obsesia surorii mele, Katie, pentru cer. Așa că, în cele din urmă, am decis să ignor sugestiile tuturor, pentru că nouăsprezece ani pe această planetă nu m-au învățat absolut nimic.

Autobuzul era plin ochi: un grup dubios de adolescenți drogați ca niște zombi – nu că aș fi fost gelos, nu mai fac asta; copii, prea

mulți ca să mai poată fi numărați, care țipau; și un tip care a ascultat același cântec, în buclă, pe toată durata călătoriei.

Privind în urmă, poate că acest sentiment de epuizare este justificat, până la urmă.

Dormitorul meu din noul apartament al familiei este încă nemobilat. Salteaua e așezată direct pe podea și probabil că nu e cel mai bun lucru pentru spatele meu, iar ridicarea din pat e un adevărat chin. Trebuie să cumpăr draperii pentru ferestre, pentru că deja la ora asta toată lumina soarelui pătrunde înăuntru, ceea ce mă împiedică să dorm mai târziu de... Întind mâna pe podea după telefon și verific ora. Șapte și jumătate. Soarele nu mă lasă să dorm mai târziu de *șapte și jumătate*. Erau dăți când nici nu mă culcam până la șapte și jumătate.

Ce-aș vrea să fac, de fapt, ar fi să smulg soarele de pe cer și să dorm toată luna următoare. Îmi deblochez telefonul și citesc mesajele de la mama. *Poți, te rog, să iei flori proaspete în drum spre spital? Cele pe care tatăl tău le-a cumpărat săptămâna trecută au murit. Mulțumesc!* Răspund cu un emoticon cu degetul mare în sus, apoi mă ridic în capul oaselor în pat și încerc să-mi masez umărul drept, dar nodul nu face decât să se întărească, durerea urcând mai sus înspre gât. Îl las în pace. Dacă trupul meu a hotărât că azi e ziua în care să-mi dea peste cap întreaga structură osoasă, atunci așa să fie. Poate să facă ce naiba vrea în acest moment.

Ies din dormitorul meu și cobor pe holul larg ticsit cu opere de artă contrafăcute și cu măsuțe subțiri pe care mama le-a acoperit cu plante false, cărți false și fotografii de familie foarte reale. Fața zâmbitoare a lui Katie mă urmărește cum trec pe lângă ea în drumul spre living.

Chiar dacă ai mei locuiesc aici de numai două luni, nu ai putea ghici asta niciodată după felul elaborat în care a decorat mama fiecare centimetru de spațiu. De parcă s-ar aștepta ca în orice clipă

să apară fotografii de la revista *Lifestyle* și să facă un reportaj de două pagini despre tehnicile ei de design. De fapt, e un designer de interior foarte cunoscut, așa că nu e imposibil. În cel mai bun caz, e destul de puțin probabil.

În dimineața asta sunt singur acasă. Exact cum îmi place! Liniștea e primitoare, la fel și calmul pe care îl simt în oase, în creier. Podelele de marmură din bucătărie sunt reci ca gheața sub picioarele goale. Pornesc cafetiera Keurig și rămân lângă ea, privind-o cum se trezește, cu butonul de pornire clipind albastru. Cafeaua se scurge în cană, și o beau cu înghițituri mari, lacome, cât este încă fierbinte. E singurul mod de-a o face. Îmi arde limba și îmi înțeapă cerul gurii, dar totul în jurul meu capătă consistență, iar marginile neclare încep să se limpezească.

Întreaga casă este decorată în trei culori: alb, bej și această nuanță pe care mama o numește *cositor*, dar care este de fapt doar un gri. Artistul din mine îi poate aprecia alegerile – covoare groase care acoperă podeaua din living, canapeaua în formă de L din piele de un alb-murdar, marmura albă și cenușie de pe blaturile din bucătărie, lămpile suspendate din metal strălucitor cu accente aurii atârnând deasupra insulei. Arată perfect! Probabil că s-ar potrivi pe prima pagină a oricărei reviste. Singura problemă e că nu mă simt acasă. Poate pentru că locuiesc aici de doar douăsprezece ore. Sau poate din cauză că toate amintirile mele sunt stivuite în vechea noastră casă.

Părinții mei nu s-au mutat, nu tocmai. Nu au putut vinde vechea noastră casă. Ideea de a arunca toate acele amintiri – de a arunca dormitorul lui Katie – era sufocantă. Când au transferat-o pe Katie la Mount Sinai, un spital de aici, din oraș, au făcut-o pentru că știau că visul lui Katie era să locuiască în Toronto. Ea ar fi făcut-o oricum dacă nu ar fi fost... totul. Părinții mei au vrut să fie mai aproape de spital, deoarece mama pare să locuiască acolo în

ultima vreme și s-a săturat să stea la hotel. Tata lucra deja în oraș, așa că se elimina naveta de aproape două ore. Părinții mei au închiriat acest apartament în clădirea de vizavi de spital și au început să-și împartă timpul între case. Este genul de facilitate care vine odată cu banii. Abilitate de a-ți dezrădăcina viața în câteva zile, când majoritatea oamenilor ar fi petrecut ani de zile economisind, planificând, pregătindu-se.

Nu a durat mult până m-am hotărât să mă mut aici definitiv. În primul rând, are o priveliște superbă. În al doilea rând, amintirile de aici nu sunt la fel de zgomotoase și de sufocante. Totuși, mi-am mutat toate catrafusele în iunie, chiar înainte de-a pleca la Quebec, și încă n-am apucat să despachetez.

Ușa de la intrare se deschide zgomotos. Mă aștept s-o văd pe mama, dar de după colț apare Milo. Milo, care sigur nu are cheie.

Poate că sunt încă pe jumătate adormit. Poate că nu e aici.

— Doamne, arăți ca un rahat! îmi spune.

Mai iau o înghițitură de cafea și tresar când îmi atinge gâtlejul.

— Ești sigur că astea vrei să fie primele cuvinte pe care mi le adresezi după luni? îl întreb.

— Te aștepți să-ți spun că mi-a fost dor de fundul tău slăbănog? Pentru că nu mi-a fost.

Se uită împrejur, la ferestrele din podea până în tavan, la felul în care totul strigă „aici e plin de bani", apoi fluieră printre dinți.

— Uaaaau! Trăiești ca un rege aici, spune el, apoi începe să se simtă ca acasă, scotocind prin frigider și scoțând din el farfurii învelite în folie de aluminiu cu resturi de lasagna, pește prăjit și recipiente de plastic cu măsline umplute.

— Mi-a fost dor de asta!

Suspină, ia o farfurie și se așază pe unul dintre scaunele din piele.

Cafeaua își face cu adevărat efectul, pentru că îmi dau seama de ceva.

— Cum naiba ai intrat aici?

Milo își bagă mâna în buzunar și aruncă un breloc pe masă. Cheile mele! La naiba! Cât de obosit am fost aseară?

— Le-ai lăsat în ușă! Ai noroc că am intrat eu, și nu vreun ciudat nenorocit.

— Adu-mi aminte, care e diferența?

Milo mă fixează cu privirea pe care am văzut c-o arunca diverșilor tipi înainte de-a se dezlănțui și de-a le sparge mutra. La început e numai bunătate, apoi, într-o secundă, numai sânge. Are o adevărată pasiune pentru a se îndrăgosti de fete care nu sunt monogame.

Îmi surprind reflexia în dulapul de sticlă și tresar. Pe lângă el, arăt ca o crenguță subnutrită.

— Noapte albă? mă întreabă, dând din cap fie la cafeaua pe care o strâng prea tare în mâini, fie la părul meu, care Dumnezeu știe ce face pe capul meu.

— Autobuzul n-a ajuns la Union decât aproape de miezul nopții, îi explic.

— Măcar dacă te-ar fi sfătuit cineva să nu iei autobuzul. Stai puțin...

— De asta ai dat buzna casa mea? Ca să mă enervezi de moarte? îl întreb.

— Nu prea am altceva de făcut într-o vineri dimineață.

Se oprește o clipă din înfulecatul lasagnei și împinge spre mine cheile de pe masă.

— Și nu am intrat prin efracție.

Scaunul de la bar geme când mă așez pe el. Brelocul sclipește sub luminile strălucitoare. Pentru o clipă, mă simt ușurat că Milo a fost cel care le-a găsit în ușă. Dacă ar fi fost părinții mei, nu mi-ar fi reproșat nimic. Dimpotrivă. Mi le-ar fi dat înapoi ca și cum n-ar fi fost mare lucru, ceea ce ar fi fost mai rău. Mi-aș dori să țipe,

să mă certe. Mi-aș dori să mă trateze așa cum o făceau înainte de accidentul lui Katie – ca pe un „proiect în lucru".

De când cu accidentul lui Katie, am primit permis de liberă trecere peste tot. Ajungeam acasă mult după miezul nopții, mirosind a alcool, iar mama îmi curăța în tăcere voma de pe podea; veneam la cină cu trei ore întârziere, iar mama scotea o cutie din frigider și îmi spunea zâmbind: „Ți-am păstrat și ție." Nu au existat consecințe. Nicio repercusiune, indiferent ce prostie aș fi făcut. Și înțeleg, chiar îi înțeleg. Pur și simplu erau recunoscători că sunt acolo, în viață, respirând alături de ei.

— Ce mai face sora ta? întreabă Milo, privindu-mă drept în ochi.

E singura persoană care reușește. Toți ceilalți trebuie să se uite în altă parte – pe trotuar, pereți, la picioarele lor, oriunde.

— La fel ca și până acum.

Tot pierdută într-un pat de spital, cu ochii închiși. Mi-aș dori să am o cronologie, un calendar mare lipit de frigider, cu o dată anume încercuită cu marker roșu, pe care să scrie *KATIE SE TREZEȘTE!*

— Ai nevoie de ceva? zice Milo și scoate un soi de oftat, felul lui übermasculin de a spune că e aici, că îmi e alături.

— Da, să nu-mi mănânci toată mâncarea. Serios, amice, ești sigur că nu ești vreo mașină?

Se uită la corpul meu sfrijit.

— Nu s-ar părea c-ai mânca-o tu! îmi spune.

— Ba da! Doar că nu... nu iau în greutate, cred. În fine! Du-te dracului!

Ușa se trântește din nou. De data asta sunt sigur că e mama pentru că, în clipa asta, cine naiba mai poate fi acolo? Apoi, o explozie de păr roșu-aprins apare de după colț.

— 'Neața, băieți! spune Santana, alunecând fără efort în bucătărie, de parcă ar locui aici.

Se apropie de insulă și bate în marmură cu unghiile lungi și roșii. Milo se holbează la fosta mea prietenă, cu gura deschisă, din care atârnă bucăți de tăieței pe jumătate mestecați.

— Nu există nicio șansă să fi lăsat două seturi de chei în ușă, spun eu.

— Nu am avut nevoie de cheie. Ușa era descuiată, răspunde Santana, zâmbind strălucitor, cu strungărețea dintre cei doi dinți din față la vedere.

Îi arunc o privire piezișă lui Milo. Acesta ridică din umeri, iar privirea i se întoarce instantaneu la Santana, de care este clar vrăjit, dar într-un mod cu adevărat subtil și deloc evident.

— Ce cauți aici? o întreb, pentru că e evident că lui Milo i-a pornit-o creierul aiurea.

— Am venit să te văd.

Se întoarce apoi spre Milo, recunoscându-l abia acum.

— Tu ce cauți aici?

— Același lucru, răspunde el. Am venit să-l văd pe Tru.

Santana privește cu cel mai clar dezgust muntele de mâncare pe care Milo e pe cale să-l înghită. Fața ei e o carte deschisă. Nu-și poate ascunde nicio emoție. Milo observă și el, așa că se dă puțin în spectacol – își lasă furculița jos în mod ostentativ și împinge totul la câțiva centimetri distanță.

Faptul că noi trei stăm împreună într-o cameră e un miracol. Trecutul nostru este, ca să spunem lucrurilor pe nume, destul de încurcat. Santana a mers la liceu cu mine. Ne-am petrecut toată clasa a douăsprezecea făcând chestia asta cu ba este, ba nu este. Apoi am absolvit, mi-am luat un an liber și ne-am ținut de asta. În luna mai am început din nou. Ne-am gândit că de data asta ar putea funcționa – familia mea tocmai se mutase aici, pentru a fi mai aproape de Katie, iar Santana tocmai se mutase și ea aici, pentru a-și începe cariera de model. Ne-am întâlnit într-o seară la

un bar pentru că nu suntem genul de oameni care să mănânce în restaurante de cinci stele, cu mâncăruri al căror nume nici măcar nu le poți pronunța. Pe scurt: am ajuns acolo mai devreme, am văzut mașina Santanei și m-am apropiat prea mult înainte de a-mi da seama că nu e *singură* în ea. Și că nu e nici îmbrăcată.

Reacția mea inițială a fost să *încerc* să-l lovesc pe tipul ăla cu brațele mele ca niște grisine, dar tipul s-a dovedit a fi Milo, grecul ăsta de 120 de kilograme cu mușchi cât capul meu. M-am gândit că ar fi indicat să-mi păstrez mâinile la locul lor.

Noaptea s-a încheiat cu Santana și cu mine despărțindu-ne, cu Milo nevătămat și cu noi trei stând cumva împreună la bar, pilindu-ne cu bere ieftină și râzând de cât de mizerabile sunt viețile noastre. Suntem disfuncționali, dar ne descurcăm.

— Cum a fost în tabăra de artă din Montreal? întreabă Santana, umplându-și un pahar cu apă de la robinet.

— *Tabăra* de artă este un loc în care părinții își trimit copiii atunci când au nevoie de o pauză, San, îi răspund.

— Pardon! Cum au fost cele două luni fantastice pe care le-ai petrecut în Quebec, perfecționându-ți meșteșugul și devenind următorul Michelangelo al lumii?

Mă uit la Milo, care ridică din umeri ca și cum ar zice „Nu mă băga pe mine în asta!"

— E prea devreme pentru o doză de sarcasm atât de grea!

Santana își dă ochii peste cap, învârtindu-și o buclă roșcată lungă în jurul degetului.

— Serios, Truman! Cum a fost?

Sincer? Bine! Faptul că am stat două luni departe, într-o altă provincie, a fost nu atât pentru a-mi îmbunătăți stilul artistic, cât pentru a-mi îngriji sănătatea mintală. Când vine vorba despre artă, e singurul lucru de care sunt sigur. Știu că am un viitor ca artist. Știu că pot fi grozav. Cred în talentul meu, iar asta mai ales pentru

că o persoană m-a convins că ar trebui s-o fac cu mult timp în urmă, în fostul meu dormitor...

Îndepărtez amintirile cu Eden. Am avut momentul nostru. Ne-au trebuit doar câteva secunde să o dăm în bară.

— Montreal a fost peste tot, numai aici nu, spun, cu ochii fixați la restul de cafea de pe fundul cănii.

Tăcem cu toții. Amândoi dau din cap ca și cum ar înțelege, dar nu e așa. Bineînțeles că nu înțeleg. Dar încearcă totuși. Asta e ceea ce contează.

— Te-ai mai gândit la oferta lui Angelo? întreabă Santana, măturând cu măiestrie apăsarea sub covor.

— Cine este Angelo? intervine Milo, găsind în sfârșit curajul să vorbească.

— Nu! răspund cu sinceritate, ignorându-l.

— Truman, așteaptă un răspuns! Practic îmi explodează telefonul în fiecare zi, adaugă ea.

Își scoate mobilul din buzunarul blugilor, care sunt atât de strâmți, încât sunt șocat că a reușit să-l strecoare acolo. Santana ține ecranul în fața mea. Sunt toate apelurile ei pierdute și în toate apare Angelo.

— Ori îi blochez numărul, ori i-l dau pe-al tău. Apoi poți să te ocupi tu direct de el.

— Cine e Angelo? repetă Milo.

Ochii Santanei se îndreaptă spre el, apoi înapoi spre mine. Nu se poate uita la Milo mai mult de câteva secunde. De ce? Fie simte ceva pentru el după aventura lor de o noapte (o oră?), fie o face în numele meu. Refuză să clarifice despre care dintre ele e vorba. Oricum ar fi, nu mă deranjează. M-am săturat de Santana, de data asta pe bune. Cei doi ar putea pleca împreună spre apus și nici măcar nu aș clipi.

— Nu i-ai spus? mă întreabă ea.

Mă prefac distras de o pată decolorată de pe tricou. Santana scoate un oftat de parcă s-ar fi săturat de prostiile noastre, apoi îi explică:

— Angelo este fotograf. L-am întâlnit la o apariție ca model pe care am avut-o acum câteva săptămâni. Mi-a spus că are propriul studio și că urmează să aibă o expoziție de artă, așa că i-am arătat câteva dintre picturile lui Truman, care i-au plăcut la nebunie. Acum, Angelo vrea să expună câteva dintre lucrările lui Truman la următoarea sa expoziție, dar Truman l-a tot dus cu vorba... sau, mai exact, pe *mine* m-a dus cu vorba.

— Eu de ce n-am știut asta? întreabă Milo. Apoi, ca să pună gaz pe foc, adaugă: Și încă n-am văzut nicio lucrare de-a ta.

— Serios, Truman? Cum de voi doi sunteți măcar prieteni? Nu-i spui nimic.

Santana își ia telefonul și tastează, tastează, tastează, iar eu stau acolo ca o muscă pe perete în timp ce ei discută despre viața mea.

— Poftim! spune ea, întinzându-i lui Milo telefonul. Acesta este contul lui secret de Instagram. Complet anonim.

— Îmi place că știi că e secret, și totuși ai vorbit cu două persoane despre el, reiau eu.

Îl privesc pe Milo cum parcurge postările. Sunt vreo treizeci sau cam așa ceva, toate fotografii ale unor picturi pe care le-am făcut în ultimul an. Santana are dreptate: este complet anonim. Nu există nicio poză cu mine, iar eu apar sub pseudonimul *Capote*. Ca Truman Capote, scriitorul despre care vorbește mereu tata.

Nimeni nu a știut despre cont până n-a făcut Santana selfie-uri cu telefonul meu într-o seară și a deschis Instagramul pentru a posta câteva. Nu m-a lăsat în pace până când nu i-am arătat pânzele ascunse într-o veche ladă pentru sticlele de lapte din dulap.

Milo scoate un fluierat ușor și îi dă Santanei telefonul înapoi.

— Sunt cu adevărat bune, amice. Chiar *foarte* bune. Și ai aproape zece mii de urmăritori, rahat faimos ce ești!

— Dacă Milo crede că ești talentat, atunci chiar că înseamnă ceva, comentează Santana.

E extrem de ciudat să vezi pe cineva atât de mare și de corpolent ca Milo roșind.

— Asta ce ar trebui să însemne? întreabă el.

Santana își sprijină șoldul de bar, scuturându-și buclele la spate.

— Înseamnă că nu ai mai încercat niciodată să fii cu mine după noaptea aceea, Milo, așa că e clar că nu te prea pricepi să recunoști când ai în față un lucru frumos.

Aha, deci poate că *ei* chiar îi place de el. Fața lui trece de la roz la roșu-sfeclă. Săracul tip!

— Oricum, reia Santana, făcându-se că ignoră stânjeneala lui Milo și întorcându-se spre mine, participi la expoziție sau nu?

— O să mă mai gândesc! îi răspund.

Înclin mai mult spre nu, dar încă nu sunt pe deplin convins.

— Ai spus asta și acum trei săptămâni.

— Și încă mă mai gândesc.

Santana dă din cap, sătulă în sfârșit de noi.

— În fine! Trebuie să plec. Am ședință foto la care ar fi trebuit să ajung încă de acum zece minute. În seara asta îi trimit lui Angelo datele tale de contact, așa că de-acum e problema ta.

Își pune cureaua poșetei pe umăr, își bagă telefonul înapoi într-un buzunar strâmt și pleacă fără să se uite deloc la Milo. Tipul s-a cufundat atât de mult în scaunul lui, încât aproape c-a ajuns pe jos.

— Ce naiba se întâmplă cu voi doi? întreb când aud ușa trântindu-se.

— Să fiu al naibii dacă știu! mormăie el.

Milo petrece o oră întreagă descărcându-și năduful pe Santana. Cât e de frumoasă. Cât o urăște. Cum că probabil e îndrăgostit de ea. Mănâncă încă vreo câteva cutii pline înainte de-a se hotărî

într-un final să plece. De data asta, verific de două ori dacă nu sunt ceva chei în ușă înainte de-a o încuia.

Mama mi-a spus că trebuie să-i iau flori proaspete lui Katie, așa că asta am să și fac. După duș, cotrobăi prin bagaje, disperat să găsesc ceva de îmbrăcat, și aleg ce miroase cel mai puțin a murdar. În stadiul ăsta, fie trebuie să spăl rufele, fie am să amân suficient de mult, încât să le spele mama în locul meu.

Sunt aproape treizeci de grade afară, iar umiditatea îmi face cămașa să se lipească instantaneu de piele. Îmi potrivesc ochelarii de soare și o iau la dreapta, spre florărie. E ora nouă, iar străzile forfotesc de navetiști. Lumea doar ce a ieșit de la metrou, iar acum oamenii trec unul pe lângă altul, grăbindu-se să traverseze strada înainte să se schimbe culoarea semaforului. Asta îmi place la viața la oraș, modul natural în care îți distrage atenția.

Florăria este cu o stradă înainte de spital. Aș putea să mă opresc pentru flori la magazinul de cadouri de la primul etaj, dar mama insistă ca florile lui Katie să fie proaspăt culese, cele mai strălucitoare și mai bogate. Nu mă cert cu ea, pentru că are dreptate. Florăria este luminoasă și parfumată, iar mirosul este atât de puternic, încât mi se lipește de haine. Femeia de la tejghea îmi zâmbește. Nu e prima dată când vin aici. Simt miros de trandafiri, crini și altele cărora nu le știu numele. Toate miros la fel pentru mine. Aleg buchetul cel mai colorat, pentru că asta și-ar dori Katie, și îi cer vânzătoarei să îl ambaleze în hârtie galbenă, strălucitoare, ca soarele de dimineață. Îi plătesc femeii în numerar, iar ea zâmbește, fără să ceară detalii. Ignorăm amândoi halul în care îmi tremură mâinile.

Cu cât mă apropii mai mult de spital, cu atât tremuratul devine mai rău. Apoi îl simt și în piept, și mi-e extrem de greu să respir. Mă gândesc că trebuie să mă așez, să iau o pauză, dar mama a așteptat cam mult deja, așa că îmi văd de drum. Rup agitat

frunzele care atârnă pe tulpinile florilor. Acestea cad pe jos, lăsând o dâră luminoasă pe beton.

Au trecut două luni de când am văzut-o ultima oară pe Katie. Am intrat în camera ei ca să-mi iau rămas-bun înainte de a pleca la Montreal. Mama stătea în vechiul fotoliu din tweed și plângea, iar tata era lângă ea, cu o mână fermă pe umărul ei. Știam că nu pot înțelege de ce plec. A fost greu de explicat. Cum să le spui părinților că trebuie să pleci, pentru că în fiecare zi îți este din ce în ce mai greu să respiri? Mai greu să te trezești dimineața? Mai greu să trăiești?

Deși încerc să uit, trecut două luni de când am văzut-o ultima oară și pe Eden. S-a întâmplat în aceeași zi: aceeași lumină fluorescentă de spital, aceleași holuri bej. Mă îndreptam spre ieșire și mă aflam la jumătatea drumului până la lift, când ușile acestuia s-au întredeschis scârțâind, și Eden era în spatele lor. Am văzut doar o fărâmă din ea la început, dar a fost suficient ca să mă opresc. Când ușile liftului s- deschis complet, eram deja ghemuit lângă distribuitorul automat de cafea, ascunzându-mă ca un laș.

Niciodată nu ne-am pus explicit de acord să mergem mai departe, evitându-ne unul pe celălalt. Dar după noaptea accidentului lui Katie, a fost exact ceea ce am început să facem. Nu mă puteam uita la ea fără să-mi amintesc ce am făcut în acea noapte – fără să-mi amintesc că, dacă nu aș fi fost cu Eden, aș fi fost cu Katie, împiedicând-o astfel să plece de la petrecere și să se urce în acea mașină.

Era prea multă vinovăție! De fiecare dată când o vedeam pe Eden, îmi aduceam aminte de modul în care îmi dezamăgisem sora. De fiecare dată când mă vedea ea... Ei bine, nu știu ce simte ea când mă vede. Dar nu m-a mai privit în ochi din acea noapte. Ăsta nu poate fi un semn bun.

Spitalul Mount Sinai nu arată ca un spital. Este doar o altă clădire care se întinde pe o stradă plină cu mii de clădiri. E numai beton și ferestre, și se înalță suficient de sus pe cer pentru a fi

descurajantă. Pentru a te face să te simți mic. Mă opresc din mers. Mă blochez, așa cum fac întotdeauna. Nu mă pot abține să nu mi-o imaginez pe Katie acolo, în spatele uneia dintre ferestrele acelea striate, la etajul al șaptelea, vie, dar nu tocmai. Sunt mereu lovit de aceeași gând: *Ar fi trebuit să fiu eu.*

Vreau să mă așez pentru un minut sau două pe treptele de la intrare. Poate o oră. Dar dacă o fac, s-ar putea să nu mă mai ridic niciodată și să nu mai intru. Trec prin rutina mea obișnuită: respir adânc, mă uit la podea, număr până la o sută, apoi mă îndrept spre interior. Ușile automate se deschid, și sunt 27 de pași până la lift. Măruntaiele îmi cad în gol în timp ce acesta se năpustește spre etajul al șaptelea. În capătul holului, fac la dreapta, apoi la stânga, iar camera lui Katie este chiar acolo: 708. Afară e o targă albastră, cu o pătură galbenă decolorată deasupra. Ochii îmi zăbovesc la toate detaliile: asistenta care citește o fișă la capătul holului sau puștiul care stă pe podea, cu telefonul întors pe orizontală în timp ce probabil joacă vreun joc cu care părinții lui au încercat să-i distragă atenția. Asta e ceea ce fac și eu – mă ancorez cumva înainte de a intra pe ușa ei.

Pentru că apoi intru în camera ei și îmi pierd tot aerul din plămâni.

Întotdeauna mă gândesc că, de la un moment dat, îmi va fi mai ușor s-o văd. Dar nu e așa. Niciodată! E mereu la fel ca prima dată: șocul, furia, neîncrederea. Nevoia să o iau în brațe. Să plâng. Să mă așez și să nu mă mai ridic niciodată.

Mama stă pe scaunul de lângă patul lui Katie. Jaluzelele sunt complet deschise, iar o mare de soare intră în cameră. Observ vaza cu flori de pe pervaz. Mama avea dreptate când spunea că sunt moarte. Petalele sunt maronii și întărite, atârnând din vaza de ceramică.

Ochii mei absorb fiecare detaliu – felul în care pâlpâie lumina din tavan, bucățile de vopsea descojite de pe pereți, televizorul care

difuzează pe muțește o reluare a serialului *Teoria Big Bang*, haina și poșeta mamei așezate pe masă – înainte de a se îndrepta spre Katie. De obicei, pot să mă uit la ea doar pentru puțin timp. Îi privesc fața preț de-o secundă, apoi casc ochii pe fereastră preț de zece. Îi ating mâna, apoi metalul rece al patului în care stă întinsă. Dar astăzi e altfel.

După ce n-am văzut-o timp de două luni, simt ceva asemănător cu o lipsă. O privesc și o privesc, și continui să o privesc fără să mă uit în altă parte, fără să mă-nfior. Părul ei blond este răsfirat pe pernă, moale și neted. Stă în pat, sprijinită, cu pătura trasă până la brâu, lăsând să se vadă pijamaua roz din bumbac cu care probabil a îmbrăcat-o mama.

Pare că doarme. Ca și cum, dacă aș pierde vreo două ore, apoi m-aș întoarce, Katie ar sta în capul oaselor, vorbind cu mama, iar râsul ei ar răsuna pe hol.

Mama mă vede în ușă și se ridică în picioare. Observ felul în care îi lasă mâna lui Katie, așezând-o ușor pe pat.

— Ai adus florile! observă.

Mă gândesc că au trecut două luni. Șaizeci de zile de când n-am mai văzut-o. Și asta e ce îmi spune prima dată: florile.

Îmi ia buchetul din mâini, și sunt pe punctul de-a o îmbrățișa, dar ea se îndepărtează, merge direct la fereastră și ia vaza veche. O privesc cum aruncă florile ofilite în coșul de gunoi înainte de-a le pune pe cele proaspete înăuntru. Pe masă se află o sticlă de apă. O apucă și o golește în vază. O face din obișnuință. Acea mică sarcină pe care o face în fiecare săptămână.

Rămân pe loc, privind-o și așteptând să-mi spună ceva, să mă întrebe ce am făcut la Montreal. Să mă întrebe ce mai fac. *Orice.*

Termină cu florile, apoi se întoarce spre mine și își șterge mâinile pe blugi.

— Cum a fost în apartamentul cel nou? mă întreabă. Îți place?

— E frumos! îi răspund.

Vocea îmi sună parcă lipsită de viață. Îndepărtată.

— Ai despachetat?

Clatin din cap. Nu! Nu, n-am făcut-o!

Nu-mi dau seama dacă e încă supărată pe mine pentru că am plecat timp de două luni. A văzut în asta faptul c-o abandonez pe Katie în loc de ceea ce a fost, de fapt: că trebuia să fac ceva ca să mă salvez. Am încercat să-i explic că la Montreal nu era vorba despre școala de artă și vreun hobby oarecare. Era vorba despre faptul că trebuia să pot respira din nou, pentru că aerul din camera de spital, aerul din întregul oraș mi se părea stătut și uscat. Mirosea prea mult a ea. La fel și amintirile. Vedeam chipul lui Katie peste tot pe unde mergeam și aveam nevoie să plec pentru scurtă vreme, să ajung într-un loc neatins de ea, undeva unde puteam să mă plimb pe o stradă fără să mi se strângă pieptul, fără să fiu nevoit să mă așez jos zece minute ca să nu mă prăbușesc.

Nu cred că mama a înțeles asta. Pentru ea, am plecat. Atâta tot. Chiar și atunci când am încercat să-i explic că inclusiv Katie ar fi vrut să plec, tot nu m-a crezut.

— Cum se simte? întreb, pentru că principalul nostru subiect de discuție în ultima vreme este sora mea.

Iau scaunul negru pliabil de la masă și îl târăsc până lângă patul lui Katie. Mă așez lângă ea și o iau de mână.

— Doctorii nu văd nicio schimbare. Dacă ar fi văzut, ți-aș fi trimis un mesaj.

Probabil că e doar un comentariu nepotrivit, dar îl simt ca pe o înțepătură, o lovitură ieftină. O altă reamintire a faptului că am fost plecat.

— Mai vorbești cu ea?

Doctorii spun că s-ar putea să ne poată auzi. Că au existat cazuri de pacienți în comă care s-au trezit și își amintesc exact discuțiile pe

care oamenii le-au avut cu ei. Poate că nu e foarte probabil, dar tot e ceva. Merită să ne agățăm de orice urmă de speranță.

Mama se așază pe scaun vizavi de mine. Observ firele de păr cărunt la rădăcini, cele pe care de obicei și le vopsește în negru ori de câte ori încep să iasă la iveală. Este un mister pentru noi toți de unde a apărut părul blond al lui Katie. Mama și tata au părul negru ca pana corbului; și eu la fel. Dar Katie? E la fel de strălucitoare ca soarele.

— Da, sigur! spune mama, luând din nou cealaltă mână a lui Katie într-a ei. Tocmai îi spuneam cum a sunat bunica ta în dimineața asta de la Roma. Pleacă mâine cu avionul în Germania și zice că ne-a trimis o carte poștală acum o lună, dar încă n-a apărut. Ciudat!

— Ciudat! repet, trecându-mi degetul mare pe dosul mâinii ei, pe unghiile vopsite în galben. E culoarea aia de care era obsedată? o întreb.

Mama zâmbește și dă din cap.

— Da! Am găsit-o într-un sertar din dormitorul ei. Nuanța este „lumina dimineții". Îți amintești cât de mult îi plăcea?

Bineînțeles că-mi amintesc!

— Îmi vopsea unghiile cu ea. Și pe ale lui tata.

Rămânem amândoi tăcuți, pierduți undeva, în trecut. Îmi amintesc zilele călduroase de vară, când adormeam pe canapea. Mă trezeam cu unghiile vopsite în toate culorile curcubeului. Uneori îmi făcea și degetele de la picioare. Așa era Katie: trează când toți ceilalți dormeau. Strecurând culoare în lumea noastră.

Și așa se declanșează o altă amintire, una la care nu am mai zăbovit de ceva vreme: obsesia lui Katie pentru cer. De aceea îi plăcea atât de mult nuanța aia de ojă, pentru că strălucea ca soarele. De aceea și-a petrecut mult prea mult timp vara, întinsă în iarbă, uitându-se la el.

Mama oftează și se întoarce aici, în prezent, cu mine.

— Katie nu ar fi vrut asta, șoptește atât de încet, încât nu sunt sigur că am auzit bine.

— Unde e tata? întreb.

— Lucrează până foarte târziu. Firma lui a preluat un caz corporatist important. Acuzații de agresiune sexuală împotriva unui director executiv.

— Pe cine apără?

— Femeile, spune ea.

— Bine!

Rămânem iar tăcuți.

Mi-au trebuit multe căutări pe Google până la trei dimineața pentru a înțelege pe deplin ce i s-a întâmplat lui Katie. Doctorii au încercat să ne explice cât se poate de clar, dar creierul meu se oprea în secunda în care intram pe ușile spitalului. E aproape imposibil să descifrezi jargonul medical atunci când sora ta zace într-un pat din capătul holului, cu viața atârnând de un fir de ață. Pierdeam complet contactul cu realitatea. Era ca atunci când profesorii de la liceu le explicau alor mei la ședințele cu părinții: „Truman nu este atent la ore. E într-o altă lume. Lecțiile nu se lipesc de el. Îi intră pe o ureche și îi ies pe cealaltă."

Când eram singur, în pat, în primele nopți, lumea se mai liniștea puțin. Durerea aceea apăsătoare din piept mi se mai domolea, așa că puteam respira fără să fiu nevoit să-mi reamintesc să o fac. Rămâneam treaz ore întregi căutând pe WebMD și Wikipedia. *Ce înseamnă să fii în comă?* sau *Cineva care e în comă poate să te mai audă?* Citeam rezultat după rezultat, până când adormeam cu telefonul în mână și cu lumina albă a ecranului încă lipită de pleoape.

Treaba e că atunci când s-a produs impactul, Katie nu purta centura de siguranță. Un gând care și acum mă face să clocotesc.

Nici nu știu de câte ori i-am spus să o poarte întotdeauna. Era primul lucru pe care i-l spuneam ori de câte ori o duceam cu mașina: „Pune-ți centura de siguranță sau nu plec nicăieri!" Atunci scotea limba la mine și își punea centura de siguranță. Dar în seara aia nu am fost acolo ca să îi reamintesc, așa că nu și-a pus-o. Când cealaltă mașină a lovit-o pe-a ei, impactul a făcut-o să zboare prin parbriz. Medicii au spus că traumatismul cranian sever i-a provocat starea de comă. Au spus și că cercetările de imagistică cerebrală sugerează că pacienții în comă încă te pot auzi, dar nu sunt concludente. M-am gândit că e poate doar un lucru pe care li-l spun de obicei fraierilor ca mine, ca să le dea cea mai firavă rază de speranță și să-i facă să meargă mai departe. A funcționat.

A fost nasol, dar a funcționat.

— Deci, Montreal, reia mama.

Aștept să continue – să mă întrebe cum a fost sau ce-am făcut. Dar nu o face.

— A fost bine! îi răspund.

Mă străduiesc să mai adaug ceva, înainte să se așternă iar tăcerea.

— Profesorul de artă a spus că îmi prevede un viitor promițător.

Cuvintele lui, nu ale mele.

Zâmbetul ei cu buzele strânse nu prea transmite „spune-mi mai mult".

— E grozav, Truman!

Continui să stau acolo, așteptând ca ea să pună întrebarea. Începe să divagheze din nou despre călătoria de două luni a bunicii mele prin Europa și despre aventurile ei recente după ce a divorțat de bunicul și i-a luat jumătate din bani. După Germania, se va îndrepta poate către Franța. Grecia sau Elveția. N-o mai ascult.

Mă uit la Katie, așteptând și așteptând, și așteptând. „Cum te simți, Truman?" Continui să aștept. Nu întreabă niciodată.

*

În seara asta hotărăsc că e timpul să despachetez. Spăl mai întâi o tură de rufe, aruncând tot ce am în bagaj direct în mașină. Rămân acolo toate cele patruzeci de minute cât durează spălatul, privind cum se învârt hainele în stânga și în dreapta, cu spuma detergentului lipită de geamul aburit. Vârtejul moale este liniștitor, hipnotic. Nu mă gândesc la nimic. Efectiv la nimic. Mintea mea e ca o pânză albă. Țin toate luminile stinse, în afară de spoturile slabe din bucătărie.

Când hainele sunt curate, le împăturesc și le așez în teancuri. Le pun apoi în sertarele comodei, una câte una, inutil de meticulos. Îmi fac patul, cu salteaua încă pe podea. După ce am plecat de la spital, am condus până la casa cea veche, deși nu mi-a fost deloc ușor. Am intrat și am ieșit în câteva minute. Am luat tot ce mi se părea mai important: șevaletul rupt, o ladă pentru sticlele de lapte plină cu câteva dintre tablourile mai vechi, borcănele pline de vopseluri și pensule. Când termin cu hainele, despachetez și toate astea. Șevaletul merge lângă fereastră, pentru că am nevoie de lumină naturală, deși prefer să pictez noaptea. Stivuiesc vechile tablouri pe un raft din dulap, apoi întorc lada cu fundul în sus și o folosesc ca masă. Despachetez borcănelele de vopsea și le aliniez pe ea. Urmează pensulele.

Camera mea e încă goală. Încă nu mi se pare caldă. Dar e deja mai bine.

Mă gândesc să pictez ceva. Mă uit la pânză și aștept, dar nu-mi vine nimic în minte. De la accidentul lui Katie, creativitatea mea a secat ca un pârâu bătrân. Imaginile și scenele care îmi inundau odinioară mintea, până în punctul în care nu mai puteam gândi limpede dacă nu le pictam, pur și simplu... s-au oprit. În Montreal, pictam pentru că trebuia să pictez. Am pictat după indicații – un peisaj, fața unei bătrâne, un castron cu fructe. Dar nu a fost același lucru. Nu a mai venit de la sine.

Mă gândesc la Katie și la cer. La nuanța aceea de lac pentru unghii – „lumina dimineții". Simt că e ceva acolo, o frântură minusculă de inspirație, dar e îngropată prea adânc în mine. Nu pot ajunge la ea. Nu încă.

Mă simt frustrat. Vreau să creez, dar nu pot. Am nevoie de o evadare, de altceva în afară de pictură. Mă prăbușesc în pat și mă sprijin de perne. Mă uit la telefon pentru prima dată pe ziua de azi. Două mesaje de la Santana: *Te-ai hotărât?* Apoi: *I-am dat lui Angelo adresa ta de e-mail. Mult noroc!* Mă face să mă gândesc la contul meu anonim de artist, așa că deschid Instagramul. Nu am mai postat nimic de trei săptămâni, ultima oară fiind o fotografie granulată a unei picturi cu un iaz la răsăritul soarelui. Titlul a fost *Liniște.* Nu e preferata mea, dar postarea tot a primit aproape o mie de aprecieri.

Trec apoi de pe contul meu de artist pe cel personal. Primul lucru pe care îl văd este o nouă fotografie de la Santana, cu fața plină de machiaj și cu părul îndreptat și atârnând mai jos de talie. Poartă o rochie aurie mulată și are ochii acoperiți de sclipici. Probabil este o fotografie de la ședința foto de azi. Văd că trei sute de oameni au apreciat-o, inclusiv Milo. Îmi dau ochii peste cap.

Mă uit la profilul meu: zero postări. Le-am șters pe toate acum câteva luni. După ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat, oameni pe care abia îi cunoșteam au început să-mi inunde postările cu comentarii de genul *Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta* și *Îți sunt alături!* Se purtau ca și cum Katie ar fi murit, când ea e încă aici. Am renunțat la toate postările, ștergând totul.

Dar acum mă mănâncă să încerc ceva nou. Și, din moment ce pictura nu mai este o opțiune, poate că natura moartă e mai bună.

Deschid aparatul foto al telefonului și mă ridic din pat. Vreau să fie ceva la întâmplare, ceva fără context. Las toate luminile stinse și mă așez în fața șevaletului. Jaluzelele sunt trase, astfel încât

dincolo de fereastră se vede orizontul orașului. Înclin aparatul spre podea, arătând vârfurile tenișilor mei și o parte din materialele de pictură în fundal. Fac poza fără să mă gândesc prea mult la ea.

O postez. Îi pun titlul *Acasă*. O etichetez cu locul unde trăiesc în prezent: Toronto. Apoi îmi las telefonul pe pat, pentru că mă îndoiesc că cineva se va deranja să îi dea like. Santana va lăsa un comentariu deștept. Milo va da like comentariului ei în felul ăla al lui ciudat și tăcut.

Când încep să mă dezbrac, cu cămașa pe jumătate scoasă, văd că se aprinde ecranul. Îmi iau telefonul fără să mă gândesc la nimic, până când văd numele. *@Edenflora a apreciat postarea ta.*

Totul se schimbă.

4

EDEN

CÂND AVEAM ȘAPTESPREZECE ANI, EU ȘI KATIE NE-AM PETRECUT toată vacanța de primăvară la ea acasă, campând în dormitorul ei, uitându-ne la seriale și comandând prea multă mâncare la pachet. Era încă frig în Ontario ca să facem altceva; iar piscina lor era încă închisă. Domnul Falls n-o deschidea cel puțin până în mai, când se mai încălzea vremea.

Vinerea aia a fost altfel. Părinții lor erau plecați din oraș – se duseseră cu mașina la cazinourile din Niagara Falls și nu se întorceau acasă până duminică dimineața.

Katie făcea deja planuri, cântărind modurile în care ar trebui să ne petrecem următoarele două nopți, acum, că părinții lor erau plecați.

Truman ne-a luat-o înainte, spunând: „Am invitat niște prieteni în seara asta."

Eram toți trei instalați pe canapea, uitându-ne la un episod din *Impractical Jokers*. Era undeva după-amiază.

Katie sorbea zgomotos din cutia ei de suc.

„Un soi de petrecere?" m-a întrebat.

„Nu! Nu o petrecere. Câteva persoane", a corectat-o el.

Eu îmi întorceam capul de la unul la altul, de parcă aș fi urmărit un meci de ping-pong.

„Presupun că eu și Eden suntem invitate?"

Truman a rânjit

„Presupui greșit." Apoi s-a întors spre mine și a spus zâmbind: „Dar Eden poate veni, dacă vrea."

„Eu..."

Katie mi-a tăiat vorba: „Eden nu vrea. Deci, ce avem noi de câștigat? Pentru că telefonul meu este chiar aici, și ar fi atât de ușor să le trimit un mesaj rapid mamei și tatei..."

„Katieeeeeeeeeee!" a gemut Truman. Ce vrei?

Katie s-a dat nițeluș în spectacol, întinzându-se pe canapea și ridicându-și brațele deasupra capului.

„Hmmm!" a spus ea, gândindu-se.

Am așteptat să-mi ceară idei.

„Vreau să cădem de acord că niciunul dintre noi nu va scoate o vorbă de față cu mama sau tata despre ce se va întâmpla în acest weekend."

Truman a încetat să mai zapeze și s-a așezat mai drept pe canapea.

„Ce naiba ai de gând să faci în seara asta?"

„Cine a spus ceva despre seara asta? În plus, încă nu sunt sigură", a răspuns ea uitându-se la mine.

„Încă ne hotărâm", am precizat eu.

Truman s-a uitat la noi cu suspiciune.

„Mama și tata mi-au spus să am grijă de voi."

Katie a strâmbat din nas.

„Avem aproape optsprezece ani. Nu avem nevoie de niciun însoțitor. Și tu nu ești chiar o autoritate în materie de luare a deciziilor, Tru. Nu cumva te-ai despărțit de Santana săptămâna trecută pentru a cincea oară?" a adăugat ea.

Truman se despărțise de Santana și mie nu-mi spusese nimeni?

Bineînțeles că nu-mi spusese nimeni. Nu trebuia să-mi pese – și zău dacă-mi păsa!

Privirea lui Truman s-a abătut spre mine. Întotdeauna făcea asta: îmi arunca priviri pe furiș.

„A patra oară", a mormăit el.

„Tot degeaba în cazul tău. Facem o înțelegere sau nu?"

Truman a închis televizorul și s-a ridicat de pe canapea.

„Sigur, cum zici tu."

A urcat furtunos pe scări, apoi l-am auzit trântind ușa dormitorului lui.

„Katie!" am avertizat-o.

„Ce-i?" a spus ea, întinzând mâna după telecomandă.

Părul îi cădea pe umeri într-un bob bine definit. Și-l tunsese cu câteva zile înainte, după ce văzuse într-o revistă o fotografie a unui model. Katie n-a stat nici măcar o zi să se gândească la asta. A avut ideea dimineața, iar programarea a fost făcută după-amiază. Spontaneitatea era genul ei. Și îi reușea fără efort.

„Ce *ai* de gând să faci weekendul ăsta?" am întrebat-o.

Katie mi-a aruncat zâmbetul ei caracteristic cu gropițe.

„Cum am spus, încă nu sunt sigură."

Șapte ore mai târziu, ajungea într-o ambulanță.

Lumini roșii furioase îmi clipesc în cap. Alarmele vuiesc, iar sirenele urlă. Îmi țin respirația. Pieptul mi se strânge.

O, nu! *Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu!*

Îmi arunc telefonul, gemând. Se izbește puternic de perete și cade pe podea.

Sunt fosta iubită, hărțuitoarea obsedată. Stai, fără partea cu „fosta iubită": eu și Truman nici măcar nu ne-am dat întâlnire vreodată. *Atunci, de ce îi urmărești postările?* Taci naibii din gură, creierule!

Cred că am făcut mai mult zgomot decât am crezut, pentru că Ramona vine în fugă în dormitorul meu. Ușa se deschide, iar lumina slabă a lămpii de veghe de pe hol pătrunde înăuntru.

— Ce se întâmplă? mă întreabă.

Trebuie să fie trecut de miezul nopții, pentru că Ramona are părul prins într-un coc dezordonat, iar masca de față cenușie, cândva netedă, este acum crăpată pe alocuri.

— *Eden!*

Umple cele două silabe cu atâta îngrijorare, încât îmi face pielea de găină.

— Ce naiba s-a-ntâmplat? De ce țipi?

Apasă pe întrerupător, întunericul dispare, iar eu îmi văd cearșafurile murdare și mototolite, ghemele de scame ascunse prin colțuri... și telefonul meu pe podea, cu o nouă crăpătură strălucitoare de-a lungul ecranului.

Ramona îl vede în același timp cu mine. Se îndreaptă spre trista bucățică de metal și se apleacă s-o ridice.

— Nu!

Mă ridic brusc în pat.

— Nu-l atinge! Doar, doar...

Am dat like. Am dat like la afurisita lui de postare de pe Instagram. La nici măcar cinci secunde după ce-a postat-o.

Rahat! Rahat! Rahat!

Ramona încremenește, pe jumătate ghemuită, pe jumătate în picioare. Se uită la mine de parcă aș fi o psihopată. Ca să fiu sinceră, probabil că are dreptate.

Am fost prea neglijentă cu zoomul, degetele mele stupide și butucănoase mișcând ecranul încolo și încoace. Încercam să măresc, să văd mai bine. Ce era pe pânză? Picta din nou? Ce culori erau în tuburile de vopsea? Culorile puteau să-mi spună enorm de multe: griul și negrul – crea ceva ofilit; galbenul și nuanțele de pastel – ceva vesel, ceva luminos. Am vrut să văd mai mult. Aveam nevoie de mai mult.

De ce s-a întors Truman?

Îi era dor de mine?

Gândul a fost neașteptat. Pentru că nu contează dacă i-a fost dor de mine, dacă s-a gândit la mine sau dacă pictează din nou. Nimic din toate astea nu contează. Șansa noastră s-a spulberat înainte de-a se întâmpla ceva cu adevărat. Am fost egoiști. Nepăsători. Am distrus... Păi, totul.

Am distrus totul.

Eram în mijlocul unui zoom pe linia orizontului, crezând că sunt expertă în geografie sau ceva de genul ăsta, că aș putea identifica locul exact în care se află pe baza clădirilor din fundal sau dacă există un McDonald's cu M galben strălucitor pe care să-l pot localiza, pentru că asta este literalmente culmea cunoștințelor mele culinare.

Și apoi mi-a alunecat degetul. Idioata de inimă albă a devenit roșie. *I like.*

Pot s-o șterg, s-o fac albă la loc, dar răul a fost făcut. Probabil că a văzut-o deja. Probabil crede că încă sunt aceeași fată de cincisprezece ani obsedată de el. Nu sunt. Jur că nu sunt!

Atunci, de ce îi urmărești postările lui Tru...

În scopuri strict de cercetare. Ca să știu când se întoarce în oraș. Ca să pot continua să-l evit cu orice preț, așa cum făceam și înainte. În ultimele două luni, am putut să intru în spital să o văd pe Katie fără să fiu nevoită să mă apropii încet de ușa camerei ei și să trag cu ochiul înăuntru ca să mă asigur că Truman nu e acolo. Faptul că știam că este la kilometri distanță a fost o alinare. O liniștire. Nu trebuia să-mi fac griji că urma să-l văd. Și totuși, îmi făceam, pentru că imaginea lui Truman era ca o lovitură în burtă – o amintire a ceea ce s-a întâmplat în noaptea accidentului. Când închid ochii, încă îi simt fața la câțiva centimetri distanță, culoarea ochilor, pupilele dilatate. Degetele lui pe coapsa mea.

Buzele lui peste ale mele, chiar acolo unde mi le doream de atâta timp. Pot simți tot ce a fost în acea clipă. Acea clipă trecătoare, teribilă, care încă îmi face inima s-o ia la goană.

Faptul că l-am sărutat pe Truman a fost cea mai egoistă alegere pe care am făcut-o vreodată. O regret în fiecare zi. Fără încetare.

Dar apoi o parte din mine crede că, dacă ar fi aici, dacă ar sta în fața mea chiar acum, aș alerga la el, m-aș prăbuși în brațele lui; aș accepta orice bucățică din el, oricât de mică ar fi. Pentru că acea clipă pe care am avut-o împreună a fost oribilă, un cutremur... și tot nu era destul.

— Cine-i ăsta?

Ramona îmi ține telefonul în mână, uitându-se la ecran.

— Truman Falls? mă întreabă. Din cauza asta te sperii? Pentru că i-ai dat like pozei lui de pe Instagram?

Ramona nu înțelege. A fost la liceu cu noi, dar nu cunoaște detaliile și nici secretele. Pentru ea, e pur și simplu așa: Katie a avut un accident, Katie e în comă, eu aveam nevoie de o nouă colegă de cameră deoarece Katie nu mai era o variantă, așa că Ramona s-a mutat aici. Sunt patru evenimente simple care nu au nicio semnificație pentru ea. Ea vede totul în alb și negru. Dar e și atât de mult gri! Și atât de mult întuneric!

Ramona se așază cu grijă pe marginea patului. Masca ei de față cu cărbune are atâtea crăpături, încât începe să i se desprindă de pe ten, iar fulgi mici îi cad pe bluza de pijama. Îmi așază telefonul pe saltea, între noi. Nu-i pot citi gândurile, dar îi cunosc privirea asta. Se întreabă ce e în neregulă cu mine. Ce-i ascund.

Nu e doar o simplă fotografie, vreau să spun. E o căprioară în lumina farurilor. Stă pe marginea unei stânci. E o ciocnire între „înainte" și „acum". Întoarcerea lui Truman este o reamintire a greșelilor pe care m-am străduit luni întregi să le îngrop. Iar

acum s-a întors cu o lopată, gata să le dezgroape pe toate când pământul e încă proaspăt.

— Eden, ai de gând să-mi spui ce se întâmplă sau ar trebui să mă întorc în pat?

Pare epuizată și sătulă de prostiile mele. Nici măcar nu-mi pot imagina cum e să trăiești cu mine. Să încerci în fiecare zi să te apropii, să îmi descoperi secretele, gândurile, și totuși să continui să te lovești cu capul de-un zid de cărămidă. Pentru că așa sunt eu: rece ca piatra și neînduplecată.

O parte din mine mă îndeamnă să-i spun. Să vorbesc și să vorbesc și să vorbesc până când secretele o să se verse din mine ca apa care se scurge la vale. Știu că ar putea fi atât de eliberator și că o parte din greutatea care mă doboară ar dispărea. Și Ramona – la fel ca Manny – e aici, gata și dispusă să mă ajute. Dar gândul de a retrăi acele momente care au dus la accidentul lui Katie... Gândul de a le rosti cu voce tare îmi provoacă atâta durere! Nu vreau să le văd expresia, dezgustul, când vor auzi ce am făcut, cum am trădat-o pe Katie, cum am dezamăgit-o. Nu vreau ca ei să mă vadă în aceeași lumină în care mă văd eu. Încă mai am nevoie de acea fărâmă de care să mă agăț: că mai există oameni care au o părere bună despre mine.

Rostesc cu hotărâre:

— Ar trebui să te întorci în pat!

Ramona mă suportă de atâta timp, încât nici măcar nu pare surprinsă. Pur și simplu se ridică și pleacă. Închide ușa în urma ei. O aud cum merge pe hol până în baie, apoi aud zgomotul apei și știu că își spală masca de pe față, iar cărbunele se învârtește pe scurgere, în jos. Apoi se va culca și se va trezi devreme, la șase dimineața, și va fi strălucitoare, așa cum e întotdeauna. Se va duce să alerge, va intra sub duș, apoi va ieși cu o prietenă și va râde, și va mânca, și va trăi viața unei tinere normale de optsprezece ani, fără vreun bagaj plin de probleme.

Voiam simplitatea asta cu Katie. Ăsta era traseul pe care ar fi trebuit să-l urmeze viețile noastre, înainte să ajungem la o răscruce și să ne rătăcim.

Înhață telefonul de pe saltea și îmi iau înapoi like-ul de la fotografie. Nu contează că Truman a văzut deja notificarea, pentru că amândoi am decis cu luni în urmă să ne tăiem unul pe celălalt din viețile noastre. Un like nu e suficient ca să schimbe lucrul ăsta.

Trec două zile și sunt la Pollo Loco. Eu și Manny lucrăm până la ora șapte în seara asta. Este unul dintre nenumăratele motive pentru care iubesc duminicile – închidem mai devreme.

Totuși, în seara asta *nu se pleacă mai devreme* și cu siguranță nu se fac plimbări nocturne-ușor-romantice prin oraș. Nu intru pe telefon toată tura, nici măcar pentru a căuta pe Google o altă poveste deprimantă despre vreun pacient în comă. Stau doar pe scaunul meu din fața casei de marcat, uitându-mă pe geamuri în timp ce cerul se transformă din portocaliu în indigo. Mă simt ciudat. Decuplată. Ceva m-a afectat, și nu-mi dau seama ce anume. Sau poate că pot, dar nu vreau s-o fac. Ori una, ori alta.

Câteodată chiar ar trebui să mă întreb dacă nu cumva faptul că nu sunt în contact cu emoțiile mele este o alegere.

Manny nu a ieșit deloc din bucătărie ca să vorbească cu mine. Nu mi-a oferit mâncare și nici nu a comentat despre vindecarea dependenței mele de telefon. De fapt, a fost destul de tăcut toată seara, și nu-i stă deloc în fire. Mă întreb dacă măcar mi-a zâmbit când am intrat. Mă întreb dacă nu am fost prea absorbită de propria suferință ca să mai observ.

Ceasul arată ora șapte și o pornesc pe gresia crem decolorată până la ușă, întorc plăcuța cu DESCHIS pe ÎNCHIS și răsucesc cheia. Este cel mai plăcut sunet din lume! Oamenii trec pe lângă

noi și ne privim prin fereastră. *Nici măcar să nu vă gândiți! Am închis.* Și trec mai departe. Stau nemișcată, cu degetele zăbovind pe geamul rece. Am nevoie să mă eliberez de toate gândurile. Trebuie să-mi storc creierul ca pe un burete. Am nevoie de liniște, de întuneric, însă gândul să plec acasă e chiar mai rău decât să rămân aici.

Ramona nu m-a mai băgat în seamă de când a avut loc dezastrul de pe Instagram. Ceea ce e ciudat, din moment ce nu pare să renunțe vreodată la mine. Poate că acum a făcut-o. Poate că acum a decis că nu merit, că încercările insistente de a mă face să mă deschid față de ea sunt ca și cum ai sta în deșert și te-ai ruga pentru o furtună. Și totuși, cumva, asta mă doare mai mult decât să mă confrunt cu sâcâiala ei.

Nu-mi place asta! Nici măcar un pic!

Doamne, ce e *în neregulă* cu mine astăzi! Aș vrea să fiu un robot fără emoții. Vă rog, n-ar putea oare știința să se grăbească să descopere ceva de genul ăsta?

Toate mesele au fost curățate, iar ultima oră a fost destul de liberă, așa încât deja am măturat și am spălat podelele. Înainte să intru în bucătărie, îmi iau telefonul. Am o notificare de acum șapte minute: *@Trumanfalls tocmai a postat o fotografie.* Dau cu mâna pe ea atât de repede, încât identificarea facială nici măcar nu funcționează. Fotografia a fost făcută afară: e o clădire cu aspect ciudat și cu un soi de structură artistică în vârf. Îmi dau seama că e OCAD: Ontario College of Art and Design. Truman a spus o dată sau de două ori că ar vrea să meargă acolo. Deci a acceptat o ofertă de admitere pentru toamnă? Sau doar l-a vizitat?

De data asta îmi stăpânesc degetele astea idioate și nu dau din greșeală vreun like la fotografie. Îmi promit că mai pe seară voi dezactiva notificările despre postările lui, dar mă cunosc și sunt o mincinoasă mare și grasă.

Mă îndrept spre bucătărie, pregătită să-mi iau geanta, să ies pe ușă și să mă plimb prin oraș suficient de mult timp ca să fiu sigură că Ramona s-a dus la culcare și că nu voi da peste ea acasă... și apoi îl zăresc pe Manny, cocoțat pe masa de lucru din metal, cu capul în mâini, părând extrem de departe de tipul mereu zâmbitor și vesel care ajunge să te irite.

Mă așez aproape de el.

— Ce s-a întâmplat? întreb ca un terapeut.

Îmi lipsește doar un blocnotes pe care să-l răsfoiesc.

Manny își ridică fruntea și mă privește în ochi.

— Ce vrei să spui?

Cască, acoperindu-și gura cu mâna.

— Nu pari în apele tale azi, răspund, folosind de fapt un eufemism.

— Sunt doar obosit.

— Te rog! Asta e minciuna mea de bază când nu vreau să vorbesc cu oamenii. Ce s-a întâmplat?

Scoate un oftat, iar umerii i se încovoaie când se sprijină pe coate, cu bărbia în palmă. Corpul lui pare greu, înclinat în față, de parcă nu-l mai interesează să stea drept. Nu mai are acel comportament relaxat ca de obicei. Poate că este într-adevăr obosit.

— Sunt obosit, Eden! spune el din nou, citindu-mi gândurile. Asta e! Sunt foarte, foarte obosit.

Nu sunt deloc convinsă de povestea asta.

— Tatăl tău a spus ceva despre faptul că am plecat mai devreme seara trecută?

Manny nu răspunde, ceea ce îmi explică tot ce trebuie să știu. Își mușcă din buza de jos, ocupându-se doar de ea.

— Poți să-i zici că a fost numai și numai vina mea, continui. Dă vina pe mine pentru tot ce s-a întâmplat! La urma urmei, am o influență foarte proastă asupra băieților buni ca tine.

— Asta nu e în întregime adevărat, spune el.

— Dar e parțial adevărat.

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet firav.

— Parțial.

Lumina din bucătărie este deranjant de puternică, genul acela sub care nimeni nu arată bine, cu excepția lui Manny, bineînțeles. Totuși, îi accentuează părțile feței care dau de gol cât de epuizat este cu adevărat. Îmi vine să-l înfășor într-o pătură, să-l bag în pat și să stau de pază la ușa lui, asigurându-mă că nu-l deranjează nimeni timp de cel puțin douăsprezece ore.

Apoi Manny pare să-și dea seama de ceva, pentru că spune:

— Stai puțin! Ce mai faci aici? De obicei ieși pe ușă la șapte punct.

— Nu e adevărat! mint.

Manny ridică din sprâncenele, așteptând cu răbdare. Iată de ce nu pun întrebări: în cele din urmă, se întorc împotriva ta.

— Așadar? Ce te reține aici? mă întreabă. Și să nu-mi spui că eu! Amândoi știm că nu e adevărat.

— *Ești* tare drăguț că ai băgat de seamă, Manny! Nu, nu este vorba despre tine!

Acum eu sunt cea care oftează, frustrarea revărsându-se din mine în valuri.

— Nu prea mă grăbesc să ajung acasă! recunosc.

Asta pare să-i atragă atenția. Se așază mai drept; un mușchi de pe maxilar i se contractă.

— S-a întâmplat ceva?

E ca și cum aș fi apăsat un buton. S-a activat modul supra-protector.

— Eu și colega meu de cameră ne-am... Nu prea știu. Nu a fost o ceartă. Mai mult o confruntare, cred.

Iar dacă mă duc acasă chiar acum, sunt șanse mari să-mi petrec toată noaptea dând zoom pe diverse părți din postarea de pe Instagram a lui Truman și memorând fiecare lucru despre OCAD.

— Pentru ce?

— Pentru faptul că nu vreau să-i dezvălui fiecare detaliu al vieții mele, îi răspund.

Manny chicotește, iar buclele lui fără număr saltă de colo-colo.

— Uau, chiar nu-mi pot imagina asta! Cu mine ești atât de deschisă, Eden! Nu reușesc nicidecum să te fac să taci.

— Ha, ha, ha, ha! fac eu cu entuziasmul unei cărămizi. Voi doi ar trebui să vă întâlniți. Probabil că ați putea vorbi ore întregi despre ce dezamăgire sunt pentru voi.

— Nu ești o dezamăgire, mă corectează Manny cu blândețe.

Ridic din umeri, ferindu-mi privirea. Dintr-odată, mi-e greu să mă uit la el.

— Nu ai lipsit de la nicio tură în ultimele trei luni, subliniază Manny.

— Întârzii tot timpul, îi spun podelei.

— Ai făcut progrese.

— Stau pe telefon toată tura, continui, pentru că gura mea cea proastă ține neapărat să-și înfunde proprietarul.

— Azi nu te-am văzut să te atingi de telefon nici măcar o dată, spune el.

Hmm! Deci totuși mă *urmărea*.

— Nu am primit niciodată un bacșiș mai mare de doi dolari.

— Deci clienții sunt zgârciți, spune Manny cu un zâmbet. Asta nu e vina ta!

— Ești exact ca Ramona. Mereu cauți ce e mai bun în mine.

— Nu e chiar atât de greu, Eden! Ar trebui să încerci cândva. Face totul să pară atât de ușor!

— Conversația asta chiar îmi scapă de sub control.

Bat cu degetele în blatul mesei. E lucioasă și strălucitoare, fără niciun fir de murdărie, pentru că Manny nu face nimic pe jumătate. Nici curățenia, nici gătitul. Nici încercările să mă înveselească.

— Păi, reiau, ridicându-mă în picioare. Ar trebui totuși să mă duc acasă.

— Credeam că încerci să eviți să mergi acasă? spune Manny.

— Asta fac, dar e clar că ești epuizat. Nu am de gând să te oblig să rămâi aici cu mine, pentru că sunt o mămăligă care nu-i în stare să-și înfrunte colega de cameră mult prea amabilă.

Încerc să-mi împing scaunul înapoi ca să mă ridic, însă, pe sub masă, Manny și-a înfășurat picioarele în jurul lui, ținându-mă pe loc.

— Nu mă obligi să fac nimic, spune cu fermitate.

— Manny!

— Ce ai de gând să faci când ajungi acasă?

— Sincer? Probabil că voi sta întinsă în beznă până va trebui să mă trezesc pentru tura de mâine.

— Eden, asta nu sună prea sănătos. Ba chiar deloc!

— Relaxează-te! Mă simt foarte bine.

Subestimarea secolului.

— Vrei să știi ce fac eu când mă simt ca naiba? mă întreabă.

Dau din cap cu nerăbdare.

— Gătesc.

— Dar tu gătești tot timpul.

— D-aia mă simt foarte rar ca naiba.

— Cu excepția zilei de azi, replic.

Manny își dă ochii peste cap.

— Sunt *obosit*. Ți-am spus deja. Deci, ce zici? Vrei să mai rămânem puțin și să gătim ceva împreună?

Mă încrunt.

— Manny, sunt cel mai prost bucătar. Credeam că am stabilit asta?

— Am stabilit, dar te pot învăța câteva lucruri. Haide!

Mă gândesc la dezamăgirea Ramonei, care pare să plutească în aerul apartamentului nostru ca un nor; la sunetul constant al ușii dormitorului ei care se închide cu un clic; la liniștea stranie din bucătărie atunci când nu este acolo cotrobăind peste tot sau filmând vreun videoclip.

— În regulă, haide! îi spun.

Manny își ridică pumnul a victorie, ca un ratat adorabil ce este. Mă duc la frigiderul de dimensiuni industriale și trag de ușile uriașe din oțel inoxidabil. Sunt mult mai grele decât credeam, așa că trag zdravăn de câteva ori. Rafturile sunt burdușite cu carne înfășurată în folie alimentară, cutii de plastic pline de ardei grași tăiați în fâșii egale, nesfârșite cartoane de ouă și orice altceva îți mai poți închipui. Îmi proptesc mâinile în șolduri, căutând prin toată această mâncare de parcă aș ști ce fac, de parcă la micul-dejun din dimineața asta nu aș fi mâncat pizza veche de o săptămână.

— Ai găsit ce căutai? întreabă Manny din spatele meu.

Nu mă întorc, dar *știu* că râde de mine.

Poate că e disperare sau jenă, dar creierul meu scoate la iveală o amintire de când eram copil, poate de pe la șapte sau opt ani. Sunt în bucătărie cu părinții mei. Mama mă învăța cum să fac *gnocchi* de la zero, după rețeta moștenită de la *nonna* ei. Ea fierbea cartofii, apoi eu îi făceam piure; ea aprecia din ochi cantitatea exactă de făină, în timp ce eu frământam aluatul de paste până devenea ca o minge moale. Tata făcea *rissóis de camarão*, o chiftea portugheză de creveți. Mama nu le putea suporta – detestă peștele. Dar erau preferatele mele. Stăteam lângă el în timp ce le prăjea în ulei. Mâncam și mâncam și mâncam până când nu mai puteam.

Închid ușile frigiderului și mă întorc spre Manny.

— Hai să facem *rissóis de camarão*! îi propun.

Fața i se luminează.

— Îți plac? mă întreabă fără să piardă o clipă.

— Tata îmi făcea mereu când eram copil, îi mărturisesc.

Nu a fost o întâmplare faptul că am început să lucrez într-un restaurant portughez. După ce-am plecat din casa părinților mei și m-am mutat în oraș, am început să mă simt... singură. Bine, mă simțeam deja singură, dar a devenit și mai rău. Să lucrez aici e ca o mică amintire de acasă. Mirosul bucătăriei îmi amintește de tata, care gătea ca o furtună pentru mesele de duminică. Accentul domnului Álvaro este la fel de pronunțat ca al bunicului meu.

Manny radiază, uitându-se la mine de parcă tocmai i-am făcut ziua mai bună.

— Și tata le gătea. Singurul motiv pentru care nu le-a pus în meniu este pentru că folosește rețeta secretă a lui *avó* a mea. A spus că e ceva prea personal. Nu vrea să le mănânce nimeni din afara familiei.

— Eu nu fac parte din familie! îi atrag atenția.

— Consideră-te singura excepție!

Ceva din cuvintele astea mă umple de foarte multă căldură.

— Vrei să începi să mărunțești ingredientele? mă întreabă.

— Sigur!

Manny îmi întinde un cuțit, unul uriaș, cu lama curbată. Nu prea am încredere că o să mă descurc cu el. Sunt surprinsă că el are.

— Fundurile de tăiat sunt în spatele tău, adaugă el.

Găsesc un teanc întreg, atât din lemn, cât și din plastic. Iau unul din lemn. Când mă întorc, Manny deja stivuiește ingredientele pe masă: cuburi de unt, litri de lapte, pungi de făină, ouă, pesmet, sare.

Apoi îmi întinde o legătură de pătrunjel proaspăt și o ceapă.

— Toacă-le cât poți de mărunt! îmi spune el, apoi întinde mâna după șorțul de pe scaun și și-l pune în jurul gâtului.

— Da, domnule!

Manny se ocupă de aragaz. Eu așez pătrunjelul pe fundul de tăiat și privesc cuțitul cu suspiciune. Nu poate fi atât de dificil! Balansez cuțitul înainte și înapoi peste ierburi, tăindu-le în tot felul de bucăți inegale. Sunt mici totuși. Cel puțin asta am reușit să fac bine. Adun pătrunjelul grămadă în colțul tocătorului ca să-i fac loc cepei. Când îmi ridic privirea, Manny se mișcă lin în jurul aragazului, părând că face asta de ore întregi. Are un cub de unt care se topește într-o cratiță. Toarnă laptele direct din cutie, fără să se obosească să îl măsoare. Îl privesc cum amestecă totul înainte de a da focul mai mic. Apoi adaugă făina.

— Eden! îmi spune, uitându-se la mine peste umăr. Poți să presari tu făina pe masă?

Mă pun pe treabă, presărând pe masă un strat de făină și uniformizându-l cu mâna. Manny se mișcă de la aragaz la masă cu un pas rapid, ca un dansator care a exersat asta de sute de ori. Întoarce cratița, aruncând aluatul direct pe suprafața presărată cu făină. Pentru o secundă, am părăsit bucătăria asta și m-am întors acasă, cu părinții mei, gătind într-o după-amiază de duminică, când orele păreau zile întregi.

Manny începe să frământe aluatul, iar brațele i se tot îndoaie și se îndreaptă la loc în timp ce îl frământă. Îi acord un pic prea multă atenție și întârzii de la sarcina mea de mărunțitor. Fața îi e încrețită de concentrare, iar sprâncenele groase aproape s-au împreunat.

Își ridică privirea și mă surprinde căscând gura.

— Cum merge cu ceapa? mă întreabă, cu fața luminată toată într-un zâmbet.

Având în vedere că încă stă pe masă neatinsă, nu prea bine.

O apuc și încep să o curăț de coajă.

— Tatăl tău te-a învățat să gătești? îl întreb.

Încuviințează cu o mișcare din cap, concentrându-se din nou asupra aluatului. Observ că acum e netezit. Îl pudrează cu și mai multă făină.

— Tata lucra în ture de noapte la o fabrică din oraș, chiar și după ce a murit mama. Dar în timpul zilei, indiferent cât de obosit era, gătea întotdeauna pentru mine. Trăiam în bucătărie, adaugă cu un zâmbet. Și bunicii mei locuiau cu noi. Aveau grijă de mine când tata era la muncă.

— Și eu găteam cu tata.

— Îmi dau seama, replică Manny. Astea sunt niște abilități serioase de tocare.

Face un gest spre grămada tot mai mare de ceapă tocată – spre surprinderea mea, sunt numai pătrățele egale. S-ar putea să glumească, dar eu hotărăsc în sinea mea că nu.

— Cum știi când e gata aluatul? întreb.

— Faci așa...

Ia aluatul în mâini și îl amestecă, netezind toate părțile până când devine o minge moale. Mi-o întinde.

— Împunge-l cu un deget!

— A, bine!

Apăs cu degetul pe el.

— Vezi cum adâncitura se retrage ușor, dar lasă totuși o mică urmă? mă întreabă.

Dau din cap, studiind aluatul cu atenție.

— Așa știi că e gata. Dacă își revine complet, trebuie frământat mai mult. Dacă nu se ridică deloc, înseamnă că l-ai frământat prea mult.

— Ce faci dacă se întâmplă asta? întreb.

— O iei de la zero.

Manny taie aluatul în două bucăți egale, apoi le înfășoară în folie de plastic și le mută într-o parte a mesei.

— Astea trebuie să se odihnească până când începem umplutura. Poți să-mi aduci încă un cub de unt, niște lapte și crevetii din frigider?

Spune toate astea în timp ce se îndreaptă deja spre aragaz, ținând o tigaie într-o mână și tocătorul în cealaltă.

Deschid iar frigiderul, iau laptele și untul, le pun în mâna lui care le așteaptă, apoi caut crevetii.

— Manny?

— Ce s-a întâmplat?

Aud deja sfârâiala untului topit și simt mirosul cepei care se călește.

— Nu găsesc crevetii.

Se uită pe lângă ușa frigiderului.

— Ia asta! spune, întinzându-mi spatula de lemn. Continuă să amesteci asta până când începe ceapa să se rumenească!

Îmi târșâi pașii până la aragaz în timp ce el e ocupat să caute prin frigider. Amestec ceapa în cratiță, iar aburul îmi suflă direct în față și încep să transpir. Acum înțeleg de ce Manny întotdeauna poartă tricouri și își tamponează fața cu prosoape.

Ridic privirea de la tigaie spre ușile mari de metal.

— Ai avut noroc?

— Nu încă.

Mă uit înapoi la ceapă și, la naiba, e maro!

— Manny, chestiile astea se rumenesc repede. Ce să fac?

Încep să intru în panică. Nu vreau să fiu eu motivul pentru care mâncarea asta e stricată.

— Păi, spune el, încă ascuns după frigider. Oprește focul și toarnă suficient lapte cât să acopere tigaia!

— Bine! Asta pot să fac.

Răsucesc butonul, iar flacăra se stinge. Apoi iau cutia de lapte și torn până când ceapa este complet acoperită.

— E în regulă?

Capul lui Manny se ivește din spatele frigiderului. Se uită la cratiță și îmi face cu ochiul.

— Arată trăsnet, Eden! Ești un talent înnăscut! Acum poți să o iei de pe foc și să adaugi un strop de sare, piper, niște nucșoară și tot pătrunjelul pe care l-ai tocat.

Nici măcar nu mai ezit. Fac tot ce-mi spune, terminând cu pătrunjelul. Plimb lingura de lemn în cratiță, urmărind cum ingredientele se rotesc împreună. Mă simt mândră de mine. Îmi scot telefonul, fac o fotografie și i-o trimit tatălui meu. Scriu: *Ghici ce fac?*

— Așadar, reia Manny, trântind ușile frigiderului, avem o problemă!

— Care?

— Nu mai avem creveți.

— Nu-i nimic, spun eu cu un optimism neobișnuit. Mă duc să cumpăr câțiva.

Îi întind deja lui Manny lingura de lemn, simțindu-mă ca un mic ajutor priceput.

Manny îmi aruncă o privire de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

— Eden, piața de pește nu se deschide până *mâine-dimineață* la ora șase.

— Tocmai de-aia mă duc la Loblaws, în josul străzii, și iau o pungă congelată.

— Înghețată? scuipă el, de parcă tocmai i-am sugerat să-mi taie piciorul drept și să gătim asta în loc.

— Facem asta pentru noi doi, Manny. Gordon Ramsay n-o să apară în clipa următoare ca să te facă „sendviș idiot" pentru că folosești fructe de mare congelate.

— Ar avea dreptate dacă ar face-o, răspunde.

— „Ar avea dreptate dacă ar face-o", îl maimuțăresc eu ca un copil imatur ce sunt.

Îl las pe Manny cu dezamăgirea lui și fug spre depozit să-mi iau geanta. Când mă întorc, e din nou la masă, amestecând amidon de porumb și apă.

Mă zărește și zâmbește. Totul se așază la loc. Arată ca el însuși.

— Mulțumesc pentru asta! îmi spune. Ești un ajutor de bucătar excelent.

Îmi vine să-l îmbrățișez.

— Încearcă să nu pari atât de surprins! îl tachinez. Mă întorc în zece minute.

Afară, aerul are o răcoare nefirească. Îmi face pielea de găină și să-mi doresc să-mi fi adus o jachetă sau măcar s-o fi luat-o pe a lui Manny. Drumul până la Loblaws e scurt și nu durează decât cinci minute. Merg cât pot de repede, fără să o iau la fugă. Mi-e prea lene să-mi descâlcesc căștile, așa că ascult mașinile care șuieră pe lângă mine și pălăvrăgeala oamenilor pe lângă care trec sau stau pe băncile de pe trotuar ori ies din restaurante. Vântul îmi biciuiește părul, împrăștiindu-mi-l pe față. Revăd încheietura mâinii lui Katie și elasticul de păr pe care îl ținea mereu pe ea. Mi-ar fi fost de folos acum.

Telefonul mi se luminează cu un mesaj de la tata. Scrie: *Uită-te la tine! Arată fantastic, meu docinho!* Dulceața mea! Apoi: *Adu-ne câteva acasă pentru mama ta și pentru mine. Vino să ne vizitezi weekendul ăsta, da?*

N-am mai fost acasă de o lună. Atunci am reușit să mă duc doar pentru că Ahmed, celălalt chelner de la Pollo Loco, a fost de acord să-mi acopere tura dacă îi dau bacșișul pe o săptămână. Expresia lui când i-am înmânat un total de nouă dolari a fost neprețuită. Mă îndoiesc că ar mai fi de acord să-mi țină locul. Ar trebui să fac un drum până acolo dimineața, apoi să plec imediat după prânz ca să ajung la timp pentru tura mea.... Îi scriu tatălui meu că sigur, voi încerca să trec pe la ei. Și chiar vorbesc serios.

Intru și ies din Loblaws în câteva minute, cu o pungă de plastic atârnându-mi de încheietura mâinii și cu o pungă de creveți congelați înăuntru. Aveau și un raion cu fructe de mare proaspete, dar îmi place să îl tachinez pe Manny, așa că înghețați să fie. În plus, cât de mare ar putea fi diferența? Când chiftelele sunt făcute și plutesc în tigaia cu ulei, toți creveții sunt la fel. Nu ai cum să miști din ei și să te gândești „Uau, creveții ăștia au fost congelați!" Și apoi să mă arestezi și să mă bagi după gratii pentru crime împotriva zeilor culinari. Dar dacă cineva e destul de pretențios ca să observe diferența, acela nu poate fi decât Manny.

Mă gândesc să mă întorc totuși după creveți proaspeți când un cap cu păr negru îmi atrage atenția. Mă opresc din mers, din respirat; până și plasa de la încheietura mâinii s-a oprit din balans. Timpul pare să fi încremenit. Sau poate că întreaga lume a încremenit, pentru că nici mașinile nu se mai mișcă. Mai întâi văd părul ca o cerneală vărsată, apoi tenișii murdari. Totul se limpezește: e Truman, stând chiar acolo, pe trotuarul de peste drum. Vreau să continui să merg. Vreau să mă mișc înainte să mă vadă și el. Vreau... Vreau să mă vadă. Doamne, cât vreau să mă vadă!

Și apoi mă observă.

Merge cu capul în jos, cu ochii la trotuar, apoi își întoarce capul spre dreapta ca și cum s-ar fi auzit chemat. Privirile ni se întâlnesc instantaneu. Suntem atât de departe unul de celălalt, și totuși ne ciocnim!

Văd cum i se luminează toată fața, cum ochii i se deschid larg, cum i se întredeschid buzele.

Arată... Arată exact la fel. Precum căldura soarelui de vară când stăteam la piscină, cu Katie ca o barieră între noi. Precum foșnetul frunzelor de toamnă când cădeau din copaci și le strângeam în saci de gunoi. Arată ca trecutul. Mintea mea se transformă într-un caleidoscop de amintiri: căldura buzelor lui peste ale mele; arcuirea

zâmbetului; urmele de vopsea din păr; surpriza de pe chipul lui când am trecut peste toate barierele impuse de el și l-am văzut pentru prima dată cu adevărat. Toate aceste amintiri pe care le-am reprimat se întorc atât de repede, încât mă sufocă.

Rămânem acolo, suspendați în timp și privindu-ne unul pe celălalt. Suntem la câțiva metri, dar ne despart kilometri întregi. Îl aștept să traverseze strada. Să mă apuce de umeri, să mă scuture până mă trezesc; să mă ia de mână și să mă conducă înapoi în confortul trecutului. Mă gândesc că poate mă așteaptă pe mine să trec strada, pentru că nu se mișcă. Dar eu nu pot. Nu pot să fac așa ceva. Dacă ajung aproape de el, nu cred c-o să mai pot să mă îndepărtez din nou.

Și atunci începem să mergem amândoi – în direcții opuse, pe trotuare opuse, pe părți opuse ale străzii. Mașinile încep să se miște. Vântul urlă. Mă întorc la restaurant și sunt bine. *Sunt bine.*

Doar mâinile nu mi se mai opresc din tremurat.

5

EDEN

ERA SEARA PETRECERII LUI TRUMAN. SONERIA A ÎNCEPUT SĂ SUNE de pe la ora opt și nu s-a mai oprit.

Mă mânca rău curiozitatea, împărțită între fericirea de-a sta aici, sus, cu Katie, și dorința de-a coborî în fugă să văd ce pune la cale Truman.

Katie nu părea deloc fericită că era blocată în dormitorul ei. Tot deschidea ușa și încerca să tragă cu ochiul la parter.

„Sunt mult mai mulți decât «câțiva» oameni aici", a spus ea de nu știu câte ori.

Stăteam întinse pe burtă pe patul ei, cu laptopul sprijinit pe-o pernă în fața noastră. Podeaua era plină de cutii cu pizza pe jumătate mâncată, doze de Pepsi și ambalaje de bomboane mototolite. Înainte de-a pleca, părinții ei ne lăsaseră o sută de dolari pe blatul din bucătărie. Katie cheltuise 25 pe livrarea de pizza, apoi îmi făcuse cu ochiul în timp ce strecura restul în buzunarul blugilor. Mă gândeam cât e de deșteaptă și de tare. Matură și responsabilă, comandându-ne cina prin telefon, plătindu-l pe omul de la ușă cu toată încrederea din lume în timp ce eu stăteam la masa din bucătărie, așteptând-o.

Aveam nevoie de-o cale să-i distrag atenția lui Katie înainte ea să cedeze, să coboare scările și să se dea grav în spectacol. Truman

ne spusese că părinții îi dăduseră sarcina s-o supravegheze, dar mi se părea că sarcina fusese transferată acum asupra mea.

„Hai să începem să ne facem planuri de viitor!" i-am propus.

Katie stătea întinsă pe spate, cu ochii în telefon.

„Ce vrei să spui?"

„Putem începe să căutăm apartamente în centrul orașului", am adăugat.

Ne făcuserăm un plan în trei etape. Deja bifaserăm prima căsuță: să fim acceptate la Universitatea din Toronto. Următorii pași erau să închiriem un apartament, apoi să ne mutăm împreună. Părinții lui Katie erau deja de acord. Erau de acord cu tot ce spunea ea. Între timp, eu nici măcar nu-mi făcusem curaj să îi întreb pe ai mei, dar îmi doream asta mai mult decât orice — o viață cu Katie, departe de orășelul ăsta. Îmi doream să stau trează până târziu, dansând în timp ce podelele de lemn scârțâiau, iar vecinii de sub noi se plângeau; să mă trezesc devreme și să mă uit la răsăritul de soare de pe balcon; să luăm covrigi de la brutăria din capătul străzii, după orele de curs, și să-i mâncăm din pungă la cină; să stăm coapsă lângă coapsă, alături pe canapea.

Când i-am spus asta lui Katie, și-a dat ochii peste cap.

„Cum de reușești să romanțezi *totul*?" a spus.

Dar zâmbea, de parcă și ea era deja cu un picior pe ușă afară.

Ne-am distras atenția o oră sau două, căutând apartamente de închiriat în oraș. Voiam ceva mai aproape de malul lacului, cu vedere spre lacul Ontario, dar asta ar fi însemnat un drum mai lung până la campus, ceea ce Katie ura. Ea voia să locuiască mai aproape de școală ca să nu-și facă griji că trebuie să ia metroul sau să meargă pe jos iarna. A fost singurul lucru asupra căruia nu am putut cădea de acord. În afară de asta, aveam aceleași idei: cel puțin două dormitoare, o baie era acceptabil, iar mărimea bucătăriei nu prea conta, pentru că niciuneia dintre noi nu-i plăcea să gătească.

Ne-am uitat peste zeci de anunțuri, dar nimic nu ni s-a părut potrivit. Poate că eram prea pretențioase, încercând să atingem perfecțiunea. Dar cu Katie, perfecțiunea părea întotdeauna realizabilă.

„O să comandăm mâncare la pachet în majoritatea serilor și-o să bem vin roșu ieftin", a spus, vocea ei căpătând un accent categoric.

Era la jumătatea serialului *Scandal* și se hotărâse că i se potrivește vinul roșu.

„Da, când o să împlinim nouăsprezece ani și o să-l putem cumpăra", am adăugat.

A oftat, alungându-mi obiecția cu un gest din mână.

Zgomotul care venea de la parter se întețea. Katie părea să fi uitat cu totul de el. Era pe site-ul Ikea, derulând fotografii cu cadre de pat. Eu nu mă puteam concentra. Îl auzeam pe Truman râzând undeva sub noi, oamenii vorbind, muzică.

Nu trebuia să cobor până jos. Puteam doar să trag cu ochiul.

„Mă duc la baie", am anunțat-o.

Patul a scârțâit când m-am rostogolit de pe el. Katie a scos doar un „hmm" și a continuat să scrie pe laptop. Trebuia să trec pe lângă baie ca să ajung la scări.

Casa părinților mei era, într-un cuvânt, confortabilă. „Vrei ca oamenii să se simtă de parcă ar fi casa lor", spunea mama. Canapelele erau pline de perne și pături. Fiecare mobilă avea câte-o poveste: cuferele din lemn de castan din living fuseseră aduse de la familia tatălui meu din Portugalia; sticlăria din bucătărie era a *nonnei* mele. Casa noastră era alcătuită din atât de multe povești diferite!

Prin comparație, casa lui Katie era umplută cu cea mai sofisticată mobilă care putea fi cumpărată. Podelele erau din marmură

rece; canapelele erau din piele tare, importate din Italia; bucătăria avea un aragaz de lux, de care eu și Katie eram prea îngrozite ca să-l mai și pornim. Casa scării era imensă și urca în spirală, pornind chiar din mijlocul parterului. Avea trepte suspendate făcute din sticlă, așa că atunci când îmi puneam mâinile pe balustradă și mă aplecam puțin, vedeam tot parterul. O mulțime de oameni se plimbau prin bucătărie, iar pe mese erau cutii de pizza, doze de sucuri și baxuri de bere. Cineva instalase chiar și-un beer pong pe masa din living.

Am aruncat o privire și i-am văzut pe câțiva dintre prietenii lui Truman tolăniți pe canapea. I-am recunoscut pe unii dintre ei de când era el în liceu. Cei mai mulți erau însă fețe necunoscute. Pungi de chipsuri desfăcute și rupte acopereau măsuța de cafea, iar la televizor era difuzat meciul echipei Blue Jays.

Arăta ca orice altă petrecere de sâmbătă seara la care mă târa de obicei Katie. Care era deci marea problemă? De ce nu ne lăsase Truman să participăm și noi? De parcă eu și Katie nu mai văzuserăm niciodată oameni aruncând mingi de ping-pong în pahare de bere!

M-am desprins de balustradă și am pornit spre camera lui Katie, fără să mai merg pe vârfuri. Apoi am observat ceva ciudat: ușa de la dormitorul lui Truman era deschisă. Ușa de la dormitorul lui Truman nu era *niciodată* deschisă. Dar acum era. Cea mai îngustă crăpătură, dar suficientă să mă cheme mai aproape, să mă facă să trag cu ochiul. Vedeam griul-închis al pereților și maroul intens al mobilei. Și știam că n-ar fi trebuit, dar mi-am înfipt piciorul în crăpătură, iar ușa s-a deschis și mai mult. Am pășit înăuntru, și nu era deloc așa cum mă așteptam să fie. Mă așteptam la dezordinea unui adolescent: haine aruncate pe jos, patul nefăcut, vase murdare și pline de mâncare care acopereau partea de sus a dulapului și căni goale care să umple biroul.

În loc de asta, totul era îngrijit și organizat. Aerul mirosea a bumbac proaspăt. Patul era făcut perfect, cu margini clare și colțuri băgate la loc, așa cum găsești într-un hotel. Un teanc de haine frumos împăturite stătea pe comoda lui. Dar ceea ce mi-a atras atenția, ceea ce m-a făcut să intru și să traversez acel spațiu a fost șevaletul din lemn așezat în fața ferestrei mari, care dădea spre curtea din spate, cerul nopții fiind o pată de copaci scheletici și albastru regal. Pe șevalet era sprijinit un tablou, o operă de artă atât de izbitoare, încât nu mi-am mai putut desprinde privirea de la ea. Tușele erau aspre și hotărâte, dar, în același timp, moi și blânde. Avea combinația de culori din *Noaptea înstelată* a lui Van Gogh: albastrul profund și bogat, verdele moale, strălucirea galbenului. Dar nu era un cer. Vârtejurile erau la fel, largi și arcuite pe pânză. Dar era un chip. O fată, mi-am dat seama. Albastrul – valurile sinuoase ale părului ei. Galbenul cald îi picta liniile feței și strălucirea pielii ei. Mă simțeam ca și cum aș fi privit printr-un caleidoscop un portret deformat. Era o persoană în același fel în care totuși nu era. Era ciudat.

Mi-a amintit de ceea ce ne spusese domnul Sullivan, profesorul meu de artă din clasa a noua, despre picturile lui Van Gogh. Că tușele neamestecate ale pensulei îi exprimau emoția, că ele făceau ca tabloul să prindă viață, ca acesta să pară că se mișcă în timp ce ochii tăi urmăresc culorile izbitoare. Tabloul ăsta era așa. Mi-am înclinat capul spre stânga, și culorile s-au mișcat, iar fata părea că plânge. Apoi spre dreapta, și gura ei s-a arcuit ușor în sus, o mică fantomă a unui zâmbet.

Eram atât de pierdută în gânduri, încât nu mi-am dat seama că nu mai eram singură.

„Îți place?"

Am scos un țipăt și m-am întors. Truman stătea chiar în spatele meu. Mă prinsese în flagrant delict, cotrobăind prin viața lui.

„N-am vrut să te sperii. Îmi pare rău!" a adăugat, intrând în cameră.

„De ce nu ești jos?" am lăsat să-mi scape.

„Dar *tu* de ce ești în dormitorul meu?"

La naiba! Avea dreptate.

„Ușa era deschisă", am răspuns.

Truman s-a apropiat de birou. Era gol, cu excepția telefonului lui mobil, care era la încărcat. L-a scos din priză, a tastat ceva, apoi s-a întors spre mine.

„Glumeam cu voi mai devreme. Puteți să veniți jos, dacă vreți."

„Eu mă simt bine aici", am replicat.

Gura lui Truman a dat să zâmbească.

„Te simți bine în dormitorul meu?"

„Nu e ce... Știi ce am vrut să spun", am oftat, înroșindu-mă la față.

Nu voiam ca el să bage de seamă cât eram de agitată din pricină că eram singură cu el. M-am întors spre pânză.

„Tu ai pictat asta?" I-am întrebat.

„Nu! Am furat-o de la Muzeul Regal."

„Cum ai reușit s-o strecori afară din muzeu?

„Eden... Da, eu am pictat-o."

Am privit cum umbra lui de pe podea creștea în timp ce se îndrepta spre mine.

„Îți place?"

Am dat din cap, cu ochii fixați ferm pe pânză. Nu știam de ce, dar nu puteam să mă uit în altă parte. De parcă, dacă aș fi făcut-o, ar fi dispărut. Momentul ăsta era ciudat. Și fragil.

Nu mai fusesem niciodată singură cu Truman.

Eram vag conștientă că la capătul holului era Katie și că mă aștepta în dormitorul ei. Îmi părea atât de departe dintr-odată, de

parcă holul crescuse, se întindea și se răsucea. În casă era o liniște fantomatică. Am așteptat să scârțâie podeaua, să pornească aerul condiționat sau să treacă o mașină afară, scăldând încăperea în strălucirea farurilor. Nu s-a întâmplat nimic. Totul părea să se liniștească, cu excepția lui Truman, care se întorsese de la șevalet spre mine, așteptându-mi răspunsul meu. „Îți place?"

„E incredibil", am răspuns, străpungând liniștea. „Când l-ai pictat?"

„Acum câteva zile."

Truman a întins mâna spre pânză. Degetul lui mare mângâia liniile crestate de vopsea în timp ce eu îi priveam degetele cu oase lungi și subțiri, terminate cu unghii scurte tăiate în linii curate. Mâini de artist. Mi-am încleștat pumnii ca să-mi ascund unghiile, pe care le rodeam până la sânge.

„Nu știam că pictezi."

Ce prostesc să spun asta! Bineînțeles că nu știam ce făcea Truman în timpul liber când stătea închis în camera lui, izolat de restul casei. Tot ce știam cu adevărat despre el era că nu-i plăcea să se tundă și că nu se trezea niciodată înainte de prânz.

Eu și Truman vorbeam mult. Despre orice emisiune care se difuza la televizor. Despre vreme. Vorbeam la piscină, în bucătărie, la prânz sau în holul de la etaj, când ieșeam din baie în același moment în care el ieșea din camera lui. Petreceam mult timp vorbind. Problema era că nu spuneam prea multe. Erau numai discuții mărunte, de umplutură. Conversații fără noimă în timpul cărora ne învârteam în jurul a ceea ce voiam să spunem cu adevărat – sau cel puțin ceea ce voiam eu să spun: că îl găsesc misterios și interesant. Că vreau să-i cunosc fiecare gând. Că e atrăgător și oarecum hipnotizant și că, dacă nu ar fi fost Katie în permanență între noi, poate că am fi putut avea mai multe

momente adevărate în loc de priviri languroase și comentarii plictisitoare despre căldura verii.

Doar că în momentul acela Katie nu era prin preajmă. Eram doar eu și el.

Lângă șevalet se afla o ladă răsturnată. Sticlele de vopsea erau împrăștiate deasupra, împreună cu o cană cu apă lăptoasă în care se înmuiau pensulele. A luat o sticlă deschisă de vopsea albă. L-am privit cum a înșurubat capacul la loc și a pus recipientul jos.

„Nu e nimic serios", a spus el, ridicând din nou ochii spre mine. „Un hobby prostesc."

Dar felul în care picta nu părea prostesc. Ochii lui se tot întorceau la pânză cu atâta grijă, încât părea că moare de nerăbdare să vorbească despre ea. Ca și cum aștepta ziua în care cineva avea să îi calce pragul dormitorului și să îi pună toate întrebările potrivite, ca și cum aștepta să bage cineva capul înăuntru și să sape puțin mai adânc în intimitatea lui.

Tare voiam să-și verse secretele în fața mea! Să le adun și să le ascund într-un borcan, la păstrare.

„Eu nu cred că e o prostie!" l-am contrazis.

Am simțit un soi de zvâcnitură spre ușă, un semn că ar fi trebuit să plec și să mă întorc la Katie. Dar nu am putut. Voiam să aflu mai multe.

„Când ai început?"

„Anul trecut aveam nevoie de un credit la artă pentru absolvire și era vorba fie de pictură, fie de fotografie", mi-a răspuns.

„Ce e în neregulă cu fotografia?"

„Nimic. M-am gândit doar că să cari cu tine niște pensule ar fi mult mai ușor decât să cari un aparat foto."

Aha, se părea deci că totul se rezumă la lene.

„Cine e?" am întrebat.

Truman a încetat să se mai joace cu sticlele de vopsea.

„Ce vrei să spui?"

„Fata din tablou", l-am lămurit.

S-a liniștit. Ochii lui albaștri au pâlpâit spre tavan ca și cum s-ar fi gândit, apoi s-au întors la tablou înainte de-a se opri la mine.

„Nu știu", a răspuns în cele din urmă. „Cineva. Poate nimeni."

„Cum se poate să nu știi? Doar tu ai pictat-o."

A ridicat din umeri.

„Nu m-am gândit niciodată la asta."

Ochii mei urmăreau fâșiile galben pal ale cărnii ei și marginile moi, crestate, ridicate deasupra suprafeței pânzei. Voiam să întind mâna și să o ating. Voiam să-i șterg lacrimile.

„Plânge sau zâmbește?"

„Tu ce crezi?"

Ce credeam *eu*? Și de ce conta?

„Pare tristă. Asta, chiar aici..." – am întins mâna și am arătat pata de vopsea galbenă de sub ochiul ei drept, nepătată și neatinsă – „arată ca o lacrimă. Și culorile..."

„Ce-i cu ele?" a întrebat.

„Albastrul, verdele. Au fost intenționate, nu-i așa? Să folosești culori atât de întunecate, de stinse. Îi sporesc melancolia. Dar apoi galbenul... Nu are sens. Nu se potrivește."

„E artă, Eden. Nu trebuie să aibă sens."

A fost atât de vag ce-a spus, dar mie mi s-a părut atât de înțelept! Atât de deștept! Instantaneu, m-am simțit periculos de impresionată de el și de talentul evident pe care încerca să-l minimalizeze.

„Da, înțeleg", am spus.

M-am întors de la tablou, amețeala a dispărut, iar greutatea momentului s-a estompat. Apoi am rămas doar eu și Truman în fața ferestrei din dormitorul lui. El deja mă privea, cu două linii mici

pe piele, acolo unde i se uniseră sprâncenele. Voiam să știu la ce se gândea. Să știu cine era fata din tablou și de ce era atât de tristă.

Aveam sentimentul că știa și că mințea în legătură cu asta.

„Ești foarte bună la asta", a spus Truman, îndepărtându-se de fereastră și apropiindu-se de pat.

S-a așezat pe marginea saltelei. În jurul trupului său s-au format cute în pilotă. Am vrut să-mi trec mâna peste bumbac, să le netezesc. Mă urmărea în continuare cu o intensitate pe care nu o puteam identifica.

„La ce?"

„La analiză. Descriere."

Am ridicat din umeri, ca și cum n-ar fi fost mare lucru. De fapt, nu-mi mai încăpeam în piele. Voiam să spun ceva și mai inteligent, încă ceva pentru care să mă laude.

„Pictezi?" m-a întrebat.

Întrebarea m-a făcut să mă șovăi.

„Nu am încercat niciodată."

Nu mă gândisem niciodată s-o fac. Că ar fi ceva ce aș putea face.

„Ar trebui", a spus Truman. „Pun pariu că te-ai pricepe foarte bine la asta!"

Eu, una, eram destul de sigură că nu. Sau că nu aș fi nici pe departe la fel de bună ca el. Ca să abat discuția de la mine și s-o întorc la el, l-am întrebat:

„Mai sunt și alte tablouri ca ăsta?"

Sprâncenele i s-au arcuit în sus.

„Vrei să-mi vezi tablourile?"

Întrebarea a fost rostită lent și ezitant, ca și cum ar fi fost ultimul lucru la care se aștepta.

„Da!" am răspuns un pic prea entuziastă.

Am început să dau înapoi.

„Dar nu trebuie neapărat să mi le arăți. Probabil că vrei să te întorci jos, la prietenii tăi, așa că..."

„Pot să aștepte", a replicat, pornind deja spre dulapul lui.

Pieptul mi se umflase de la acest sentiment de victorie, ca și cum m-ar fi ales pe mine în locul prietenilor lui care stăteau jos și a meciului de baseball de la televizor.

Era jalnic cât de deosebită mă simțeam – cât de însemnată.

Nu mă mai gândeam la Katie, care era în dormitorul ei, furișându-se afară pe fereastră.

6

TRUMAN

TURUL PRIN OCAD TREBUIA SĂ SE ÎNCHEIE LA ORA ȘASE. ESTE aproape șapte, iar noi încă stăm în magazinul cu materiale pentru arte plastice de la parter. Ghidul turului – un tip de vreo douăzeci de ani, cu barbă și cercei uriași – ne explică modul în care iau fișierele digitale ale studenților și le imprimă, transformându-le în obiecte fizice. Sau ceva de genul ăsta. Am dat un check-out mental după ce am părăsit Centrul de Fotografie, unde pozele și pânzele pictate ocupă toți pereții. Există camere întregi menite să ajute minților creative, unde zeci de șevalete acoperă suprafața camerei, iar studenții stau și pictează portrete, peisaje, naturi moarte. Totul este extrem de diferit de orele de artă din liceu. În primul rând, oamenii aleg de bunăvoie să fie aici. În al doilea, toți sunt artiști.

Chiar simt că locul meu ar putea fi aici. Ceea ce este un lucru bun, având în vedere că am acceptat deja oferta de admitere pentru septembrie.

Turul se termină și mă furișez de lângă grup. Îmi vâr AirPodurile în urechi și urc scările două câte două până ajung pe dalele de beton de la etajul principal. Pereții au cel puțin zece metri înălțime și sunt făcuți în întregime din sticlă. Lumina naturală e o nebunie. E visul oricărui pictor. Întreaga ambianță a locului este de industrialism modern. Mă pot imagina mergând pe scările astea în fiecare zi și

expunându-mi lucrările într-una dintre numeroasele lor galerii. Pentru o fracțiune de secundă, viitorul pare luminos.

Ies afară pe ușile roșii. Îmi vibrează telefonul. Un mesaj de la Santana: *Spune-mi unde te afli!* Deloc înfiorător! Îi răspund: *De ce?*

Exteriorul școlii îmi place cel mai mult. Campusul principal e clădirea tipică din Torontoul secolului al XIX-lea, din cărămidă roșie-ruginie și cu geamuri fumurii. Dar o adăugire mai recentă este structura premiată care se află deasupra ei. Este o placă alb-negru care arată ca și cum ar fi suspendată în aer. E susținută de picioare din oțel multicolore care au fost concepute să arate ca niște creioane colorate. Cu adevărat cel mai nebunesc lucru pe care l-am văzut vreodată. Îmi scot telefonul, îi fac o poză și o postez pe Instagram cu titlul *Septembrie.*

Aștept un minut, apoi dau refresh. Niciun like. Aha, deci faptul că Eden a dat like la ultima mea postare în fix cinci secunde nu a fost decât o... coincidență? Nu sunt atât de încrezut, încât să mă gândesc că îmi urmărește rețelele de socializare clipă de clipă. Asta nu înseamnă că nu sunt suficient de vanitos să sper că da.

O notificare apare în partea de sus a ecranului — un alt mesaj de la Santana: *Ești la OCAD??* Deci măcar o persoană mi-a văzut postarea. *Ne întâlnim la Second Cup pe Queen Street,* adaugă ea.

Aș putea s-o întreb de ce, dar *mor* de foame și-mi sună și al naibii de bine să scap de căldura asta. Blugii mei negri s-au transformat într-o a doua piele, complet lipiți de picioare cu straturi de transpirație. Aud clar vocea lui Katie în capul meu: „De ce ai purta blugi pe-o vreme de treizeci de grade? Nu mai fi atât de emo!" Mi-ar spune-o cu un zâmbet.

Îi răspund Santanei cu un *Bine.*

Mă îndrept spre cafenea când trec pe lângă Fran's, restaurantul preferat al lui Katie. Întotdeauna se dădea în spectacol citind tot meniul de la un capăt la altul, apoi comanda mereu același

lucru: nuggets de pui cu cartofi prăjiți și sos de muștar cu miere. De fiecare dată o zoream să se hotărască mai repede ca să putem comanda. Acum, aș da literalmente orice să mai am parte de un astfel de moment cu ea.

Să mă gândesc la Katie e ca și cum aș cădea în vizuina iepurelui. Începe cu un gând nesemnificativ, care crește și tot crește, și mă trage într-o amintire atât de vie, încât pare reală. Era în martie, acum cinci luni, cu o zi sau două înainte de accidentul lui Katie. Începuseră turnurile campusului, ne-am îngrămădit în mașina mea și am condus o oră pe autostradă, până când casele cu două etaje și peluzele verzi, imaculate, s-au transformat în clădiri înalte, străzi aglomerate și Turnul CN, care se profila pe cer în depărtare. Eden stătea pe bancheta din spate, înfofolită într-o geacă de puf roșu-aprins, cu o căciulă trasă pe urechi. Mă tot uitam la ea în oglinda retrovizoare. Ochii ei erau lipiți de geamuri, admirând clădirile imense.

Katie s-a așezat lângă mine pe locul pasagerului. Avea geamul complet coborât, lăsând să intre aerul înghețat de început de primăvară, care părea mai degrabă aer de iarnă prelungită. Vremea nu se încălzește până cel puțin în aprilie – dacă suntem norocoși.

„Închide geamul, Katie!" i-am cerut.

Începuseră să-mi înghețe obrajii.

„N-ar trebui să suferim pentru că ai decis că ești prea tare ca să porți o jachetă de iarnă", a replicat ea, arătând îngâmfată și încălzită în pufoaica ei roz-neon.

Mă uit în jos la hanoracul meu gri cu glugă și la jacheta din denim căptușită cu blană sintetică.

„Astea sunt suficient de groase", i-am spus.

„Atunci, o să las geamul deschis", m-a provocat ea.

„Afară sunt sub zero grade. Nu am de gând să întârzii la turnurile campusului pentru că am înghețat cu toții de frig." I-am ridicat

geamul și am adăugat: „Poți să adulmeci cât de mult aer vrei când te plimbi prin Universitate."

„Dar aerul miroase atât de bine aici!"

S-a întors pe scaun până a ajuns cu fața la Eden.

„Nu miroase diferit?"

Mi-am desprins ochii de la drum ca să o privesc pe Eden în oglindă.

„Categoric!" Mi-a întâlnit privirea, a rânjit, apoi a adăugat: „Probabil că e de la toată poluarea."

Am râs atât de tare, încât a fost de mirare că mașina nu a intrat pe contrasens. Ochii lui Eden jucau de colo-colo. Katie a ridicat geamul și s-a îmbufnat în scaunul ei ca un copil certat.

„Bine, cum vrei tu!" a spus. „Scuză-mă că am încercat să mă distrez puțin azi!"

Am întins mâna și am înghiontit-o în braț.

„Hai, nu fi așa! Doar ne jucăm. Poftim, miroase tot aerul pe care-l vrei", i-am spus, coborând geamul.

Vântul a izbit înăuntru ca o perdea de gheață. Katie avea dreptate – geaca aia nu era nici pe departe suficient de călduroasă.

A ridicat imediat geamul.

„A trecut momentul", a spus ea, apoi a dat radioul tare, ca să-mi acopere vocea.

Am condus în tăcere până am virat pe College Street. Strada era plină de mașini. Nu era niciun loc de parcare.

„Uite unul", a spus Eden, arătând cu degetul spre o mașină care ieșea.

„Ai nimerit-o, Eden!"

Mereu mă trezeam spunându-i lucruri de genul ăsta. Încurajând-o din greșeală. Totuși, nu eram idiot. Nu în întregime, cel puțin. Știam că Eden avea un fel de pasiune pentru mine. Era singura explicație pentru că mă privea mereu, găsind scuze ca să treacă

pe lângă dormitorul meu ca și cum ar fi așteptat ziua în care o voi invita să intre. Nu am făcut-o niciodată. *N-aș fi făcut-o* niciodată.

Privind în urmă, probabil că n-am procedat cum trebuia. Ar fi trebuit să trag o linie clară. Fratele mai mare, cea mai bună prietena a surorii mai mici. Totuși... Eden era tăcută. Sau poate că toată lumea părea automat liniștită pe lângă Katie. Stătea confortabil în umbra lui Katie, lăsând-o pe ea să vorbească și să facă toate alegerile. Așa că aceste mici momente în care Eden își croia propriul drum, mergând împotriva curentului, mă prindeau cu garda jos. Mă făceau să o văd într-o lumină nouă, orbitoare, în care ea era cam tot ce puteam vedea.

Eram fericit doar că acele momente nu se întâmplau prea des. Ar fi fost mult mai greu să stau în mașină.

Am pornit semnalizarea și am intrat în locul de parcare liber, apoi am oprit motorul. Katie era încă îmbufnată. Știam că avea să dureze cel puțin o oră sau două până să se hotărască să mă ierte pentru că... nu voisem să m-apuce hipotermia?

Astăzi era clar într-o dispoziție proastă.

„În regulă", am reluat, întorcându-mă cu fața la amândouă și adoptând cea mai potrivită voce de tată. „Rămâneți cu grupul de turiști! Nu vorbiți cu străinii..."

„Cum putem atunci să ne facem *prieteni*?" a intervenit Katie.

„Simplu... Nu vă faceți!"

M-a lovit cu cel mai dramatic dat al ochilor peste cap pe care l-a cunoscut omenirea.

„Doar rămâneți împreună, bine? Mama și tata mă o să mă ucidă dacă vi se întâmplă ceva."

„Așa cum ar și trebui", a replicat Katie, zâmbind drăguț în felul ei sarcastic, apoi a sărit din mașină.

M-am întors spre Eden.

„Ai grijă de ea, bine?"

Nu trebuia să-mi confirme. Știam că avea să o facă.

Eden s-a târât peste scaun. Cu o mână pe mânerul portierei, a întrebat:

„Tu nu vii cu noi?"

Ochii îi erau timizi și în așteptare. Părul îi ieșea din fes în niște smocuri lucioase, castaniu-închis. Stătea acolo în mașină, cu obrajii roșii, și se uita la mine de parcă aș fi făcut-o fericită spunându-i un simplu „da".

„Mă duc să văd ce e la Ryerson. Nu ți-a spus Katie?" am întrebat-o.

Cu fiecare secundă care trecea, devenea tot mai tentant să renunț la turul campusului ca să petrec ceva timp cu ea.

„Nu! Nu mi-a spus!"

Am urmărit cum dezamăgirea i se așterne pe față. A durat doar o fracțiune de secundă, dar era acolo. Conta încă. Ar fi trebuit să o las să coboare din mașină. N-ar fi trebuit să continui să vorbesc.

„Vrei să ne întâlnim mai târziu la prânz?" a rostit gura mea cea mare și afurisită.

Ochii lui Eden erau mari, căprui și imposibil de căscați. Zâmbetul ei era o mică unduire, cea mai timidă arcuire. Cred că era pe punctul de a spune „da", așa că mi-a scăpat:

„Cu Katie."

Am simțit că fața începe să mi se înfierbânte. În clipa aia, aș fi dat orice pentru o rafală bună și frumoasă din aerul ăla înghețat.

„Prânzul. Adică, noi trei", am reușit să bâigui.

Eden și-a tras căciula și mai mult în jos, până când i-a acoperit sprâncenele. Era pe punctul să spună ceva, pe punctul de-a fi de acord poate, când mâna înmănușată a lui Katie a bătut în geam. Eden a fugit din mașină atât de repede, încât am rămas întrebându-mă cu ce naiba greșisem.

Chiar și acum, mă întreb dacă nu ar fi trebuit să-mi pese mai puțin de ceea ce ar fi putut gândi Katie și să mă duc să iau prânzul cu Eden. Nici măcar nu trebuia să fie un prânz. Orice cu ea ar fi fost grozav.

Clopoțelul de la Second Cup sună. O zăresc imediat pe Santana stând la cea mai retrasă masă din cel mai îndepărtat colț. Îmi face semn. Observ că sunt două cești pe masă și mă gândesc că a comandat pentru mine. Nu merge așa. N-am mai mâncat de la micul-dejun și sunt flămând, suficient de flămând ca mâncarea care stă de ore întregi în vitrina de sticlă să-mi pară apetisantă.

Mă așez pe scaunul de vizavi de Santana.

— Iată-te! începe ea. Ce-i mai nou cu tine și cu rețelele de socializare? Credeam că ai renunțat complet la ele acum câteva luni.

— Nu sunt sigur, îi răspund. Am o perioadă de lipsă de inspirație cu pictura. Asta pare a fi următoarea cea mai bună soluție.

Ia o înghițitură din ceaiul ei negru — întotdeauna negru, cu lapte de migdale și două pliculețe de îndulcitor.

— Sunt cu totul de acord! Încă un like și un comentariu la postările mele.

— Corect, pentru că o mie nu e de ajuns! adaug.

— O mie unu sună mai bine, nu crezi?

Zâmbește, așază ceașca pe masă și se apleacă.

— Deci, cum a fost turneul? Crezi că ai făcut alegerea corectă cu OCAD?

— Nu este ceea ce plănuisem, dar mi se pare corect.

— A trebuit să rearanjezi niște lucruri după accident.

Santana o zice cu atâta dezinvoltură, încât mă prinde cu garda jos. Accidentul! Ca și cum ar fi o amintire oarecare, un episod pe care îl poți introduce cu ușurință în discuții.

Are dreptate totuși. Am făcut *o mulțime* de rearanjări.

— Mi-am luat un an liber după liceu, așa cum a vrut Katie, ca să putem face toate astea împreună. Universitatea, să fim în oraș împreună. O parte din mine se simte vinovată că fac toate astea fără ea, îi răspund.

— Atunci nu privi lucrurile așa! replică ea simplu. Nu faci asta fără ea, Truman! Faci asta *pentru* ea! Nu crezi că ea ar vrea să-ți continui viața?

Ar vrea, oare? Katie dorea să facă parte din tot. Nu o lăsa pe mama să meargă la băcănie fără să o însoțească. Asta ar fi vrut ea? Ca viețile noastre să continue să meargă înainte fără ea? Sau ar fi vrut ca noi toți să stăm deoparte și să așteptăm? Mă gândesc la ea când era copil, stând pe ultima treaptă a scărilor, în pantaloni scurți de-un galben strălucitor. Încerca să-și lege șireturile atât de repede, încât degetele ei se zăpăceau. Eu eram la jumătatea drumului spre ușă, căci mă îndreptam spre parcul de peste stradă ca să mă întâlnesc cu prietenii mei. Nu voia să plec fără ea.

Deci asta și-ar dori? Să fac totul fără ea?

E o întrebare idioată. Chiar nu există alternativă. Cel puțin deocamdată nu există. Nu până nu se trezește.

Mă întind spre unul dintre pahare – un fel de milkshake alb, gros și înghețat –, iar Santana îmi dă mâna la o parte.

— Asta nu e pentru tine! spune ea.

— Atunci, pentru cine e?

Îmi ia un minut ca să mă uit cu adevărat la ea. E îmbrăcată într-o cămașă de satin, cu un colier enorm și cercei și mai și. Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet; sunt strălucitoare și la fel de roșii precum părul ei arzător. Dar ochii ei... La ei mă concentrez. Pentru că pune ceva la cale. O cunosc de prea mult timp ca să nu-mi dau seama când pune ceva la cale.

— Ce-ai făcut? întreb mult prea târziu.

Un bărbat trage scaunul gol de lângă Santana și se așază. Pe la vreo treizeci de ani, păr lins de culoare roz-pastel dat pe spate și o mustață care se răsucește la capete ca a unui răufăcător dintr-o bandă desenată.

— Truman, spune Santana zâmbind luminos, el este Angelo!

Angelo. Fotograful. Cel de care mă feresc cât pot de câteva săptămâni încoace.

Santana mi-a întins o cursă. Și, după privirea ei, nu regretă deloc.

— Mă bucur să te cunosc în sfârșit! spune el, întinzându-mi mâna peste masă. Ești un om greu de găsit.

— Artiștii, adaugă Santana cu un oftat, întotdeauna atât de dramatici cu misterul!

Apoi amândoi se uită la mine. Privesc, așteaptă. Camera revine pe poziție și îmi dau seama că mâna lui Angelo este încă întinsă, așteptând să o strâng. Nu vreau s-o fac. Nu pot. Dacă o strâng, mi se pare că sunt de acord cu asta – adică accept să-mi pun arta în galeria lui și să-mi agăț inima de pereți pentru ca toată lumea să o judece. Gândul este atât de traumatizant, încât nu mai văd drept. Pământul îmi fuge de sub picioare. Am nevoie de aer. De aer cald și umed, care să mi se lipească de plămâni, pentru că, dintr-odată, nu mai pot respira aici.

— Truman?

Santana îmi tot pronunță numele. Vocea ei devine tot mai joasă. Scaunul meu zgârie gresia. Observ că Angelo își lasă mâna în jos, iar eu sunt deja la jumătatea drumului prin cafenea, îndreptându-mă direct spre ușă. O femeie pășește înăuntru, iar eu trec rapid pe lângă ea, lovindu-mi umărul de-al ei. Țipă. Cred că țipă. Poate că gâfâie. Mă mișc deja pe trotuar, mai departe, mai departe, mai departe, până am trecut deja de colț. Mă așez pe pervazul de beton de la vitrina unui magazin și îmi spun că trebuie să respir. Mă concentrez la o bicicletă ruginită legată cu lanțuri de un copac.

Respir, numărând până la zece. Culorile încep să se închege. Aud mașinile care trec cu viteză. Pulsul nu-mi mai bate atât de tare, încât să-l aud în urechi.

E OK, mă gândesc. *Ești OK*. Numai că în capul meu e vocea lui Katie...

Nu! E a lui Eden!

Înainte de-a mă cufunda în ce-o fi vrând să însemne asta, Santana se apropie de mine. E cu adevărat fenomenală când e furioasă. Părul ei roșcat se transformă în flăcări care-i ling fața și se târăsc în urma ei în timp ce alunecă strălucind viu pe trotuar.

Rahat! Se îndreaptă spre *mine*.

— Truman, ce naiba a fost asta?

Stă drept în fața mea, blocând toată strada. E un zid de furie.

— A fost atât de jenant! Nu-mi vine să *cred*. A vrut doar să te cunoască! Trebuia doar să stai acolo și să asculți!

Am nevoie să nu mai țipe.

Continuă:

— Săptămâni! Mi-am petrecut săptămâni întregi vorbindu-i lui Angelo despre tine, lăudându-te cât de incredibil ești, acest artist subestimat care-i merită atenția. Vrea să-ți expună lucrările în galeria lui, Truman. Știi câți oameni ar fi în stare să ucidă pentru șansa asta? Și ăsta e răspunsul tău? Să *o iei la goană* ca un copil? Nu puteai măcar să-i strângi naibii mâna?

Nu spun nimic. Mă uit fix la vârful tenisului meu stâng. E o pată verde pe el – o pată de iarbă. Ah! Trebuie să mă gândesc cum să scot asta.

— Ei bine?

Îmi ridic privirea spre Santana. Are mâinile în șolduri și furia radiază din ea. Mă face să mă gândesc la noaptea în care ne-am despărțit. La noaptea în care m-a înșelat. Îmi amintesc că a țipat la mine, ca și cum ar fi fost vina mea. „Acum ești atât de închis!"

mi-a spus. Nu mi-a păsat de țipete sau de vină. Ceea ce m-a deranjat a fost acel „acum". Pentru că ea se referea la „acum, după accidentul lui Katie". Ca și cum ar fi trebuit să-mi pierd sora și nimic să nu se schimbe la mine. Ca și cum Katie era de vină pentru că relația noastră se terminase, pentru că ea mă înșelase.

„Acum."

Mi-a făcut greață atunci. Îmi face și acum.

— Truman!

Îmi rostește numele ca un părinte care-și ceartă copilul.

— Ai de gând să spui ceva?

Da, mă hotărăsc. Da, am de gând să spun ceva!

— Este arta mea. Eu o să decid când vreau s-o expun în vreo galerie sau în nenorocitul de MoMA[1].

— Angelo încearcă să te ajute, spune ea. *Eu* încerc să te ajut.

— Doamne, Santana, nu-ți vreau ajutorul, nu înțelegi asta? Mi-ai tot băgat asta pe gât de săptămâni întregi. Dacă aș fi vrut să accept oferta lui Angelo, atunci aș fi făcut-o de când mi-ai spus prima dată de ea.

Există un motiv pentru care m-am tot întors la Santana. Indiferent cât de supărați am fi unul pe celălalt, ea se înmoaie extrem de repede. Acum furia i se estompează deja. Ochii îi devin mari și blânzi. Pare mică, de parcă s-ar strânge în ea însăși. E cel mai ușor mod de-a mă manipula – să mă facă să vreau să o consolez, când ar trebui să fie invers.

— Nu înțeleg! rostește ea cu blândețe. Credeam că asta vrei.

---

[1] MoMA, The Museum of Modern Art, este un muzeu de artă situat în Midtown Manhattan, New York City, pe 53rd Street, între 5th Avenue și 6th Avenue. Este unul dintre cele mai mari și mai apreciate muzee de artă modernă din lume. Joacă un rol major în dezvoltarea colecțiilor de artă modernă, iar expunerea unei opere de artă aici este privită drept un semn al consacrării artistului care a creat-o (n. tr.).

M-am săturat să-i tot liniștesc pe toți cei din jurul meu, când nimeni nu-mi întoarce favoarea.

— Nu asta vreau! îi răspund. Cel puțin nu acum.

— De ce?

Pentru că picturile mele sunt personale. Pentru că multe dintre ele sunt despre Katie. Despre Eden. Despre cum a fost să o pierd pe una și apoi pe cealaltă. Despre tot ceea ce simt și e prea greu de spus cu voce tare. Pentru că acele picturi sunt făcute cu sângele meu, și nu aș putea suporta să le respingă cineva.

— Nu sunt pregătit! e tot ce spun.

— Când ai să încetezi să mai aștepți să fii pregătit și ai să faci un salt, Truman?

Nu știu cum să răspund la asta.

— Ce mai aștepți? Un fel de semn?

Ceea ce aștept este momentul în care gândul de a-mi expune arta în fața publicului n-o să-mi mai facă rău fizic.

— Nu înțelegi! îi spun iar.

Văd sclipirea de iritare a Santanei. Vrea să mă împingă. Vrea să mă tragă înapoi în scaunul ăla și să mă forțeze să vorbesc cu Angelo, pentru că asta o va face să dea bine. Dar eu sunt deja prea încordat din pricina încercării de-a mulțumi pe toată lumea. Până la urmă o să plesnesc în două.

— Mă duc să vorbesc cu Angelo! mă anunță, adunându-se deja. Își netezește părul și apoi își aranjează tivul cămășii.

— Îi voi spune că ai fost... Mă gândesc eu la ceva.

— Sigur, Santana!

Spune-i orice te va face să dai bine.

Se întoarce și pleacă fără să mai spună nimic. Mă întreb cum de am ajuns în acest punct, pentru că a fost o vreme când Santana părea singura persoană care mă înțelege.

Asta nu e în întregime adevărat. Știu de fapt ce s-a întâmplat. Dar m-am cam săturat să dau vina pe accidentul lui Katie pentru toate părțile rele din mine.

E aproape opt. Soarele începe în sfârșit să apună. Vreau să mă duc la spital s-o văd pe Katie, dar încă sunt prea agitat. Mi se pare ceva greșit să duc o astfel de energie în spațiul lui Katie. Mă hotărăsc să mă duc mâine-dimineață, după ce voi fi dormit.

Mă îndrept spre casă. Nu am chef de tramvai sau de metrou în momentul ăsta. Vreau aer curat; mă ajută să-mi limpezesc mintea. Mă gândesc la ce-a spus Santana: „Ce mai aștepți? Un fel de semn?" Îmi amintesc notificarea care mi-a apărut pe telefon când Eden a dat like la postarea mea – sentimentul copleșitor de fericire care a urmat. A fost trecătoare, dar a fost totuși acolo. Eden a fost unul dintre primii oameni care mi-au văzut arta – care m-au văzut *pe mine*. Și nu a fugit. Nu a râs și nici n-a făcut haz de mine pentru că sunt sensibil, când toată lumea crezuse atât de mult timp contrariul. Îmi amintesc felul în care degetele ei atingeau pânza, ca și cum ar fi fost făcută din sticlă. Felul în care mă privea, ca și cum *și eu* aș fi fost din sticlă. Dacă ar fi posibil să știu că fiecare persoană îmi va trata lucrările mele cu atâta... atâta blândețe, atâta grijă, atunci poate că aș accepta expoziția lui Angelo. La naiba, poate că aș accepta toate expozițiile. Mi-aș lipi lucrările pe panourile publicitare din Dundas Square.

Dar nu sunt în stare să mă așez în fața unei mulțimi și să aștept să mă sfâșie când cicatricile de acum câteva luni nici măcar nu au început să se șteargă. Am nevoie de mai mult timp. La naiba, poate chiar am nevoie de un semn!

Traversez strada, fără să mai fiu atent la direcția în care merg. Mă uit în sus și văd un Loblaws în față, pe partea opusă a drumului. Mă gândesc că ar trebui să-i trimit un mesaj mamei și s-o întreb dacă are nevoie de ceva, când o văd.

Eden!

Îi zăresc părul brunet. Fața rotundă. Ochii mari care o fac să pară mereu speriată. Are o pungă de cumpărături atârnând de

încheietura mâinii. E atât de... normală! Atât de insignifiantă! Și totuși, mă chinui să respir... pentru că au trecut luni întregi.

Au trecut luni întregi, și ea e aici!

Și mă privește cu ochii ei mari.

„Ce mai aștepți? Un fel de semn?"

Mai durează câteva minute după ce pleacă până să mă întorc și să o pornesc spre cafenea.

Santana și Angelo stau în continuare în același loc. Pe o farfurie dintre ei se află un croasant tăiat în două. Nu vreau să-mi imaginez ce i-a spus ea – ce scuză a inventat pentru a justifica modul în care m-am purtat. „Sora lui era cât pe ce să moară acum câteva luni." Probabil că asta ar funcționa.

Mă apropii de masa lor și nu mă gândesc decât la Eden. La Eden, rătăcindu-se în dormitorul meu și găsind teancul de pânze; la Eden, plimbându-și degetele pe suprafața aspră, pe tușele de vopsea în relief; la Eden și la felul în care se uita la tablourile mele, de parcă ar fi contat.

Santana mă zărește prima. Apoi Angelo.

— Truman! rostește ea cu o urmă de surpriză.

— O să fac expoziția, spun eu. Patru tablouri. Asta e tot.

Îi întind mâna. El mi-o ia și mi-o strânge. Angelo zâmbește de parcă ar fi câștigat la loto.

— Ca să știi, aveam de gând să îți cer doar trei, spune el.

7

EDEN

METROUL ÎNTÂRZIE. NU E NIMENI SURPRINS. SUNTEM blocați la stația St. Clair West de cincisprezece minute. Ceea ce n-ar fi fost un capăt de lume dacă nu m-aș fi hotărât să plec la o oră de vârf. E abia nouă, a trebuit să sar peste cafeaua de dimineață ca să o evit pe Ramona în bucătărie, iar acum sunt prinsă între zeci de corpuri scârboase. Oamenii tușesc și strănută. Nimeni nu-și acoperă gura pentru că bunul-simț este aparent mort. Mă agăț ca de propria-mi viață de recipientul plin cu *rissóis de camarão*. Nu vreau să fie distruse înainte de-a ajunge la părinții mei. Mi-l și imaginez pe tata ridicând chifteluțele strivite și spunând: „Asta mi-ai adus?" Apoi le-ar mânca pe toate fără să se mai plângă.

După ce l-am zărit pe Truman pe trotuar, am împachetat orice emoție m-a străbătut și am ascuns-o într-un colțișor îngrijit al minții. M-am întors la Pollo Loco și am terminat de gătit cu Manny. Probabil că am fost o actriță grozavă, pentru că nici măcar supervigilentul Manny nu a observat că e ceva în neregulă cu mine. Am umplut chifteluțele, le-am prăjit în atât de mult ulei, încât era de-a dreptul o crimă și le-am mâncat aproape pe toate. Am reușit totuși să pun deoparte vreo șase ca să i le duc acasă tatălui meu, așa cum mi-a cerut.

Nu e singurul motiv pentru care mă duc acasă. Mi-e dor de părinții mei și de casa noastră! Mi-e dor de familiaritatea, de siguranța de a fi între cei patru pereți între care ai crescut. Să locuiești în centrul orașului este în egală măsură revigorant și intimidant. De obicei, rezist chiar și atunci când mă simt cel mai rău, când singurătatea trece de la o durere în piept la această umbră care mă urmărește peste tot, ciupindu-mă de călcâie. Cu Ramona, care nu-mi mai vorbește, și cu Truman, care apare din senin, am nevoie de o pauză. În decurs de trei zile, întregul oraș s-a micșorat. Totul pare prea aproape.

Metroul se zdruncină, apoi se repede pe șine. Toată lumea aplaudă. Mă uit la harta de deasupra ușilor, cu linia galbenă care merge din Toronto spre GTA. Mai sunt încă douăsprezece stații până ajung la a mea. Asta înseamnă cel puțin încă douăzeci de minute. Scot un geamăt, dorindu-mi să fi avut timp să-mi descâlcesc căștile înainte de a mă sui în metrou. Acum încerc să-mi întind mâna în buzunarul pantalonilor scurți, dar oamenii stau prea aproape. Nu vreau să pipăi pe careva din greșeală.

Cineva strănută prea tare ca să fi fost în mânecă. Îmi ridic ochii, pregătită să îl străpung cu o privire. Văd o strălucire de păr blond și e Katie, care se ține de stâlp în timp ce metroul înaintează clătinându-se. Părul i se desface ca un evantai în jur, strălucindu-i pe umeri. Râde... Râsul acela alarmant de contagios. Întotdeauna a avut talentul de-a face ca totul să pară o aventură.

Clipesc, iar Katie a dispărut, zâmbetul ei ștergându-se încet. E doar o altă adolescentă. Acum, că mă uit mai atent, culoarea părului e complet diferită. E prea șaten. Cel al lui Katie era blond pur, ca niște șuvițe de soare.

Amintirea se risipește. Ajungem la următoarea stație. Ușile se deschid, iar oamenii se grăbesc să iasă. Se eliberează un loc, așa că

alerg spre el, strângând recipientul cu chifteluțe la piept de parcă ar fi copiii mei, ceea ce nu e chiar departe de adevăr, din moment ce eu le-am făcut. Atunci Manny ar fi tatăl, ceea ce ar însemna că...

Da, e prea ciudat ca să mă mai gândesc la asta!

Ocup scaunul gol înainte să o facă altcineva și mă cuibăresc pe perna roșie. Îmi fac timp să-mi descâlcesc căștile și îmi înclin capul pe spate, acoperind zgomotul.

În următoarele douăzeci de minute fac cel mai autodistructiv lucru posibil: mă gândesc la Truman. Adică îmi îngădui să mă adâncesc cu adevărat în durere. Faptul că l-am văzut a deschis o întreagă galaxie în mintea mea, iar să continui ca și cum n-ar exista e prea obositor. Nu mă pot opri să nu mă întreb care este povestea lui recentă – știam cine e înainte de accident, dar cine este acum? Îmi imaginez că s-a schimbat. Știu că eu am făcut-o. Mă întreb unde s-a dus după accidentul lui Katie, de ce s-a întors și dacă se simte bine sau dacă întreaga lui lume pare să se fi așezat altfel – așa cum s-a întâmplat cu a mea. Există o singurătate care vine odată cu înțelegerea faptului că el este probabil singura persoană care înțelege exact prin ce trec acum. Că nu pot vorbi cu el despre asta e ceva brutal, ca și cum am fi ultimii doi oameni în viață de pe această nenorocită de planetă și suntem blocați pe continente separate.

Niciodată nu am avut curajul să-i întreb pe părinții lui Truman unde a dispărut la un moment dat în iunie. Gândul că i-ar fi dezvăluit asta mi s-a părut umilitor. Nu aveam nevoie ca Truman să știe că întreb de el. Sau că încă îmi pasă de el. Pentru că nu îmi păsa atunci. *Și nici acum nu-mi pasă.* Atunci de ce mă simt atât de dezechilibrată după ce l-am văzut pe stradă?

Și, sincer, nu contează prea mult unde s-a dus. Ceea ce contează este că a plecat. Și-a părăsit familia. A părăsit-o pe Katie.

M-a părăsit și pe mine. Nu înțeleg cum a putut face așa ceva. Sigur, sunt zile în care vreau să mă împachetez într-o valiză și să dispar, dar n-aș putea duce gândul ăsta la bun sfârșit vreodată. În bună măsură pentru că viața mea este aici – cei apropiați sunt aici. În cea mai mare parte însă este pentru că plecarea într-un loc nou nu ar schimba nimic. Durerea m-ar urma acolo ca un coleg de cameră nedorit. De aceea știu că, oriunde s-ar fi dus Truman, tot cu durere a fost împovărat. E imposibil să nu fi fost așa.

Mă întreb doar dacă se simte mai bine decât mine. Mă întreb care este nivelul de bază pentru această durere, pentru că acum o simt ca pe un șapte din zece. Mă întreb când va fi mai bine sau când va începe să dispară. Cred că atunci când Katie se va trezi. *Dacă* se va trezi.

Dacă m-ar fi chestionat cineva acum cinci luni, la doar câteva zile după accident, aș fi pariat că își va reveni cât de curând. Poate ar fi fost plecată pentru o săptămână. Cel mult o lună. Dar cinci luni? În fiecare zi, speranța pe care o simt scade și mai mult, ca o flacără care ajunge la capătul fitilului. Încep să-mi pierd nădejdea că se va mai trezi vreodată. Și asta e periculos, pentru că, fără Katie, nu știu cine sunt cu adevărat.

Asta îmi amintește de Ramona și de contractul nostru de subînchiriere. Mi-a spus că, în cazul în care Katie se va trezi vreodată, al doilea dormitor va fi imediat al ei. Se va muta fără să se plângă. Acum mi se pare o prostie că m-am gândit măcar la o astfel de posibilitate.

Cugetările se termină când metroul ajunge la stația mea. Abia când sunt la jumătatea scării rulante își revine și semnalul la mobil. Un mesaj de la tata: *Aici.* Asta făcea parte din înțelegerea noastră – mersul cu metroul este suportabil, dar am pus cruce la

călătoritul cu autobuze, Uber, tot ce e deasupra solului. Nu-mi place să conduc. Nu-mi place când altcineva mă conduce cu mașina. Părinții mei sunt singura excepție. Îmi place să cred că nu e încă un *ceva* pe care l-am dezvoltat după accidentul lui Katie, dar totuși așa este. Cu mașinile nu mă mai simt în siguranță. Dacă au putut stinge lumina cuiva atât de strălucitor cum e Katie, nu-mi pot imagina ce ar putea face cu o scânteie plictisitoare ca mine.

Toyota argintie și rablagită a tatei e parcată la marginea străzii, chiar lângă un semn pe care scrie OPRIREA INTERZISĂ. Asta mă face să zâmbesc. Îmi amintește de un lucru pe care orașul nu-l oferă: familia. Mă zărește și claxonează ca să-mi atragă atenția, chiar dacă practic ne privim în ochi. Îi fac cu mâna în care țin recipientul cu *rissóis de camarão* ca pe un trofeu. Îi văd zâmbetul larg chiar și de peste drum. Mă grăbesc și sar pe scaunul pasagerului. Reduce instantaneu volumul radioului, așa că mă pregătesc pentru asaltul de întrebări.

— Iată-te! începe, zâmbind cu gura până la urechi.

Părul cărunt zburlit și ochii ridați îmi sunt atât de familiari, încât sunt aproape gata să izbucnesc în lacrimi. Poartă un sacou de tweed de modă veche și o cămașă. Mă distrez întotdeauna pe seama lui, pentru că se îmbracă de fiecare dată ca pentru o zi de muncă, chiar și atunci când își ia o zi liberă ca s-o petrecem împreună. Ar putea la fel de bine să poarte un semn pe care să scrie PROFESOR UNIVERSITAR.

— Ai așteptat mult? îl întreb în timp ce-mi pun centura de siguranță.

Clicul mă face să tresar – o altă amintire, un alt *ceva* care ar fi putut schimba totul.

— Abia am ajuns.

Traducere: probabil că a așteptat o jumătate de oră.

— A fost o întârziere la una dintre stații. Am fost blocați cam cincisprezece minute.

— Cincisprezece minute nu înseamnă nimic. Când eram de vârsta ta...

— Știu, știu... Trebuia să mergi pe jos o sută de kilometri până la școală și să traversezi Oceanul Atlantic.

Îmi flutură un deget în fața ochilor.

— Să nu uiți asta! Acum, ce mi-ai adus?

Scot capacul de pe recipient, iar mirosul de ulei și sare umple mașina. Tata îl înhață cu mâini lacome, ținând chiftelele aproape de față pentru inspecție.

— Ești sigură că *tu* ai făcut astea? Arată pe deplin comestibile, mă tachinează.

— Hilar! Le-am făcut împreună cu Manny. Bucătarul cu care lucrez, adaug.

Sprâncenele lui se ridică când menționez, Doamne ferește!, numele unui bărbat.

— E un *prieten*, tată. Liniștește-te! Un fel de șef al meu, dar nu tocmai. Ți-am povestit despre el, îți amintești?

Tata chicotește încet și sincer.

— Am încredere în tine. Dar mama ta... Știi că nu pot promite nimic. Putem să ne înfruptăm acum?

În mașina mamei nu are nimeni voie să mănânce. Va găsi singura firimitură de pe scaun și o va urmări cumva până la tine cu ajutorul testelor ADN sau cu ajutorul puterilor de mamă, cine știe? Dar asta e mașina tatălui meu, unde mâncatul este puternic încurajat, dacă nu chiar așteptat.

— Hai!

Stăm pe marginea drumului încă cinci minute, lichidând toate chiftelele de creveți. Nu păstrăm niciuna pentru mama, care simte

nevoia să sublinieze de fiecare dată că prăjirea duce doar la artere înfundate și probleme cardiace. Îți omoară orice elan.

După ce ne-am lins degetele ca niște sălbatici, tata se întoarce spre mine și spune:

— Delicioase! Mai bune decât ale mele.

— Știu că minți, spun.

— Nu fac așa ceva!

Răsucește cheia, ambalând motorul. Simt cum mi se strânge stomacul într-o anticipare plină de tulburare. Tata își dă seama și se întoarce spre mine.

— Ai nevoie de-un minut?

— Nu! răspund repede, pentru că e ridicol să ai optsprezece ani și să fii îngrozit de mersul cu mașina.

— Nu ne grăbim.

— Tată, sunt bine! Serios, hai să mergem! Am lăsat-o pe mama să aștepte destul de mult.

Simpla menționare a ei e suficientă pentru ca tata să accelereze. De la mama am luat toate trăsăturile „adorabile", așa cum îi place tatălui meu să spună. Încăpățânarea ei, temperamentul iute, toleranța zero la rahaturi. Toate trăsăturile tatălui meu – felul de-a fi prietenos, răbdător, calm și înțelegător – m-au ocolit cu totul.

Îmi petrec tot drumul uitându-mă oriunde, numai pe geam nu. Mi-e mai ușor să ignor că se mișcă mașina atunci când nu văd asta. Tata mă sâcâie cu întrebări, încercând, fără îndoială, să mă distragă. „Închizi ușa cu zăvorul în fiecare noapte? Ai nevoie de bani pentru cumpărături? Dacă vrei să te întorci mai curând acasă, camera ta te așteaptă. Eu și mama ta am încercat un nou restaurant grecesc care s-a deschis la noi pe stradă. Vrei să te oprești acolo în drum spre casă? Fac eu cinste."

Nu trebuie să mă uit afară ca să știu când trecem cu mașina pe lângă biserică, pe lângă fostul meu liceu și vechea școală primară, pe lângă brutăria care a ars de două ori până acum și pe lângă magazinul italian cu cea mai bună pizza la cuptor cu lemne. Acasă e o diferență ca de la cer la pământ față de oraș. Nu există zgârie-nori și nici mașini care să se lipească de bordurile fiecărei străzi. Lumea de aici își plimbă câinii și se oprește să își soarbă cafeaua. Nimeni nu se grăbește în permanență, galopând dintr-un loc în altul fără să se oprească o clipă ca să respire. Mă surprinde că mi-a lipsit acest lucru, pentru că unul dintre motivele pentru care m-am mutat în centrul orașului a fost ca frenezia lui constantă să-mi servească pentru distragerea atenției.

Tata a început din nou să vorbească despre restaurantul grecesc atunci când intrăm pe alee. Ceva legat de vechea noastră casă declanșează ceva în mine, pentru că realitatea începe să se descojească, până când am din nou șaptesprezece ani, iar pe alee stă BMW-ul nou-nouț al lui Katie, nu SUV-ul roșu al mamei.

Katie a apărut în acea dimineață de iarnă cu un zâmbet pe față. Când am intrat în mașina ei, mi-a întins un plic gros de carton maro.

„Ei bine?" a spus ea cu fața inundată de emoție.

Am scos din geantă plicul asortat. Ne-am uitat la ele într-o tăcere plină de neliniște. Asta era! Momentul care ne hotăra viitorul, care hotăra dacă viața pe care o plănuiserăm împreună va deveni realitate sau dacă trebuia să facem un pas înapoi, să ne refacem planurile și să regândim totul.

Ambele noastre plicuri erau groase – tata a spus că e un semn bun. Colțul din stânga sus purta sigiliul Universității din Toronto, cu logoul școlii și mottoul *Velut arbor aevo*. „Fie să crească precum un copac de-a lungul veacurilor." Nu eram sigură ce înseamnă, dar

suna elegant. Înțelept. Tot ce știam era că voiam să fac parte din asta. Și mai important, voiam ca și Katie să fie acolo.

„Ar trebui oare să le deschidem?" a întrebat Katie.

Încă îmi amintesc vocea ei când a spus asta, cât de mică și de speriată părea. Niciodată nu o auzisem pe Katie altfel decât sigură pe sine. Să o văd atât de vulnerabilă a fost ca o fisură în armura ei. O eroare în sistem. A umanizat-o într-un mod în care eu, una, uitam uneori s-o fac. Mi-a reamintit că era ca mine: o fată de șaptesprezece ani, aflată în pragul restului vieții ei.

„Hai s-o facem împreună!" i-am propus.

Ne lua atât de mult să ne facem curaj, încât riscam să întârziem la prima oră. Am rămas pe alee vreo treizeci de minute, cu motorul mașinii pornit și cu radioul în surdină, uitându-ne la hârtiile care aveau să ne modifice restul vieții.

Am desfăcut plicul în același timp. Am băgat mâna înăuntru și am scos scrisoarea. Am inspirat adânc; îmi tremura tot corpul. „Dragă Ederia Flora", am citit cu voce tare, în timp ce Katie spunea: „Dragă Katie Falls". Apoi, la unison „Suntem încântați să vă oferim... "

Am țipat atât de tare, încât părinții mei au venit în fugă pe alee. A fost momentul în care am știut că viitorul nostru o să se împletească precum o iederă care își croiește drum pe o casă din piatră.

Katie a hotărât să nu mergem la școală în ziua aia, așa că n-am mers.

Amintirea se dizolvă în clipa prezentă, în care tata ține portiera mașinii deschisă. Trebuie să fi spus ceva, pentru că pare să aștepte un răspuns.

— Ce? întreb, lovindu-mă de-un zid de umiditate când ies din mașină în timp ce vocea mamei îmi răsună în cap: „Nu se spune *ce*. Se spune *poftim*."

— Să nu-i spui mamei tale de *rissóis de camarão*, altfel n-o să ne lase să intrăm în casă fără să ne spălăm pe dinți, mă avertizează el.

— Credeam că italienilor le place peștele? Cum se face că ea e singura excepție?

— Iată un lucru pe care aș fi vrut să-l știu înainte de-a mă căsători cu ea, glumește el, pentru că, atunci când vine vorba de mama, tata e de fapt un cățeluș îndrăgostit.

Descuie ușa, apoi ezită în prag. Se întoarce spre mine și arată cu degetul spre nasul meu.

— Sigur nu vrei să-ți scoți chestia aia înainte să intrăm?

— Mama mi-a văzut deja piercingul din nas.

— Asta nu înseamnă că-i și place.

— Nu mi-l scot! spun un pic prea ferm.

Tata renunță și se îndreaptă spre interior.

Îmi dau jos tenișii pe preș.

— Mamă? strig, agățându-mi geanta în cuier înainte de-a intra.

— Aici!

Vocea ei răsună de undeva din capătul holului.

O pornesc pe hol, pe gresia răcoroasă de la aerul condiționat, și pășesc în livingul care a fost transformat momentan într-o... seră? Masa este acoperită de un maldăr de ziare, de cel puțin vreo șase plante în ghiveci și de doi saci de pământ. Evident vinovată pentru aceste distrugeri, mama poartă mănuși de grădinărit de un albastru strălucitor și ține o plantă de tulpină, cu rădăcinile atârnând în aer ca niște picioare.

— Mamă, ce faci, mai exact?

Își ridică privirea, un zâmbet luminându-i fața. În entuziasmul ei, planta cade pe masă.

— Hmm! face apoi, ușor încruntată. Sper c-a supraviețuit.

Își dă jos mănușile și se apropie de mine. Ne întâlnim la jumătatea drumului și mă strânge în brațe.

— Sunt atât de fericită că ești acasă, Ederial spune, folosindu-mi numele întreg.

Mă învăluie mirosul familiar de levănțică... și cel de pământ, care e mult mai puțin plăcut.

— Nu ar fi mai bine să facem asta în curtea din spate? o întreb.

Mă strânge atât de tare, încât nu mă mai pot desprinde.

— Pe o căldură de treizeci de grade? Nu prea cred.

Mama face un pas înapoi și mă cercetează: părul meu lung care ar fi trebuit tuns, apoi șortul și tricoul negru, scurt. Atinge metalul inelului meu din nas și oftează.

— Încă îmi doresc să nu fi făcut asta, rostește ea cu o grimasă.

— Ai întârziat cam cinci luni cu asta, mamă. Ce faci aici?

Mă apropii de masă și răscolesc o bucată de pământ. Intră și tata, care o sărută pe mama pe obraz, apoi se îndreaptă direct spre frigider.

— Mama ta face niște decorațiuni, răspunde el cu fața îngropată în ușile duble.

Mă întreb dacă chiar îi e foame sau doar încearcă să se răcorească. Apoi scoate căpăcelul de la o doză de apă minerală cu lămâie și mi-o întinde. Întotdeauna se reaprovizionează când trec pe-aici.

Iau o înghițitură mare, iar bulele îmi gâdilă gâtul.

— Asta văd și eu. Mamă?

Își netezește șorțul care îi acoperă pantalonii de in și bluza elegantă.

— Schimbam pământul plantelor. Nu se vede?

Mama nu este genul de persoană care să-și pună pe ea haine vechi pentru a face o treabă atât de murdară. Nu! Părul îi este aranjat

într-o coafură șic, cu o agrafă mare, turcoaz, ceea ce mă face să mă uit mai atent. Și-a făcut codițe cu tușul de ochi?

— De când îți place atât de mult grădinăritul?

Înainte să mă mut, singurele plante din casă erau artificiale.

— De când fiica mea a plecat și m-a lăsat singură în casa asta, răspunde ea, oglindindu-mi parcă gândurile.

Tata se oprește din sorbitul dintr-o doză de Coca Cola și spune:

— Mă ai pe mine.

Apoi râgâie. Tare. Puțin contraproductiv.

Mama închide ochii.

— Eden, te implor să te muți înapoi acasă!

Vocea îi pare supărată, dar zâmbește atât de larg, încât nu pot să mă uit în altă parte.

Tata traversează bucătăria și îi cuprinde umerii cu un braț.

— Credeam că eu sunt toată compania de care ai nevoie?

— Cum rămâne cu plantele? întreb, zâmbind și eu. Doar sunt ființe vii.

— Și nici nu râgâie atât de tare, intervine mama.

Tata o sărută din nou pe obraz. Aproape douăzeci de ani de căsnicie, și fața ei capătă în continuare o nuanță deschisă de roșu.

— Dar sunt mult mai puțin arătoase. Nu crezi?

Și mama a fost profesoară. Preda filosofia, iar tata, sociologia. Discuțiile lor sunt o înșiruire de cuvinte pompoase pe care nu le-am înțeles niciodată când eram copil, și abia dacă le înțeleg și acum. S-au cunoscut la facultate, și-au luat doctoratul împreună, apoi au început să predea.

Când aveam opt ani, îmi amintesc fețele zâmbitoare ale părinților mei când mi-au spus că mama e însărcinată. Era în mijlocul iernii, dar ne simțeam cu toții plini de căldură. Eram hipnotizată de burta ei în creștere. Tata a cumpărat un aparat

Polaroid și a început să facă fotografii în fiecare săptămână, le-a lipit pe toate direct pe frigider.

Apoi a venit luna iunie, iar burta mamei dispăruse, dar nu era niciun copil. Iar ea părea tristă într-un mod pe care nu-l înțelegeam.

Părinții mei m-au așezat la masă ca să-mi spună că nu mă voi mai întoarce la școală în septembrie. Nu au vrut să-mi spună de ce, doar că mama voia să fiu acasă cu ea – tocmai își dăduse demisia ca să înceapă să mă educe acasă. În cele din urmă, tata s-a așezat și el și a rostit cuvintele „avort spontan". A durat câțiva ani până când mi-am dat seama pe deplin ce se întâmplase. Eram prea mică să plâng, ca să simt greutatea pierderii, așa cum o simțiseră ei.

Am fost educată acasă până în clasa a noua, când mi-am convins în sfârșit părinții că vreau să fiu din nou în preajma copiilor de vârsta mea. A început liceul și am întâlnit-o pe Katie. Și totul s-a schimbat.

Tata se așază la masă.

— Bine! Cine e gata să-și petreacă ziua salvând niște plante?

— Voi doi știți că am făcut o oră până acasă pentru asta?

Amândoi dau din cap.

— Și că trebuie să plec la trei și jumătate ca să mă întorc la timp la lucru?

Alte aprobări din cap.

— Și vreți să ne petrecem timpul împreună făcând asta? Schimbând pământul la plante?

— Nu asta fac adolescenții în ziua de azi ca să se distreze? întreabă tata.

Mă așez și îmi trag o pereche de mănuși.

— Se pare că da.

Urmez exemplul mamei: iau un ghiveci, așez planta înăuntru și umplu golurile cu pământ. Le mângâie atât de ușor, dându-se

cu adevărat peste cap pentru hobbyul de luna asta! În iulie a fost croșetatul – am o eșarfă drept dovadă –, iar în iunie a fost un ciudat șir de treizeci de zile în care a făcut lumânări. A fost destul de amuzant să mă trezesc cu mesaje de la tata în care scria: *Mama ta aproape a dat foc casei astăzi* și *Progres!*, cu o fotografie atașată în care doar jumătate de sprânceană îi era pârlită.

— Cum e să locuiești în centru, în marele oraș? mă întreabă tata. Ai urcat deja în vârful Turnului CN?

Tata s-a mutat din Portugalia în Canada când avea șapte ani. Sunt aproape patruzeci de ani de când locuiește aici și încă insistă să se comporte ca un turist.

— Nu încă, îi răspund.

— Am auzit că se mișcă.

Se întoarce spre mama cu tot entuziasmul unui copil. Ea îl ignoră, atenția sa fiind îndreptată la planta din mână.

— Ai auzit asta, *meu amor*? Se mișcă.

— Nu se *mișcă*, tată! Restaurantul din vârf se rotește cam la fiecare oră sau undeva pe acolo, așa că priveliștea se schimbă mereu. Poți să-mi dai sacul cu pământ?

Mi-l trece peste masă. Scot un pumn de pământ și îl pun în ghiveciul de ceramică.

— Ăsta unde merge?

Mama se uită la ghiveci. E alb, cu linii negre groase în partea de jos.

— Poate în camera de zi, decide ea. Ce mai face Ramona? Voi două vă mai înțelegeți?

— Pentru că, dacă nu, continuă tata, ai putea să te muți înapoi acasă. Cursurile de la universitate nu încep decât peste patru săptămâni. Gândește-te la toate plantele pe care le putem salva! Mama te poate învăța și să croșetezi.

— Ideile astea nu lucrează tocmai în favoarea ta! îl avertizez.

Mama schițează un zâmbet.

— Las-o în pace imediat, Laurentino!

— Și cu Ramona e bine, mamă, mint eu doar pe jumătate.

Dintr-odată, sunt foarte interesată să aranjez tot pământul de pe masă într-o grămadă.

— Oricum, abia ne vedem, cu programele noastre de lucru. Eu sunt plecată toată seara, iar ea vine și pleacă pe parcursul zilei.

— Cu ce se ocupă, de fapt, Ramona? întreabă tata.

A rămas cumva cu o frunză prinsă în barbă. Mama i-o scutură cu mâna.

— Este bloggeriță culinară. Încearcă diverse localuri din oraș și apoi publică recenzii pe Instagram.

— Și oamenilor le place asta? întreabă mama, nedumerită.

— Da, le place!

— Aha! exclamă amândoi în același timp.

Apoi tata se ridică în picioare, își plesnește burta cu mâine și spune cu un entuziasm imposibil:

— Mor de foame! Eden, am cumpărat pâinea ta preferată de la brutăria din oraș, cea cu ardei iute. Să tăiem din ea?

— A mâncat deja jumătate din ea, obiectează mama.

— Da, dar ți-am păstrat jumătate pentru că ești fiica mea și te iubesc foarte mult. Ce zici? O să tai și niște *soppressata*.

— E grozav, tată! îi răspund pe un ton luminos în timp ce mă ridic în picioare.

Pornesc spre bucătărie și mă spăl pe mâini, frecându-mi murdăria de sub unghii.

— Mă duc mai întâi să mă plimb puțin ca să iau corespondența, să văd dacă am uitat să-mi schimb adresa pe ceva. Prânzul în cinci-sprezece minute?

Dar tata e deja în picioare la tejghea, scoțând un cuțit mare, zimțat, și un tocător.

— Sigur, draga mea! Te așteptăm!

Mama clătină ușor din cap în direcția mea. O să termine toată pâinea înainte să ies pe ușă.

Îmi pun tenișii și-mi agăț inelul de la cutia poștală în jurul degetului când mama mă strigă:

— Dă-ți cu cremă de protecție solară! O să-mi mulțumești când o să ai treizeci de ani!

Mă dau cu un strop de data asta, doar de dragul ei.

8

EDEN

CĂSUȚA NOASTRĂ POȘTALĂ COMUNĂ SE AFLĂ LA CAPĂTUL STRĂzii. Metalul scârțâie când bag cheia și trag de ea s-o deschid. Sunt câteva facturi pentru părinții mei. Singurul lucru care mi-e adresat este un cupon expirat pentru DavidsTea. Iau toate plicurile și continui să merg. Nu mă îndrept direct spre casă. Și, pentru că sunt cea mai mare idioată din lume, ajung pe strada lui Katie.

Casa ei se află într-o fundătură. E ridicol de mare, cu un garaj pentru patru mașini și o alee încălzită – ceva ce nici măcar nu știam că există până s-o cunosc pe Katie. Îmi amintesc că am mers la ea acasă iarna, după ce ninsese toată noaptea. Toate aleile erau acoperite de câțiva centimetri de zăpadă, iar mașinile arătau ca niște munți albi în miniatură. Oamenii erau afară cu lopeți și protecții pentru urechi, dând la lopată cât puteau, până când li se înroșea nasul. Nu și cei din familia Falls. Pe aleea lor nu era niciun strop de zăpadă – se topea înainte chiar de-a atinge pământul.

Casa ei îmi apare în fața ochilor: cărămidă gri șic și uși de garaj de un negru mat. Mă lovesc un milion de amintiri deodată: sorbeam din sucurile cumpărate de la benzinărie în timp ce stăteam la piscina din curtea din spate; desenam cu cretă roz pătratele pentru șotron pe alee, pe care le ștergea ploaia; ne cățăram afară pe fereastra dormitorului ei pe acoperișul plat și ne uitam la cer. E ca și cum creierul meu este alcătuit în întregime din ea. Oriunde mă uit, este și ea.

Ajung la capătul aleii lor când simt că ceva moale mă atinge pe glezne. Scâncesc, uitându-mă în jos, și văd o pisică tărcată care se ghemuiește la picioarele mele. Purrnicus, motanul lui Katie, pe care probabil l-a adoptat din iad.

M-a mușcat o dată. De atunci, am fost tot timpul precaută.

Fac un pas înapoi și-l gonesc.

— Pleacă, ciudatule!

Ochii lui mari ca doi nasturi clipesc la mine. Scoate cel mai dulce mieunat înainte să-și frece obrazul de tenisul meu. Îmi amintesc că e malefic și că totul e doar o prefăcătorie înainte ca ditamai pisica de șase kilograme să mă atace, dar totuși mă aplec.

— Bine! *Bine!* Vino încoace!

Se apropie imediat de mâna mea. Îi scarpin locul moale din spatele urechii.

— Ce cauți aici, singur, când familia ta s-a mutat în altă parte, ai? îl întreb.

El începe să toarcă, frecându-și căpșorul de degetele mele.

— Poate că nu ești chiar atât de rău.

Katie a trecut printr-o fază în care era obsedată de astronomie. Și-a pus tatăl să-i cumpere zeci de cărți despre sistemul solar, stele, găuri negre, pe care le-a citit timp de câteva săptămâni, înainte de-a le băga sub pat și-a le uita acolo. Dar numele Purrnicus[1] a rămas – o aluzie la astronomul Copernic. Cred că el a descoperit că planetele se rotesc în jurul Soarelui.

Încă îl mângâi pe Purrnicus când un Mercedes negru intră pe alee. Am pierdut socoteala câte mașini are familia lor. Ușa se deschide, se ivește un pantof, iar inima îmi rămâne blocată undeva în gât, pentru că mă gândesc că e Truman, iar eu sunt extrem de conștientă că arăt ca o mizerie transpirată. Apoi din mașină iese tatăl lui Katie. Respir din nou.

---

[1] Combinație între *to purr*, „a toarce", și Copernic (Copernicus, în engleză/latină) (n. red.).

A fost cât pe ce!

Mă zărește târându-mă pe marginea trotuarului și îmi face cu mâna.

— Bună zisa, domnule Falls! îi strig, ridicându-mă în picioare și abandonându-l pe Purrnicus.

Lui Purrnicus nu-i place asta. Își lovește agresiv capul de glezna mea, apoi se trântește pe spate, cu burta în aer, în timp ce se holbează direct în sufletul meu. „Mângâie-mă, ființă umană!" cer ochii lui mici.

— Voi doi vă înțelegeți de minune.

Domnul Falls se îndreaptă spre mine, arătând ca un milionar ce este. Costum care îi vine ca turnat, servietă scumpă, mocasini strălucitori și un Rolex negru la încheietura mâinii. Nu l-am văzut niciodată cu un fir de păr nelalocul lui. E tot numai cămăși proaspăt călcate și parfumuri elegante.

Deodată, sunt foarte conștientă că port niște tenișI Van vechi de trei ani, cu o gaură în vârf.

— Îmi place din ce în ce mai mult, îi răspund sincer.

Tatăl lui Katie își dă jos ochelarii de soare, și îmi doresc foarte, foarte mult să nu fi făcut asta. Este imaginea fidelă a lui Truman: păr brunet care se cârlionțează în jurul urechilor și față ascuțită, perfectă. Ochii îi sunt ca ai lui Truman – de un albastru intens, adânc, precum cerul după o furtună. Ca un safir. Ca o catifea. Mă urăsc pentru că am atât de multe adjective la îndemână ca să descriu tâmpiții de ochi ai lui Truman.

Ochi pe care nici măcar nu i-am mai văzut de luni bune, slavă Domnului!

Teoretic, nu e adevărat. I-am văzut acum câteva zile pe stradă. Dar a fost de la prea mare distanță ca să conteze...

Și îmi pierd mințile.

— Îți petreci săptămâna cu familia ta? mă întreabă el.

Asta mă smulge din visul meu cu ochii deschiși, indus de un prea frumos albastru – pentru că sunt o elevă de liceu care trăiește o pasiune.

Pasiune? O *pasiune*? De unde a apărut cuvântul ăsta?

Îmi forțez gura să se deschidă, pentru că nu ar trebui să mă gândesc la Truman atât de mult în fața tatălui său. Și Dumnezeule, de unde au apărut asemenea gânduri? Asta se întâmplă în creierul meu când stau la câțiva metri de casa copilăriei lui? Pur și simplu funcționează greșit?

— Am venit acasă doar pentru o zi, spun, amintindu-mi că vorbesc fluent limba engleză. Trebuie să mă întorc în oraș în câteva ore, pentru muncă. Dar dumneavoastră?

— Am venit să văd ce face micuțul ăsta.

Domnul Falls se apleacă și îl mângâie pe Purrnicus. Sunt atât de îngrijorată că o să-și șifoneze costumul Armani, încât îmi țin respirația.

Habar n-ai cum arată un costum Armani, îmi amintește creierul meu.

— Nu mi-am dat seama că nu l-ați luat când v-ați mutat, adaug.

Soarele alege exact momentul ăsta ca să iasă din spatele norilor, orbindu-mă. Îmi protejez ochii cu o mână.

— Aveam de gând s-o facem, spune el, mângâind burta lui Purrnicus, care s-a lăsat din nou pe beton.

Ce disperat după atenție e pisoiul ăsta!

— Dar el e un pisoi de exterior. Îi place zona asta. Ne-am gândit că ar fi prea crud să îl aducem într-o clădire fără spațiu exterior. Așa că am instalat aici o ușiță pentru el. Acum poate veni și pleca după bunul plac. Nu-i așa?

Îl gâdilă sub bărbie, iar el toarce și toarce și toarce.

— Trec la câteva zile ca să-i umplu castronul.

Simt o nevoie ciudată și deranjantă să-l pun pe Purrnicus în rucsacul meu și să-l duc cu mine în oraș. E aici singur toată ziua, atât de departe de Katie, persoana care l-a iubit cel mai mult.

— În fine!

Domnul Falls se ridică în picioare și îmi zâmbește. E tot Truman. Au chiar și același zâmbet – iar când îl văd pe fața tatălui lui, durerea surdă din mine începe să pulseze slab.

— O să pornesc la drum într-o oră sau două, ca să mă întorc în oraș, dacă ai nevoie să te duc.

E o ofertă plină de bunăvoință, dar prefer să fiu înghesuită într-un metrou urât mirositor decât să stau o oră închisă într-o mașină cu o sosie a lui Truman. Simt deja cum amintirile mi se îmbulzesc în minte, așteptând să iasă.

— Nu, mulțumesc! îi răspund, pentru că părinții m-au învățat manierele de bază la un moment dat în viața mea. Probabil că o să stau aici ceva mai mult.

Domnul Falls dă din cap și se îndepărtează pe alee. Purrnicus mă lasă baltă ca să meargă după stăpânul lui și, nu știu exact de ce, dar mă simt trădată.

Apoi, domnul Falls se întoarce brusc și rostește ultimul lucru pe care vreau să-l aud:

— L-ai văzut pe Truman în ultima vreme?

Îmi vine să intru în pământ. Sentimentul acela familiar mă copleșește – impulsul să schimb instantaneu subiectul și, în același timp, dorința să-mi descleștez maxilarul și pun un milion de întrebări deodată.

— Nu..., încep, apoi mă trezesc că mă pierd în divagații. Mă rog, l-am văzut în treacăt. O dată. În treacăt. Ne-am întâlnit pe stradă. De ce mă întrebați?

Se mișcă de pe un picior pe altul și își bagă mâinile în buzunare, la fel cum face și Truman. Și de când am eu o așa de vastă cunoaștere asupra manierelor lui Truman? Un demon al iubirii trebuie să mă fi posedat în timpul celor cinci minute de somn din metrou. Nu există altă explicație. Niciuna. Nu.

Pasiune.

Nu!

— Truman s-a întors de curând acasă de la Montreal. M-am gândit că voi doi...

Continuă să vorbească, dar nu aud niciun cuvânt. Semnale de alarmă îmi sună în cap. *Montreal.* E un indiciu. Primul indiciu pe care îl am despre unde s-a dus timp de două luni, când părea să fi dispărut de pe fața pământului. Dar ce e în Montreal? În afară de cel mai bun *poutine*[1] și, să zicem, *crêpes.*

Și *cum* de-a petrecut Truman atât de mult timp în altă provincie fără să posteze o singură poză pe Instagram? Noi suntem Generația Z. Telefoanele ne sunt permanent lipite de mâini. Este un dat. Deci, unde sunt fotografiile? Demonstrația? Dovada care să mă obsedeze și căreia să îi dau like din greșeală în două secunde?

Din fericire, plânsul tânguitor al lui Purrnicus pune capăt cufundării mele în gânduri legate de Truman.

— Ar trebui să mă duc să-i umplu gagiului bolul cu mâncare. Mi-a făcut plăcere să te văd, Eden! Salută-ți familia din partea mea!

Scot un răspuns adecvat, cum ar fi „Așa voi face" sau „Mă bucur că v-am văzut", dar creierul meu strigă dezlănțuit, cerându-mi să îl urmez în casa aia și să nu mă las dusă până când nu voi fi aflat fiecare detaliu despre ultimele două luni din viața lui Truman.

Sau aș putea să-l întreb pur și simplu pe Truman...

E atât de absurd, încât îmi vine să râd.

---

[1] *Poutine* este un fel de mâncare din cartofi prăjiți și cașcaval, acoperit cu un sos brun ușor condimentat. Pare să fi apărut în Quebec la sfârșitul anilor '50, deși originile sale exacte sunt incerte. Timp de mulți ani, a fost perceput negativ și ironizat, fiind chiar folosit uneori pentru a stigmatiza societatea din Quebec. Ulterior, *poutine* a devenit un simbol al culturii quebecoez și al provinciei Quebec. În Montreal, Quebec City și Drummondville au loc sărbători anuale „tradiționale" care îi sunt dedicate (n. tr.).

9

TRUMAN

ADEVĂRUL DESPRE VINDECARE ESTE CĂ NU VINE CU O DATĂ finală de la care intră în vigoare. Nu există vreun proces în zece pași pentru durere sau vreun leac magic care într-o lună te va face să zâmbești. E și mai greu atunci când persoana pe care o plângi este încă în viață. Face ca totul să fie neclar și ciudat. E ca și cum durerea este împărțită în două. O parte din ea este o tristețe adâncă până la os. Partea cealaltă este un optimism orbitor că într-o zi Katie se va trezi, iar acest purgatoriu va lua sfârșit.

Tare mi-aș dori să se trezească chiar acum, pentru că aș putea să mă folosesc de abilitățile ei de a lua decizii.

Sora mea nu s-a gândit niciodată prea mult la ceva. Creierul ei a fost construit diferit, probabil. Ea era numai impulsuri. Când voia să-și taie părul, lua o foarfecă; când a vrut să învețe să meargă pe bicicletă, a învățat singură într-o parcarea goală. Nu-și făcea timp să se gândească la lucruri și să le cântărească argumentele pro și contra. Pur și simplu făcea tot ce voia. De obicei, îmi plăcea asta la ea. Dar erau și momente când nu-mi mai plăcea chiar atât de mult. Când mă gândeam că, dacă ar fi cugetat mai bine, nu și-ar fi părăsit dormitorul în noaptea aceea. Cu siguranță și-ar fi pus centura de siguranță. Poate că, dacă s-ar fi gândit puțin mai mult la alegerile ei, acum ar fi fost aici să mă ajute.

Mă uit la podeaua dormitorului meu de o oră. Încă mai am o tonă de cutii de despachetat, dar am luat decizia incredibil de înțeleaptă să amân asta pentru încă vreo câteva zile și în schimb să așez pe podea toate picturile pe care le-am creat vreodată. Un mozaic de mediocritate!

Patru tablouri. Atât a spus Angelo. Am nevoie doar de patru.

N-ar trebui să fie atât de dificil.

Niciunul dintre ele nu e în topul preferințelor. Câteva sunt prea jenante ca să mă uit măcar la ele. Le adun și le pun înapoi în lada pentru sticlele de lapte. Încă mai rămân o mulțime.

Încep să intru în panică, regretând în primul rând că am fost de acord cu asta, când îmi sună telefonul.

Îmi apare pe ecran o poză cu Santana scoțând limba.

— Ce vrei? răspund.

— Așa răspunzi la telefon?

— Da! Ce vrei? repet.

Împing cu piciorul colțul unei pânze. E o imagine generală a unei piețe alimentare din Ottawa, făcută după o excursie cu școala. Nu e bună deloc.

— În primul rând, aș vrea să nu mai fii atât de morocănos. Poți să vii să ne-ntâlnim?

Mă opresc din multitasking și chiar încep să fiu atent la vocea Santanei. Aud în fundal zgomotele locului în care se află: oameni care vorbesc, muzică.

— Să ne întâlnim unde?

— Sunt la Eight Ball.

Este unul dintre cele mai vechi baruri din oraș, cu mese de biliard acoperite cu postav verde și tonomate adevărate. Oamenii merg acolo doar dacă vor să se îmbete ieftin.

— Sunt cam ocupat acum, San.

— Truman! se smiorcăie ea. Uite, sunt aici cu Milo.

Asta îmi atrage atenția.

— Ești la o întâlnire cu Milo și... te-a dus la Eight Ball?

Încearcă intenționat să strice totul? O fată sofisticată și sensibilă ca Santana are nevoie de o sticlă de pinot noir de două sute de dolari. Nu de oferta săptămânală specială de bere la trei dolari. Doamne, Milo! Ar trebui să-i trimit un mesaj.

— Întâlnire? Port cașmir, Truman! Nu mă face să vomit!

Renunț de tot la tablouri și mă așez pe podea.

— Am nevoie de un context.

Totul se revarsă din ea în grabă:

— Am venit cu niște prieteni, pentru că se pare că noua modă sunt barurile vintage. Nu pot să-mi imaginez de ce. Locul ăsta încă miroase a anii '80. Oricum, am intrat, și Milo era portarul, pentru că se pare că asta e cariera pe care o alegi când ești înalt și plin de mușchi. Și acum toți prietenii mei m-au părăsit ca să se cupleze cu, dacă sunt sinceră, niște patrupede. În clipa asta sunt la bar, singură, iar Milo mi-a cumpărat ceva de băut și, Doamne, Truman, tot încearcă să vorbească cu mine și să-mi spună că arăt drăguț, de parcă eu nu știu asta! Port machiaj în valoare de trei sute de dolari. *Drăguț?* Arăt fantastic!

Încă procesez prima ei frază când, deodată, se face liniște. Muzica și pălăvrăgeala se opresc brusc. Se închide o ușă.

— Unde ai plecat? o întreb.

— Mă ascund în baie. Deci când ajungi aici?

— Niciodată!

Santana începe să geamă, apoi înjură.

— Vrei sfatul meu?

— Bineînțeles că nu! Ce vreau e să te oprești din ce naiba faci și să vii încoace!

— De ce aș veni acolo când ai putea pleca pur și simplu? o întreb enervat.

Tace.

— Poftim?

— Pleacă! Dacă nu vrei să fii acolo cu Milo, pleacă! El o să se descurce.

Sau poate că nu.

— Dar..., se pierde ea.

— Dar tu nu vrei să faci asta.

— Bineînțeles că vreau. Nu ai ascultat nici măcar un cuvânt din ce-am spus? Mirosul anilor '80? Muzica groaznică? *Patru?*

Zăresc un tablou pe care l-am băgat neglijent sub pat. Numai sfertul de jos iese la iveală, dar e suficient ca să-l recunosc imediat.

— Truman, de ce naiba ești atât de distras? întreabă ea supărată.

O ignor și mă apropii de pat. Mă las pe vine și mă uit la bogăția de culori care se întrezărește pe pânză: nuanțe de verde, de maro-închis.

— Pleacă de la bar, Santana! repet. Sau vorbește cu Milo! Tipul e obsedat de tine.

— Asta e... Păi, e absurd! reușește ea să zică.

— Nu la fel de absurd ca faptul că insiști că nu simți la fel. Pa!

Închid înainte să poată țipa la mine sau să ajungă la mine prin telefon și să-mi smulgă capul. E un sentiment ciudat să încerci s-o cuplezi pe fosta ta prietenă cu tipul cu care te-a înșelat, dar am lucruri mai importante care să mă obsedeze acum.

Trag tabloul de sub pat. Abia dacă pot să-mi amintesc că l-am pictat. A fost la câteva nopți după accidentul lui Katie, când mintea mea era atât de plină, încât singurul mod în care puteam dormi era să-mi transfer o parte din gânduri pe pânză. Am pictat câteva piese în noaptea aia. Asta e una dintre ele.

E despre Eden. Nu se poate nega.

Abia îmi mai amintesc ceva despre drumul pe care l-am făcut până la spital împreună. Tocmai primisem telefonul despre Katie. Lumea a înțepenit, iar eu mă simțeam ca într-un fel de vis febril

ciudat. Tot ce-mi amintesc este cât de frig îmi era, cât de liniște era în mașină, cu Eden pe scaunul pasagerului. Era prima dată când ne aflam împreună într-o mașină fără Katie. Trecuseră doar câteva minute, iar noi simțeam deja greutatea pierderii ei.

Au trecut câteva ore până când Katie a ieșit din operație. Să fii în comă nu părea ceva real. Ești fie viu, fie mort. Nu există cale de mijloc. Nu avea sens ca sora mea mai mică să fie pe pat, chiar în fața mea, iar eu să nu pot vorbi cu ea. Să nu o pot privi din nou în ochi. Să nu o mai pot face poate niciodată.

Ceea ce am simțit în acel moment a fost o înfrângere zdrobitoare. Vinovăție. Știam că ar fi trebuit să fiu acolo cu ea, că ar fi trebuit să o protejez, să o opresc, dar nu o făcusem. Nu putusem pentru că eram la treizeci de metri distanță, complet acaparat de altcineva.

Ai dezamăgit-o. Ăsta era gândul care mi se tot învârtea prin cap. Eșecul meu.

Părinții plângeau. De fiecare dată când se uitau la mine, reușeam să văd întrebarea din ochii lor: *Unde erai?*

Nu știu de ce, dar am întins mâna spre Eden. Cred că aveam nevoie de ceva familiar, ceva de care să mă țin, iar ea era cel mai apropiat lucru. I-am luat mâna, iar ea a tresărit.

A tresărit.

Apoi i-a dat drumul. S-a îndepărtat de mine. Nu s-a mai uitat niciodată la mine, cel puțin nu direct. După aceea, intram în camere, iar ea ieșea. I-am trimis mesaje prin care o întrebam ce face și nu am primit niciun răspuns. A fost toată confirmarea de care aveam nevoie ca să înțeleg că și ea mă învinovățea pentru acea noapte. Bineînțeles că o făcea. *Trebuia* să mă învinovățească. Eu eram fratele mai mare. Eu eram cel care stricase totul.

A fost ultima noapte în care am vorbit cu Eden. Apoi am văzut-o pe stradă. Și a fost ridicol cum cea mai fugitivă imagine a ei m-a lăsat fără suflare.

Iar tabloul ăsta – tabloul ăsta care e ascuns sub patul meu – este Eden. L-am pictat în grabă, iar tușele se revărsau din mine mai repede decât puteau ține pasul mâinile mele.

Eden a fost ușor de pictat. Toate lucrurile frumoase sunt așa.

Abia după ce am terminat de pictat, am făcut un pas înapoi și am evaluat tabloul așa cum fac și acum. Este o grădină. Cu iarbă verde, luxuriantă, și copaci groși, ametitor de înalți. În fundal curge un râu, cu un lanț de munți șterși în spate. Cerul este de un albastru-deschis, cu vârtejuri de lumină solară galbenă. Totul este luminos și viu în utopia asta.

În mijloc se află o bancă, iar pe ea stă o fată. Iarba crește atât de înaltă, încât se încolăcește în jurul picioarelor de lemn. Iedera își croiește drum în sus, pe gleznele fetei, înfășurându-se în jurul trunchiului, al brațelor și al gâtului. Are părul de culoarea mierii, un fel de chihlimbariu-închis. Ochii îi sunt lipsiți de viață. Tot ce o atinge e mort.

Iarba e de un verde strălucitor până în punctul în care ajunge la picioarele ei; apoi e uscată și maro. Iedera moare în clipa în care îi atinge pielea. Una dintre mâinile ei este prinsă într-o ramură joasă a unui copac, care acum se încovoaie, ruptă și îndoită. Ea este această forță a distrugerii. Natura se îndepărtează de ea, tresăltând la gândul de-a o atinge.

Este Grădina Edenului – această distrugere a ceva frumos.

Nu zăbovesc prea mult asupra semnificației din spatele ei. De fapt, îmi spun că nu înseamnă absolut nimic. Nici măcar un singur lucru. A fost produsul minții mele la ora patru dimineața, această înfrângere și forță sfărâmată din interiorul meu care trebuiau să iasă la iveală.

Este o pictură a lui Eden, o fată pe care nu o mai cunosc. E simplu.

Este primul tablou pe care îl aleg ca să fie expus.

Mă tot gândesc la asta preț de câteva minute. Nu sunt sigur dacă este decizia corectă să expun ceva atât de vulnerabil pentru ca străinii să se holbeze la el. Gândul că oamenii o să mă întrebe ce înseamnă mă face deja să vreau să mă arunc pe geam. Unele lucruri e mai bine să nu fie spuse. Și nu ar trebui ca arta să te facă să simți? Să gândești? Oare faptul de a sta acolo și de-a oferi înțelesul ca pe niște instrucțiuni pas cu pas nu îndepărtează tocmai tot scopul artei? Fiecare e liber să interpreteze, așa că încerc să văd pictura asta prin ochii altcuiva. Poate că ei văd o fată care este blestemată. Sau ar putea să inverseze totul și să o vadă pe Eden ca pe un salvator, redând viața în loc să o ia.

Am hotărât că nu contează ce văd ei atâta timp cât nu văd adevărul. Și cum ar putea? Ei nu au fost acolo, în salonul de spital. Nu au văzut-o tresărind. Nu au văzut-o cum s-a ferit de mine ca și cum aș fi fost otravă. Nu au văzut expresia părinților mei, acea dezamăgire lipsită de viață. Și nu au văzut expresia lui Eden – regretul. Ca și cum să mă sărute ar fi fost cea mai rea alegere pe care o făcuse vreodată.

Dar acum mă întreb dacă cineva a văzut și expresia mea. Sau dacă am fost prea ocupați să dăm vina pe cineva ca să ne mai dăm seama că nu erau doar trei persoane care sufereau în camera aia.

Mă îndrept spre spital pentru că nu pot să dorm. Mi-am antrenat încet-încet corpul să funcționeze cu cinci ore de somn pe noapte. Mă simt obosit și nefericit tot timpul, dar se pare că funcționează. E mult mai bine decât cele două ore cu care funcționam înainte. Nu conduc și nici nu urc în autobuz. Merg pe jos, uitându-mă la crăpăturile de pe trotuar, cu mâinile băgate în buzunare. E aproape miezul nopții. Singurii oameni care sunt acum afară fie se împleticesc ieșind din baruri, fie se adună laolaltă în timp ce-și pasează o brichetă. Barurile mă fac să mă gândesc la Santana. Îmi scot telefonul și găsesc un mesaj de la ea. *Unde ești??*

Preț de-o secundă mă gândesc să o rog să ne întâlnim la spital. Nu-mi place să merg singur. Tăcerea e copleșitoare. E ca și cum aș aștepta să-mi spună Katie ceva. Aș putea să o rog pe Santana – ar apărea dacă aș avea nevoie de ea –, dar nu are rost s-o invit. Nu o vreau acolo și nici ea nu vrea să fie acolo. Nu a știut niciodată cum să se poarte cu Katie după accident. O făcea să se simtă stingherită. E o nebunie că oamenii încă își mai permit luxul de-a se simți așa.

În plus, am avut mereu impresia că lui Katie nu-i plăcea Santana. Nu știu de ce. Nu m-am gândit niciodată s-o întreb. Iar acum... s-ar putea să nu mai apuc s-o fac.

Alung degrabă acest gând. O să apuc. *O să apuc.*

Durează cinci minute să ajung la spital. Trec prin rutina obișnuită: respirații adânci, numărat, pregătire psihică. Ușile automate se deschid și mă lasă să pășesc înăuntru. Nu mai observ mirosul și nici nu mai închid ochii strâns în fața luminilor strălucitoare. Încă un lucru cu care am ajuns să mă obișnuiesc.

O scurtă călătorie cu liftul până la etajul al șaptelea și am ajuns. Holurile sunt liniștite când ies. Toate asistentele de la etajul lui Katie mă recunosc și îmi zâmbesc. Nu sunt aceleași zâmbete pe care i le oferă lui Eden – sunt sigur de asta. Astea sunt toate pline de surprindere, de milă. Toți se întreabă de ce fratele mai mare al lui Katie nu o vizitează mai des. Nu prea pot să le spun că vina e cea care mă ține departe. Cred că numai Eden poate înțelege asta.

M-am dus la un terapeut după accident. Nu știe nimeni. Nici Santana, nici părinții mei. La o lună după ce Katie a intrat în comă. Nu mai dormisem de săptămâni întregi. Tristețea mă apăsa ca o pătură de mii de kilograme. Nu mă puteam da jos din pat. De fiecare dată când îmi închideam ochii, o vedeam pe Katie întinsă pe jos, singură și rece, încercând să-mi strige numele, în timp ce eu eram undeva departe, sărutând-o pe cea mai bună prietenă a ei.

Mă simțeam de parcă mă înecam de fiecare dată când mă trezeam din acele vise. Mi se punea un nod în gât. Nu mai puteam să respir. Eram sub apă, iar corpul îmi era plin de pietre. Reușeam să văd fața lui Katie la suprafață, unduindu-se înainte și înapoi, înainte de a dispărea complet.

Uneori era și fața lui Eden.

I-am spus totul terapeutului. Despre sărut. Despre accident. Despre vinovăție și insomnie, și despre cum nu-i zisesem niciodată la revedere. Am stat acolo o oră întreagă căutând răspunsuri și m-am ales numai cu întrebări. Am plecat simțindu-mă și mai rău. A doua zi am hotărât că trebuie să plec, să plec din oraș pentru o lună. Poate două. Am simțit că asta era singura cale de-a mă regăsi.

În bună parte, a funcționat. Mă simt mai bine. Dorm fără coșmaruri. Tristețea este adormită în majoritatea zilelor. Unele dintre ele sunt mai grele, mai pline de amintiri, dar, din fericire, astfel de momente sunt din ce în ce mai puține. Singurul dezavantaj este că toată lumea crede că am abandonat-o pe Katie. Dar nu a fost vorba de abandon. A fost vorba despre... despre cum să mă salvez.

Orele de vizită s-au terminat la opt, dar nimeni nu scoate un cuvânt în timp ce merg pe hol. Din obișnuință, deschid ușurel ușa salonului lui Katie, ca și cum aș încerca să n-o trezesc. Păturile de pe canapea sunt mototolite, ceea ce înseamnă că mama și-a petrecut ziua aici. Katie stă întinsă în pat.

Există un motiv pentru care vin să o vizitez pe Katie mai ales noaptea. Să o văd zăcând aici în timpul zilei ar arăta și mai clar că ceva nu e în regulă. Katie era un amalgam de energie. Nu rata nici măcar o singură zi în care putea să țopăie de colo-colo, făcând un milion de lucruri deodată. Dar când vin aici seara, pot să-mi spun că doarme. Că trage un pui de somn. Că soarele va răsări peste șapte ore, iar ea va deschide ochii.

Doar doarme. Asta e tot.

Trag scaunul tapițat chiar lângă patul ei și mă așez. Părul îi e moale și pufos – probabil că l-a periat mama. Unghiile îi sunt proaspăt vopsite în albastru-deschis. Pătura este îndesată sub bărbie, iar capul i se sprijină pe-o pernă.

Mă întind și îi ating obrazul.

— Nu-mi lipsești deloc, îi spun.

Asta era chestia noastră. „Nu te iubesc deloc. Ar fi bine să nu te văd mâine. Sper să ai o noapte proastă." Eu și Katie am fost extrem de diferiți, dar ce să spun despre nevoia de-a fugi de emoții cât mai departe cu putință? Amândoi avem asta.

Când eram copii, nimeni nu credea că eu și Katie suntem frați. Părul ei este cel mai strălucitor blond, iar al meu este brunet. Ochii ei sunt mari și căprui. Ai mei sunt albaștri și mereu cu pleoapele pe jumătate coborâte, făcându-mă să arăt aproape adormit. Ea era cea care îi săruta pe obraji pe toți unchii și mătușile noastre, și cerea să aibă grijă de copiii lor în weekenduri. Eu eram fratele mai mare care se ascundea într-un colț și se întreba când naiba o să poată pleca.

Oamenii au preferat- întotdeauna pe Katie. Era inteligentă și spumoasă. Sociabilă și vorbăreață. Ea era incandescentă, iar eu eram de o prostie enervantă.

În anul pe care l-am petrecut la liceu înainte să înceapă și Katie, am căpătat o grămadă de obiceiuri proaste: ieșeam cu oameni nepotriviți, chiuleam de la ore sau fumam ici și colo în spatele terenului de fotbal. Veneam târziu acasă și plecam devreme. Chiar nu-mi păsa. Nu mă deranja să mă descurc cu strictul necesar. Nici ca oamenii să asocieze numele Falls cu mediocritatea.

Până când Katie a început clasa a noua și a schimbat totul.

Fiecare persoană pe care o întâlnea era fascinată. Profesorii o iubeau. Băieții din clasa mea îmi puneau cam prea multe întrebări despre ea. Copiii i-au împodobit dulapul de ziua ei, învelindu-l cu

hârtie imprimată cu un curcubeu și umplându-i-l cu baloane. Katie era o forță de nestăpânit.

Și, dintr-odată, eu eram dezamăgirea. Profesorii citeau numele meu de pe foile de prezență cu speranțe extrem de mari. „El este fratele lui Katie! Trebuie să fie la fel de incredibil ca ea!" A fost nevoie doar de o săptămână ca să-și dea seama de adevăr: nu eram nici pe departe atât de special.

Asta nu e o poveste tristă. Nu m-a distrus emoțional faptul de-a fi partea cea rea din duoul fraților Falls. De fapt, ideea că toată atenția era concentrată asupra lui Katie era exact ceea ce îmi doream. Îmi plăcea să trec neobservat. Spre deosebire de Katie, pentru care oamenii stăteau la coadă ca să mănânce cu ea la prânz. Însă era foarte selectivă în privința prietenilor ei. O vedeam vorbind cu oameni pe holuri și stătea cu ei la cantină la prânz, dar asta nu s-a extins niciodată dincolo de școală. Nu și-a adus niciodată prietenii acasă. Niciodată nu au dormit la ea peste noapte, niciodată nu a ieșit undeva după școală.

Până la Eden.

Într-o zi, era Katie. A doua zi, erau Katie și Eden, acest duo inseparabil.

În cele din urmă, am fost și eu absorbit. Îmi petreceam weekendurile conducându-le colo sau colo, trecând prin drive-through-ul Starbucks și lăsându-le la intrarea în mall. Pe de-o parte, era și pentru că părinții mei îmi cereau s-o fac. Dar, pe de altă parte, era și pentru că eram intrigat.

Eden! Era atât de tăcută, opusul lui Katie!

Întotdeauna m-am întrebat de ce o alesese Katie, ce le adusese împreună.

Vreau să deschidă ochii, ca să-i pot spune că-mi pare rău. Că acum o să mă străduiesc mai mult. Că de data asta o s-o protejez.

O prind de mână și îi privesc lacul de unghii albastru — are culoarea cerului. Mă lovește din nou sentimentul acela familiar, ca și cum ar exista o idee care se unduiește sub suprafață și pe care nu o pot atinge încă. Așa că încerc să o urmez și să văd unde mă duce. Știu că lui Katie îi plăcea cerul. Și mama știe asta. Probabil că de aceea i-a vopsit unghiile exact în nuanța asta. Gândul îmi revine la toate momentele în care am văzut-o pe Katie în curtea din spate, întinsă pe iarbă, cu fața întoarsă spre cer. Întotdeauna părea fericită așa. De fapt, singurele momente când Katie stătea nemișcată era când se uita la nori.

Piesele se așază încet la locul lor. Apoi rămân cu un singur gând: că ar fi un miracol să-i dăruiesc cerul.

10

EDEN

MANNY MĂ SUNĂ CU DOUĂ ORE ÎNAINTE SĂ-MI ÎNCEAPĂ TURA. Tocmai ies din lift, strângând la piept un coș plin de rufe curate. Mă gândesc să-mi arunc telefonul jos, în puțul liftului. Dacă mă sună Manny, nu sunt vești bune. Probabil vrea să mă duc mai devreme, ceea ce nu pot face acum. Evident, sunt foarte ocupată să nu fac nimic. Și să ajung din nou la zi cu treburile pe care le-am tot amânat în ultimele trei săptămâni. Azi sunt doar o albinuță foarte ocupată.

Dar dacă îi ignor apelul, va continua să mă sune și să mă sune, și să mă sune și...

Îmi îndes telefonul între ureche și umăr.

— Nu sunt plătită să vorbesc cu tine acum, așa că hai să fim scurți! îi răspund.

— Teoretic, nu ești niciodată plătită să vorbești cu mine. Ești plătită să vorbești cu clienții, replică el.

Îmi dau ochii peste cap și continui să merg pe hol în papucii mei din piele de căprioară. Cred că sunt ai Ramonei, de fapt. Probabil că ar trebui să nu-i mai port.

— Oare te-ar omorî să râzi un pic? Oricum, ce mai faci?

— Aș avea nevoie să vii cu o oră mai devreme, spune el, exact așa cum știam că o va face.

Întreb de ce, chiar dacă motivul, oricare ar fi el, nu mă va face să mă răzgândesc.

— Sunt cam multe de explicat la telefon. Poți să fii aici într-o oră?

Ajung la ușa mea și scot cu grijă brelocul din buzunar.

— Trebuie să-mi oferi ceva, Manny! spun, băgând cheia în ușă și răsucind încuietoarea, apoi deschizând-o cu piciorul și intrând.

Ramona stă pe canapea și joacă *Animal Crossing*. Are consola Nintendo Switch conectată la televizor. Îi văd personajul rulând la loc firul unei undițe.

Am prins un calmar! L-am scos din cârlig!

— În weekendul ăsta are loc un eveniment, continuă Manny, iar omul care îl organizează l-a contactat pe tata să se ocupe de catering.

— Uau, Manny! Serios? E grozav!

Închid ușa cu șoldul. Ramona își întrerupe jocul și se întoarce spre mine, în mod clar intrigată de conversație. Încă nu am vorbit prea mult, dar o parte din jenă s-a șters cu timpul.

— Știu! Am cam intrat în panică.

Pare într-adevăr ușor surescitat, dar și fericit. E o chestie importantă. Lucrul ăsta chiar ar putea să ajute restaurantul.

— E în ultimul moment! Tipul tocmai a sunat și a spus că o să treacă pe-aici în următoarele câteva ore, Eden. Trebuie să fim pregătiți, înțelegi? Ahmed e și el aici, dar...

Ahmed e un tip în vârstă de 27 de ani care apare drogat la fiecare tură. În dulapul său se află o ascunzătoare pentru picături de ochi și bomboane mentolate. L-am deschis o dată din greșeală și a urmat o adevărată avalanșă. L-am întrebat pe Manny de ce nu l-au concediat. A spus ceva despre tații lor, cum că se cunosc. Nu prea am fost atentă.

— Dar ce? am întrebat.

Mă așez pe canapea și încep să-mi împăturesc rufele. Îmi aleg mai întâi toate șosetele și le potrivesc în perechi, apoi le așez într-un mic teanc. Ramona încă are jocul pe pauză. S-a aplecat puțin ca să audă mai bine ce spune Manny.

— Ahmed nu e chiar cel mai bun chelner al nostru, încheie el.

— Dar aveți doar doi chelneri, replic eu, prinzându-mă. Insinuezi că eu sunt cel mai bun chelner al vostru? Pardon – cel mai bun *angajat*?

Manny râde. Mă uit la Ramona, care întreabă pe mutește „Ce se întâmplă?" Ridic un deget, făcându-i semn să aștepte câteva secunde.

— Dacă sunt de acord cu asta, ai să fii aici la ora patru? întreabă Manny.

— Păi, fii de acord și vom afla!

— Ești cea mai bună angajată a noastră, Eden, spune el.

Mi-am așezat șosetele într-un grămadă drăguță, ceea ce mă face să radiez, ca o mică idioată drăguță ce sunt.

— Atunci, bănuiesc că ne vedem la patru!

Închid înainte ca Manny să-mi poată mărturisi dragostea lui. Ar avea și motive, din moment ce îi salvez fundul.

Aha! Îmi dau seama că azi sunt într-o dispoziție foarte bună. Spălat de rufe *și* plecarea la muncă cu o oră mai devreme? Dacă așa te simți când ai toate rahaturile sub control, s-ar putea să trebuiască să mă gândesc din nou la o parte din alegerile mele în viață.

Mă gândesc dacă n-ar trebui să-mi fac în sfârșit și patul când Ramona mă întrerupe:

— Așadar? întreabă ea cu o voce care adaugă trei semne de întrebare în plus.

Un pic de curiozitate pare să ușureze tensiunea care persistă între noi.

— Despre ce-a fost vorba?

Îi fac un scurt rezumat, pentru că așa sunt eu, flutur un steag alb, cerând un armistițiu.

Pare sincer bucuroasă pentru familia lui Manny.

— Sună promițător! adaugă plină de veselie.

— Să sperăm doar că nu o s-o dau în bară! mormăi eu.

Am terminat cu șosetele. Încerc să-mi împăturesc cămășile în niște pătrățele ordonate, dar până la urmă arată ca niște mormane dreptunghiulare triste.

— E dureros să vezi asta, spune Mona.

Ia cămășile și începe să le împăturească din nou.

— De ce spui că ai să strici ceva?

— Nu știu.

Mă las pe spate pe canapea și îmi trag picioarele sub mine până când ajung ca un covrig. Mona a terminat cu cămășile și a trecut la colecția mea de pantaloni: colanți, pantaloni scurți de pijama, blugi rupți.

— Nu mă pricep prea bine la clienți, îi răspund.

Asta o face să se încrunte.

— Dar nu e slujba ta să te pricepi la clienți?

— Nu mă pricep foarte bine la slujba mea.

Mona împăturește pereche de blugi în două, apoi în patru.

— Dar îți pasă de Manny. Îți pasă de familia lui și de afacerea lor. Așa că în seara asta o să te străduiești mai mult. O să faci tot ce poți pentru ei.

Nu spun nimic. Nu știu ce să spun.

Mona pune rufele deoparte. Se uită la mine cu o expresie incomod de intensă.

— Eden, ești mult prea dură cu tine însăți.

— Ba nu sunt! mint eu.

— Ba da, *ești*. Ai abia optsprezece ani, lucrezi cu normă întreagă, începi universitatea luna viitoare și, lăsând toate astea la o

parte, treci prin multe. Lucruri pe care abia dacă încep să le înțeleg, adaugă ea cu blândețe, o referire indirectă la Katie. Trebuie s-o lași puțin mai moale.

— Nu e chiar așa de ușor!

Pentru că atunci când ți-ai petrecut atât de mult timp dând cu tine de pământ și învinovățindu-te pentru fiecare lucru care a mers prost în viața ta, nu te poți trezi într-o dimineață, hotărâtă să te oprești. Să-ți acorzi o pauză. *S-o lași puțin mai moale.*

Aș putea s-o învinovățesc pe Katie pentru că s-a urcat în mașină și nu și-a pus centura de siguranță. Aș putea da vina pe șoferul care a băut prea mult și a lovit-o. Aș putea da vina pe părinții ei pentru că au plecat și ne-au lăsat singuri în acel weekend. Aș putea să-l învinovățesc pe Truman pentru că m-a sărutat în acea seară și pentru că mi-am concentrat toată atenția asupra lui. Aș putea da vina pe oricine pentru ceea ce s-a întâmplat în noaptea aia. Dar am ales să mă învinovățesc pe mine. În clipa când am aflat ce s-a întâmplat cu Katie, primul meu gând a fost: „Ar fi trebuit să fiu acolo." Și acea vină a rămas. Nu mai exista cale de întoarcere, nu-mi mai puteam redirecționa furia odată ce acel gând m-a lovit ca o piatră. Așa că am rămas cu el. Acum, cinci luni mai târziu, încă sunt cu el.

Nu vreau niciun răgaz. E prea târziu pentru un răgaz când e vorba de Katie, pentru că deja am dezamăgit-o; răul a fost făcut. Dar poate că Mona are dreptate. Poate că nu trebuie să-l dezamăgesc și pe Manny.

Mona a terminat cu rufele mele. Îmi lasă lenjeria intimă și sutienele și stivuiește toate hainele împăturite într-un teanc. Mă face să mă gândesc la mama și la micile gesturi pe care le face ca să înțeleg că îi pasă de mine.

— Fii prezentă pentru Manny în seara asta în orice fel poți! mă sfătuiește Mona. Chiar dacă scapi o farfurie cu mâncare pe jos sau dacă verși un pahar de băutură pe costumul de două mii de dolari al acestui domn misterios.

— Nu-mi vine să cred c-ai spus cu adevărat așa ceva. Acum, dacă se întâmplă, îți trimit factura de la curățătorie.

— O să-i scriu un cec, spune ea. Dar zău că nu e vina mea că e fără acoperire!

Am văzut o parte din banii pe care i-a făcut Ramona pentru postările sponsorizate de pe Instagram. Nu se poate ca acel cec să fie refuzat.

— Bine, cred că ar trebui să fac un duș și să mă pregătesc pentru muncă.

Mă ridic în picioare și iau coșul de rufe. Mona își reactivează jocul; muzica ușoară de pe insulă ne umple apartamentul.

— Mulțumesc că mi-ai împăturit rufele, mamă!

— Nu puteam să stau deoparte și să privesc cum masacrezi cămășile alea. Ar fi fost lipsit de etică.

— Sau ești doar o ciudată căreia îi place să împăturească rufe.

Personajul ei de pe ecranul televizorului mai prinde un pește. De data asta, mesajul din casetă spune: *Am prins un biban de mare! Nu, stai – este cel puțin un șapte!*

— Și mai prinzi și pești falși. Ești o ciudată căreia îi plac rufele și pescuitul la televizor.

— Aș putea avea hobbyuri și mai rele, replică ea cu ochii ațintiți asupra televizorului. Cum ar fi să dorm până la ora trei și să îmi spăl rufele o dată pe lună?

— O dată *la trei săptămâni*, o corectez.

— Ar trebui să fie mai bine?

— Economisesc apă, Mona. Salvez oceanele sau ceva de genul ăsta. Salvez pești adevărați, nu din cei pe care îi pescuiești tu, adaug, fluturând o mână spre televizor.

Ea, foarte matură și responsabilă, își lasă controlerul jos ca să-mi arate degetul mijlociu. Ne-am ocupat din nou locurile. Pacea a fost restabilită în apartamentul 1519. Chiar ar trebui să atârnăm un steag alb la balcon.

Străbat camera din câțiva pași. Sunt la jumătatea drumului spre ușa dormitorului, când Ramona mă strigă:

— Mi-a fost dor de tine, să știi!

E puțin ridicol să strige când ne aflăm la vreo trei metri una de alta.

Mă întorc spre ea.

— Mona, locuiesc aici, cu tine.

— Știi ce vreau să spun, îmi răspunde, luându-și pentru o clipă ochii de la ecran, cât să mă atingă cu privirea aia de „nu fi atât de dificilă!"

O studiez cum stă pe canapea cu picioarele încrucișate și controlerul Switch în poală. Părul îi este împletit într-o nouă coafură șic, iar fața îi este curățată de orice urmă de machiaj. E îmbrăcată cu bluza sa albă preferată, cu o felie mică de pizza cusută pe ea. Pe bluză scrie *Cheesy AF*.

Mona nu e Katie, iar asta nu e nici pe departe cum credeam că o să fie viața mea peste vară. Dar ar fi putut să fie mai rău. Nu am nicio idee cum, dar *cred* că ar fi putut să fie și mai rău.

— Poate că și mie mi-a fost dor de tine, spun, cuvintele prinzându-mă chiar și pe mine cu garda jos.

Așa, un pic! Un pic de tot. Nici măcar suficient pentru a fi văzută cu ochiul uman.

— Treci la treabă! spune ea, zâmbind.

Închid ușa dormitorului, dar nu înainte de-a auzi din nou acel mic efect sonor – a prins încă un pește.

Nu știu la ce să mă aștept când intru în Pollo Loco la ora patru. Poate la o echipă SWAT care să se învârtă pe aici, să frece podeaua lună, să văruiască pereții – practic să facă orice altceva decât ceea ce face o echipă SWAT. Nu că aș fi pe deplin sigură ce fac oamenii ăștia, dar cred că implică mai multe pușți, atârnat de frânghii, spart de ferestre – și mai puține sticle de spray dezinfectant Lysol.

Manny a spus că pe seară va fi o chestie importantă, așa că mă pregătesc să intru într-un fel de nebunie frenetică. În schimb, când intru pe ușă, locul e pustiu. Nu există nici măcar un singur client, iar întregul restaurant miroase a detergent cu lămâie. Ahmed se sprijină de tejghea, privind în gol, probabil drogat, iar tatăl lui Manny este aplecat peste una dintre mese, frecând-o cu atâta înverșunare, încât mă aștept să se despice în două. Când mă vede, se îndreaptă și zâmbește.

— Ederia! mă strigă, grăbindu-se să se apropie.

În afară de părinții mei, e singura persoană căreia îi dau voie să-mi spună pe numele întreg fără să și-o ia.

— Bună ziua, domnule Álvaro! rostesc cu o căldură sinceră.

Mă cuprinde cu brațele lui mari și tatuate. În general, nu mă omor după oamenii care mă îmbrățișează, dar el îmi amintește atât de mult de tata, încât accept.

— Manny a spus că o să fie o seară importantă.

Își trece o mână peste chelie, zâmbind timid.

— Puștiul are dreptate. Ar putea fi impulsul de care avem nevoie pentru afaceri.

Zicând asta, pur și simplu, ridică greutatea lumii și mi-o așază pe umeri.

Manny iese în fugă din bucătărie ca un cățelus.

După expresia lui, îmi dau seama că e entuziasmat. Buclele lui întunecate, care de obicei plutesc împrejur, au fost domolite cu gel și îi cad peste frunte în spirale strălucitoare. Și-a pus chiar și un tricou de un alb impecabil, fără nicio pată de ulei. Mă gândesc că trebuie să fie ceva în neregulă cu mine de-am refuzat întâlnirea cu el săptămâna trecută. Ar cam trebui să merg imediat la un doctor.

— Eden, ai venit!

Se uită la mine de parcă aș fi soarele în jurul căruia se învârte restaurantul ăsta, ceea ce e de-a dreptul ridicol. Nu merit asta! O

las mai moale și îmi petrec cea mai mare parte a turei pe telefon. Manny este cel care merită toate zâmbetele, toate laudele.

Îmi amintesc cuvintele Monei: „Fii prezentă pentru Manny în seara asta, în orice fel poți."

Bine! *Bine!* Pentru o seară, voi fi o chelneriță al naibii de bună. Chiar voi zâmbi, dacă trebuie.

— Deci, care e schema de joc? întreb, uitându-mă la amândoi.

Acum, când îi văd unul lângă altul, mă întreb cum de locul ăsta nu are o ditamai coada la ușă. Lipește la ferestre o fotografie a acestui duo tată-fiu și oamenii o să stea la coadă pe toată strada.

— Eu termin cu mesele astea, răspunde domnul Álvaro, și Manny se pregătește în bucătărie. O să te pună la curent!

Eu și cu Manny mergem în spate, unde bucătăria pare să fi explodat. Masa și blaturile sunt pline cu ingrediente și există chiar și o bucată proaspătă de aluat pe jumătate întinsă. Tot felul de oale bolborosesc pe aragaz, iar în aer plutește miros de usturoi picant și ulei de măsline.

— Manny, nici măcar nu știi ce-o să comande tipul ăsta! șoptesc uimită.

Manny își înfășoară deja șorțul în jurul gâtului.

— Nu comandă. Tata a spus că o să-i dăm câte puțin din toate.

Se întoarce la aluat, ia făcălețul și continuă să-l întindă.

Mă așez pe unul dintre scaunele de la masă.

— Ce gătești acolo? întreb.

— *Bolo do caco, bolinhos de bacalhau...*

— Traducerea, vă rog!

Manny râde și o ia de la capăt:

— Pâine caldă cu unt și usturoi, frigărui de cod sărat, niște bușeuri de chorizo și cartofi, aripi de pui cu *piri-piri*, frigărui de creveți, tomate verzi prăjite, cod sărat pe un pat de pâine de porumb... Și *pastéis de nata* pentru desert. Poate niște bule de Berlin, dacă am timp.

Probabil mi-a văzut confuzia, pentru că îmi explică:

— E o gogoașă portugheză umplută cu cremă de ouă și rulată în zahăr.

— Da, sigur o s-o faci, pentru că am nevoie de zece. N-ar trebui să fie și tatăl tău aici, să te ajute?

Manny începe să împăturească aluatul în trei, ciupește marginile, apoi îl întinde din nou. Îl unge cu unt înmuiat, apoi începe să îl împăturească din nou.

— M-a ajutat toată după-amiaza, spune Manny ușor defensiv. Aproape am terminat totul. Trebuie doar să termin de rulat aluatul ăsta și să-l răcesc.

Face și asta, apoi bagă ruloul în frigider cu un oftat obosit.

— Pâinea e în cuptor, aripioarele sunt la marinat... Trebuie să mă apuc să umplu codul.

Manny se grăbește să se întoarcă la frigider, iar eu sunt deja epuizată doar privindu-l. Scoate un bol cu ceea ce pare a fi pește și ia de pe aragaz o oală plină cu cartofi. Eu tot aștept să se deschidă ușa și să intre domnul Álvaro.

— Spune-mi despre tipul care o să vină!

Manny așază cartofii unul câte unul într-o oală mare, argintie, cu găuri mici pe fund. Apasă pe capac și cartoful iese prin găuri în bucăți mici.

— Numele lui e Angelo, începe Manny. E proprietarul galeriei ăleia de artă tare șic din Yorkville.

— Yorkville? La naiba!

E unul dintre cele mai scumpe cartiere din oraș. Poate din țară. Nu-i de mine niciun eveniment care are loc acolo. Aș ieși în evidență ca o bubă pe-un deget. Sau ca un adolescent falit. În fine!

— Exact, spune Manny și continuă: În weekendul ăsta organizează o expoziție uriașă care are ca scop prezentarea celor mai bune talente nedescoperite din Toronto. Artiștii sunt de aici, iar el vrea tot un restaurant local pentru catering.

Bat darabana pe blatul mesei, simțindu-mă teribil de inutilă. Dar Manny a căpătat deja avânt, iar dacă i-aș cere să-l ajut, aș strica totul.

— Are sens.

— L-a contactat pe tata în dimineața asta și i-a spus doar că o să treacă pe la el diseară.

— Un pic cam în ultimul moment. Pare cam prostovan, spun eu.

— *Eden!*

Manny se oprește din lucrul la cartofi și se uită pieziș la mine.

— Relaxează-te! N-am de gând să-i spun asta în față.

Ce-i drept, aș face-o. Dar nu în seara asta, nu când în joc este practic traiul familiei lor.

— Deci de asta faci toate gustările? întreb.

— Exact! Trebuie să fie alimente care sunt mici și care pot fi transportate pe tăvițe și mâncate fără furculiță și cuțit.

— Deci fără pui întregi și farfurii pline cu orez? glumesc.

Manny dă drumul unui oftat, își șterge fruntea cu prosopul care îi atârnă pe umăr și îmi zâmbește.

— Fără pui întregi.

— Ți-am spus că ești un Superman culinar? Serios, Manny, ești cel mai tare!

Obrajii lui capătă o nuanță rozalie. Ușa se deschide, și intră domnul Álvaro. Ia un șorț din cârlig și îl plesnește pe Manny pe spate.

— Ia o pauză, Manuel! Pot să termin eu asta.

Dar Manny nu se oprește. Bineînțeles că nu se oprește. Încep să lucreze în tandem. E fascinant să îi privești. Anticipează exact ceea ce va face celălalt. Tatăl lui Manny întinde mâna, iar Manny pune o ceapă, un cuțit, orice are nevoie, în ea, fără a fi nevoie de cuvinte. Se intersectează prin bucătărie, amestecând în oale și tăind pește. În tot acest timp, stau acolo, uitându-mă cu gura căscată, ca o idioată inutilă ce sunt. În cele din urmă, mă îndrept spre cămară. Nici

măcar nu observă că plec. Îmi pun rucsacul în dulap. Pentru prima dată în viață, mi-am lăsat chiar și telefonul acolo. Când mă întorc în bucătărie, ei încă mai trebăluiesc, umplând cu pește buzunărașe de aluat și tăind roșii.

— Pot să vă ajut cu ceva? îi întreb.

Domnul Álvaro își ridică privirea din tocător și dă din cap spre ușă.

— Anunță-ne când apare Angelo!

— Are părul roz, adaugă Manny. Nu ai cum să-l ratezi.

Plec în față și aștept.

Evazivul Angelo nu apare decât peste trei ore. Nemernicul! Întâmplător, niciun client nu se arată până atunci. Telefonul e în dulap. Mă plictisesc de moarte și sunt pe cale să număr dalele de pe podea când sună clopoțelul de la intrare. Ridic privirea, ușa se deschide, iar un cap cu părul roz-deschis își face apariția.

Fac cel mai nefiresc și mai ciudat lucru pentru mine: îi zâmbesc.

— Bine ați venit la Pollo Loco! încep, luând deja un meniu de pe tejghea și îndreptându-mă spre el.

— Bună ziua...

Se oprește, se uită la ecusonul meu, apoi adaugă:

— Eden! Șeful tău e pe aici?

„Șeful tău e pe aici?" îl maimuțăresc în capul meu cu o voce plângăcioasă. Domnul Álvaro iese în grabă din spate. Slavă Domnului! Eram pe punctul de-a face un comentariu nesincer cu privire la mustața lui. Oare cum reușește să o *răsucească* așa? Vreau să-i trimit un mesaj Ramonei, care mi-ar trimite un link către un tutorial de pe YouTube în trei secunde.

— Angelo!

Domnul Álvaro are brațele larg deschise, ca și cum ar saluta un vechi prieten și nu un snob încrezut cu care se întâlnește pentru prima – poate a doua – oară.

Un snob încrezut? Chiar trebuie să o las mai moale cu judecata. Doar pentru că cineva este din cel mai bogat cartier al orașului nu înseamnă că e un snob. Poate că da. Posibil. Mai mult decât probabil. Dar nu e un lucru sigur.

Bine, cu siguranță e un lucru sigur.

Sunt atât de pierdută în dialogul meu interior, încât am pierdut aproape toată conversația lor. Domnul Álvaro spune că i-au pregătit o „masă specială", care îi va „da o idee despre mâncarea pe care ar putea să o servească la eveniment". Aproape că-l văd pe Manny în spate, cu urechea lipită de ușă, străduindu-se să deslușească fiecare cuvânt. O să îi povestesc tot mai târziu.

Observ că cei doi se uită la mine. Domnul Álvaro spune:

— Eden vă va conduce la masa dumneavoastră. Eu și fiul meu vă vom aduce mâncarea într-un minut. Vă rog, simțiți-vă ca acasă!

Nu mai stau ca o ciudată, strângând meniul la piept, și îl conduc pe Angelo la o masă la întâmplare, pentru că toate sunt exact la fel. Îl așez la una mai aproape de partea din spate. Se așază pe scaunul de piele tăbăcită, și mă gândesc ar fi trebuit să aleg o masă mai aproape de uși, pentru că asta e aproape de băi și nu poate fi grozav. Și apoi mă învârt în cerc, pentru că nu e atât de grav. Trebuie să mă relaxez.

Las jos meniul. Zâmbesc din nou. Încep deja să mă doară obrajii.

— Pot să vă aduc ceva de băut, până una-alta? întreb cu vocea mea dulce ca zahărul.

— Apă e bine. Mulțumesc, Eden!

Felul în care îmi rostește numele mă face să mă simt ușor murdară. Dau din cap ca o jucărie cu arc și o iau din loc spre tejghea. Îl privesc pe Angelo cum răsfoiește meniul în timp ce umplu un pahar cu apă și gheață. Apoi mă întreb dacă ar trebui să pun un pai în el sau nu. Oare paiele nu sunt pentru puștani? Dar nu e considerat

grosolan să sorbi direct din pahar? Oare ăsta e cel mai idiot lucru din pricina căruia mi-am făcut vreodată griji? Oh, da!

M-am hotărât pentru un pai pe care-l pun alături de pahar, în fața lui.

— Mulțumesc, scumpo! spune cu un zâmbet.

Îmi vine să vomit. Angelo lovește cu capătul paiului în masă până când ambalajul începe să se desprindă. Îl lasă alături, apoi pune paiul în pahar.

— Lucrezi aici de mult timp?

— De două luni, răspund, străduindu-mă să-mi șterg orice urmă de dezgust din voce.

Ceva la omul ăsta mi se pare dubios. Și mustața lui mă scoate din sărite, nu știu de ce. Serios, cum naiba rămâne așa?

Mă mănâncă degetele după telefon.

— Care e felul tău preferat din meniu? mă întreabă Angelo, pentru că se pare că e vorba de un interviu.

— *Pastéis de nata.* Sunt incredibile! Cele mai bune din oraș, adaug, chiar dacă sunt literalmente singurele din oraș pe care le-am încercat.

— Și acelea sunt...

— Sunt tarte cu cremă de ouă. Sunt sigură că domnul Álvaro vă va aduce una.

Îmi reamintesc să zâmbesc, să zâmbesc, să zâmbesc.

Ușa bucătăriei se deschide, și iese Manny, ținând pe brațe în echilibru perfect trei farfurii. Îmi vine să-i cuprind fața în mâini și să-l sărut chiar acum. Manny intră ușor în discuție cu Angelo, într-un mod care mă face extrem de invidioasă. Cum de se pricep unii oameni să vorbească atât de bine? Să fie *oameni*? Observ că farfuriile sunt pline cu pâine caldă și un fel de unt cu ierburi, frigărui prăjite din codul pe care îl pregătea Manny și o farfurie de cartofi crocanți cu felii de chorizo. Totul miroase divin. Îmi lasă gura apă.

Alunec discret înapoi spre tejghea și îl las pe Manny să se desfășoare. Angelo râde atât de tare, încât nu are cum să aleagă pe altcineva pentru cateringul evenimentului.

Nu se poate!

Când Angelo pleacă în cele din urmă, domnul Álvaro închide și ne așezăm toți trei într-un separeu, dând gata toată mâncarea care a rămas. Eu rontăi al doilea *pastel de nata*, Manny a dat gata toată pâinea de pe farfurie, iar tatăl său mănâncă foarte agresiv o aripă de pui înăbușită în sos picant *piri-piri*.

— A mers bine! spun, scufundându-mi degetul în aluatul prăjit, scoțând crema și lingând-o.

Manny nu suportă să fac asta, dar acum e prea obosit ca să comenteze.

— Ar trebui să mă sune mâine sau joi cu hotărârea lui.

Angelo a pomenit că vor fi cam una sau două sute de persoane care se vor plimba prin expoziție.

— Dar evenimentul e sâmbătă, spun eu. Nu e nici pe departe suficient timp ca să pregătiți o asemenea cantitate de mâncare.

Domnul Álvaro ridică doar din umeri, zâmbind cam fără tragere de inimă.

— O să facem ce trebuie să facem!

Mă uit la Manny, care se sprijină pe spate, cu ochii închiși.

Domnul Álvaro se întinde peste masă și mă mângâie pe mână.

— Mulțumesc pentru ajutorul din seara asta! Te prețuim, Ederia!

E ceva la tatăl lui Manny care mă face să mă simt în siguranță, ca și cum aș fi acasă, la familia mea, și nu la kilometri distanță de aceasta.

— Mă bucur să ajut! replic, întorcându-i zâmbetul.

— Deci, spune el, întinzând mâna după o altă aripă de pui, cât de mult știi despre artă?

Mă gândesc la pereți de dormitor gri-închis și la mobilă din lemn. La lăzi pentru sticle de lapte umplute cu pânze pictate și la șevalete sprijinite în fața ferestrelor. Văd în minte fața lui Truman și felul în care i se luminau ochii atunci când vorbea despre picturile lui.

— Puțin, răspund, ignorând junghiul de durere din piept.

— Tot e mult mai mult decât în cazul meu, spune domnul Álvaro, râzând. Dacă rezervăm evenimentul ăsta, vom avea nevoie de tine acolo sâmbătă ca să servești mâncarea. Ai putea să faci asta? Pot să te plătesc o dată și jumătate.

— Nu trebuie să mă plătiți în plus! Aș face-o și gratis dacă ar însemna să vă ajut.

La asta, ochii lui Manny se deschid brusc. Se uită la mine fără să scoată un cuvânt. Zâmbind doar.

Domnul Álvaro zâmbește și el.

— Ce ne-am face fără tine, puștoaico?

11

TRUMAN

MILO ȘI SANTANA CRED CĂ AM RENUNȚAT LA VIITORUL MEU ȘI de aceea trag de timp cu pregătirile pentru expoziția de artă din seara asta. Se înșală. Motivul e simplu: nu știu dacă mintea mea poate duce atâta. Nici tablourile pe care le-am ales nu sunt numai raze de soare și curcubeie. Sunt întunecate. Triste. Sunt lucrări pe care le-am creat în cele mai deprimate stări ale mele. Sunt portrete ale lui Katie de când era aici și portrete ale lui Eden când era și ea aici. Sunt pline de amintiri reale și au atașate sentimente reale, iar gândul că o grămadă de străini o să le desființeze în timp ce sorb șampanie mă face să-mi doresc ca noaptea să se termine înainte să înceapă măcar.

E prea târziu să mă răzgândesc. Nu din motive personale. Dacă ar fi fost după mine, aș fi renunțat la tot și mi-aș fi asumat toate pierderile. Dar Santana și Milo au pus stăpânire pe dormitorul meu și împachetează cele patru tablouri în hârtie, apoi le așază în cutii ca să nu se deterioreze în timpul drumului spre expoziție.

Santana o ține întruna cu „Oh, îmi place asta" și „Asta mă lovește drept în inimă", iar Milo se uită la ea, scoțând niște sunete care dau de înțeles că ar fi de acord. Cred că Santana ar putea spune la fel de bine că Pământul e plat, iar Milo s-ar uita la ea ca

și cum ar fi cea mai înțeleaptă persoană de pe planetă, chiar dacă nu a explorat-o întregime.

— Ești gata de plecare? întreabă Santana.

E îmbrăcată într-un trening supradimensionat asortat, iar părul și l-a ridicat într-un nod în vârful capului, câteva bucle roșii ieșind în afară și căzându-i pe umeri. E clar că nu vine la expoziție. Cu toate acestea, m-a informat foarte clar că mă duce acolo, potrivit propriilor spuse, pentru „a fi sigură că n-o să strici totul".

Milo vine cu noi, pentru că Santana e aici. Apoi merge la un bar aflat la câteva străzi distanță ca să lucreze.

— Ce se întâmplă dacă spun nu?

Santana face un semn din cap înspre Milo.

— O să-ți arunce fundul ăla sfrijit peste umăr și o să te care până la mașină, dar te poate duce și în stilul nupțial, dacă preferi, răspunde ea.

Milo rânjește și își flexează brațele. Bicepșii lui sunt cât trunchiul meu.

— Pot să merg și pe jos, spun.

Ducem fiecare câte un tablou și ne întâlnim în lift.

— Părinții tăi vin? întreabă Milo peste zumzetul slab al muzicii de bal.

— Nu!

— De ce nu? mă întreabă Santana cercetător.

Echilibrează cutia pe verticală, lipindu-și-o de coapsă, apoi își înfășoară câteva șuvițe de păr liber în jurul nodului ăluia nebunesc.

— Pentru că nu i-am invitat.

Ignor privirile identice pe care mi le aruncă amândoi. Citesc în ele faptul că, de fapt, sunt un idiot. Să-mi vadă străinii arta e un lucru – cel puțin ei nu mă cunosc. Dar să o atârn pe un perete pentru ca părinții mei să se uite la ea și să despice firul în patru? Am și eu niște limite.

— Doamne ferește, Truman, ca familia ta să-ți sărbătorească realizările! murmură Santana.

— Mă bucur că suntem pe aceeași lungime de undă.

Milo izbucnește în râs în timp ce se deschid ușile liftului. În parcare, ne îndreptăm spre mașina Santanei, părând cel mai nemulțumit trio care a existat vreodată. Stivuim cu grijă tablourile în portbagajul SUV-ul ei, apoi Milo face o demonstrație nu prea subtilă de cum se stă pe scaunul pasagerului în timp ce Santana conduce. Eu sunt blocat în spate, ca un copil.

Cu cât ne apropiem mai mult de expoziție, cu atât mai puțin aer reușesc să adun în plămâni. Santana cântă pe orice melodie o fi la radio, în timp ce Milo nu-și ia ochii de la ea. Nimeni nu observă că sunt la un pas să-mi pierd mințile. Anxietatea își face drum prin trupul meu ca un șarpe, strângând și încolăcindu-se în jurul tuturor punctelor dureroase. Santana trebuie să tragă pe dreapta. Trebuie să ies din mașină. Trebuie să pun tablourile alea înapoi în dulapul meu, unde nimeni nu le va mai vedea vreodată.

Inima îmi bate atât de tare, încât o aud peste radio și peste vocea îngrozitoare a Santanei. Palmele îmi sunt alunecoase din pricina transpirației. Mi le șterg pe blugi, dar nu ajută la nimic. Nimic nu mă ajută!

— Santana! cârâi.

Vocea mi-e răgușită și aspră ca șmirghelul. Sună de parcă aș fi petrecut săptămâni întregi rătăcind prin deșert. Sunt pe cale s-o rog să tragă pe dreapta pentru că lumea trebuie să se oprească din mișcare preț de-o secundă. Lumea trebuie *să se oprească* pentru o secundă. Vreau să cobor, indiferent ce soi de călătorie e asta. Și apoi trecem pe lângă spitalul lui Katie, și toată mașina amuțește. San se oprește din cântat. Milo se uită pe geam la clădirea care se profilează la doi pași de noi. Eu... Păi, simt o senzație de ușurare. Undeva, în interiorul acelor ziduri, se află sora mea. Fata asta

care s-ar putea să nu se mai poată uita niciodată la operele mele de artă. Sau să participe la vreo expoziție. Sau să stea în mașină și să imite cântece de rahat. Și în clipa aceea toată perspectiva mi se schimbă. Toate problemele mele sunt insignifiante în comparație cu ale ei. Nu mă mai deranjează să-mi atârn arta pe perete în fața câtorva sute de oameni. Pare chiar un fel de privilegiu. Câți artiști nu ar ucide pentru o astfel de șansă? Și iată-mă aici, gata să o mătur sub preș!

Hotărăsc că nu-mi mai datorez nimic, dar îi datorez totul lui Katie. Așa că o să înghit fiecare izbucnire de durere și o să trec peste ea – pentru Katie. Măcar atât pot să fac.

Santana oprește în fața studioului în care se ține expoziția. Are ferestre de jos până sus, așa că oricine trece prin fața lui poate privi direct înăuntru. De aici, văd că sala este un imens pătrat alb, complet deschis, deopotrivă liniștitor și absolut înspăimântător. Apoi totul se întâmplă extrem de repede: descărcăm toți trei tablourile din mașină. Santana îl sărută pe Angelo pe ambii obraji. Angajații se grăbesc să ia tablourile de la noi. Angelo mă conduce spre colțul din stânga, în spate, al camerei.

— Ăsta e locul tău, îmi spune.

Sau ceva de genul ăsta. Nu prea mai dau atenție. Apoi Milo și Santana pleacă, iar eu rămân complet singur. Doar eu, tablourile mele și alți artiști care se învârt pe-acolo și vorbesc între ei. Pentru că, desigur, au atât de multe în comun! Cu excepția mea. Eu sunt oaia neagră cea ciudată. Și, chiar dacă știu că toate aceste griji și probleme sunt doar în capul meu, totuși par înnebunitor de reale. Apoi ușile se deschid, și o mulțime de oameni se revarsă înăuntru, ca și cum cineva ar fi ridicat porțile unui baraj. Oamenii beau, și sunt chelneri care se plimbă cu tăvi cu mâncare. Nici măcar nu mă deranjez să mă uit prea atent la ceva din toate astea. Mă simt de parcă am să vomit tot ce-am mâncat în ultimii doi ani.

Apoi oamenii ajung în fața tablourilor mele. Da-uri, aha-uri și ah-uri, și tare aș vrea să le pun întrebări, să aflu ce cred și dacă le place, chiar dacă răspunsurile lor ar fi nesemnificative. E ceva subiectiv – asta e și ideea. Dacă le place sau nu le place nu contează. Nu schimbă felul în care m-am simțit când le-am pictat, nici ce înseamnă ele pentru mine.

Mă plimb de câteva ori prin încăpere ca să-mi limpezesc mintea. Mă uit la lucrările celorlalți artiști și mă simt norocos că sunt aici, alături de oameni care sunt cu siguranță mult mai talentați decât mine sau decât aș putea să fiu eu vreodată. Sunt sculpturi în piatră și mâini din lut. Fotografii cu fețe de copii și bucăți de metal, care sunt potrivite împreună ca să arate ca sticla topită. Sunt și niște sfere și alte forme care atârnă de tije din tavan, și un corp făcut în întregime din baloane, cu un singur cui lângă el, sprijinit pe un piedestal argintiu.

Mă simt ca și cum aș fi ametit, ca și cum mintea mi-ar fi în cu totul altă parte. Nici măcar nu mai sunt sigur de ceea ce fac, doar mă mișc fără țintă prin încăpere. Așa că, atunci când o zăresc, mă gândesc că probabil visez. Sau cel puțin halucinez. Pentru că Eden nu are cum să fie aici, ținând o tavă cu băuturi și îmbrăcată ca o chelneriță. Nu există nicio nenorocită de posibilitate ca ea să se arate din nou în viața mea.

Apoi Eden trece pe lângă mine și se oprește. Se oprește pentru că m-a văzut. *Ea mă vede.* Și atunci, într-o clipită, mă aflu din nou în această încăpere. Sunt legat din nou de pământ.

12

EDEN

EL!

Truman seamănă atât de mult cu Katie! Prea mult. Văd râsul ei în felul în care ochii lui se încrețesc la colțuri. Mă uit până când am impresia că ea nu mai stă întinsă pe un pat de spital, ci aici, stând chiar în fața mea.

Pur și simplu amintirea acelei nopți – cea pe care mi-am petrecut luni întregi s-o îngrop – revine la suprafață cu atâta forță, încât mă lasă fără aer.

L-am rugat pe Truman să-mi arate mai multe picturi de-ale lui. S-a așezat pe pat, plasat perfect în lumina lunii care intra pe fereastră.

Și-a arcuit sprâncenele.

„Vrei să-mi vezi tablourile?"

„Da! Dar nu trebuie neapărat să mi le arăți. Probabil că vrei să te întorci jos, la prietenii tăi, așa că..."

„Ei pot să aștepte", a răspuns el, pornind deja spre dulapul lui.

Truman a scormonit prin fundul dulapului și a scos de acolo o altă ladă albă pentru sticlele de lapte. Înăuntru, se aflau pânze stivuite într-un șir ordonat, cu marginile lor albe punctate într-o mie de culori. M-am cocoțat pe pat. Salteaua a gemut când Truman

s-a lăsat să cadă lângă mine. A așezat lada la picioarele noastre și a scos primul tablou.

Am rămas acolo timp de vreo oră poate, sorbind tablou după tablou. Unele erau de când avea paisprezece ani, dar cele mai recente erau de săptămâna asta sau din ultima lună. Eram uimită cum fiecare tablou era diferit de cel dinainte. Nu existau puncte comune. Nu exista o utilizare similară a culorilor sau a nuanțării. Stilurile nu se asemănau deloc, ca și cum ar fi fost vorba de un mare experiment. Unele erau acuarele în tonuri de roz blând și portocaliu-deschis. Una era abstractă, cu zone aspre de galben întrerupte de cercuri verzi, albastre și de un verde-cafeniu. Nu existau niciun ritm sau motiv.

Când l-am întrebat pe Truman despre asta, a ridicat din umeri și a spus:

„Încă încerc să-mi dau seama ce-mi place."

Eu însă nu aveam nevoie de asta – știam că ceea ce îmi place e să stau acolo cu el, să ne uităm la picturi, la aceste hublouri către mintea lui.

„Ești foarte talentat, Truman!" i-am spus după ce a scos și ultimul tablou din teanc.

Era un iaz înghețat în timpul iernii. Luna strălucea pe gheață, iar el o pictase în așa fel, încât aproape că puteam simți cât de rece e.

Mi-am ridicat privirea din tablou și l-am găsit privindu-mă. Fața lui era chiar acolo, la câțiva centimetri de-a mea, cu ochii de-un albastru fără greș, ca vârtejul adânc al *Nopții înstelate*.

Ceva s-a schimbat în acel moment. O cortină a fost ridicată. Truman îmi dezvăluise ceva special, ceva secret, o parte din el, despre care mi-am dat seama că rămânea ascunsă față de ceilalți. Și el mi-a arătat-o.

Am hotărât să fiu precaută. Să ating partea asta a lui numai cu mănuși de mătase. Nu să fiu curioasă, nu să insist.

Să stau liniștită, așteptând ca el să-mi ofere mai mult, lacomă după fiecare bucățică.

Dacă aș fi știut atunci că nici măcar el întreg nu avea să fie destul...

„Așa crezi?" a întrebat Truman.

Vulnerabilitatea îi îmblânzea trăsăturile – nu mai arăta ca fratele mai mare al lui Katie. Era doar Truman, un băiat care iubea arta și crea pe ascuns.

„Le arăți celorlalți?"

În afară de mine.

„Nu! De aceea ușa mea este întotdeauna închisă."

„În afară de seara asta", am completat.

Gura lui Truman s-a arcuit într-un zâmbet liniștit.

„În afară de seara asta", a repetat. „Mă bucur cumva că am lăsat-o deschisă!"

Cuvintele au țâșnit ca din pușcă direct în inima mea și au explodat ca focurile de artificii.

În acel moment, eram epuizată din pricina faptului că nu îmi dădeam niciodată voie să fac ceea ce îmi doream. Din pricina faptului că mergeam în vârful picioarelor în jurul a ceea ce creștea între noi doi, dar amândoi eram prea confuzi ca să facem ceva. Ar fi trebuit să mă simt vinovată pentru că exact la capătul holului se afla Katie, dar nu s-a întâmplat așa. Singurul lucru pe care l-am simțit a fost o dorință intensă să cuprind în mâini fața lui Truman și să-i sărut fiecare bucățică.

„Ar trebui să o lași deschisă mai des", i-am spus.

Îmi făcusem alegerea. Și-l alegeam pe el.

M-am apropiat de Truman pe pat, până când n-a mai rămas nimic din fărâma de spațiu dintre noi; stăteam coapsă lângă coapsă, umăr lângă umăr. Trupul îmi fremăta lipit în enorm de multe puncte de trupul lui.

Dar nu era nici pe departe destul.

I-am luat tabloul din poală și l-am așezat pe pat, în spatele nostru. Truman n-a mișcat niciun mușchi. S-a uitat în jos la mine pe sub genele groase și întunecate. Voiam să-mi plimb degetele prin părul lui. Voiam să-i ating pielea.

Mi-am pus mâna pe brațul lui. Era asigurarea de care avea nevoie.

Nu e o închipuire, am vrut să-i spun. *Sărută-mă!*

Atunci a făcut-o.

În timp ce-l sărutam pe Truman mă simțeam ca una dintre picturile lui, ca vârtejurile nebunești de culori absolut strălucitoare și de cele mai întunecate tonuri de gri, amestecându-se toate.

Buzele lui erau o apăsare blândă, moale ca o pană, de parcă nu era sigur cât de mult din el voiam să primesc.

Totul.

Mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului lui și l-am tras mai aproape. Degetele mi s-au înnodat în părul lui, acele valuri negre ca pana corbului care păreau să crească tot mai lungi în fiecare zi. Mâinile lui Truman au coborât înspre mijlocul meu când m-a tras mai aproape și m-a sărutat și mai pasional.

Patul a scârțâit când am căzut amândoi pe el. Apoi Truman a gemut. M-am tras deoparte ca să văd ce se întâmplă. Mâna lui mi-a părăsit talia și s-a întins undeva, sub spatele lui. Și-a scos tabloul de sub el – se întinsese direct deasupra lui.

„A stricat momentul", a mormăit Truman.

Am zâmbit – larg, cum n-o mai făcusem vreodată.

„Ba nu!"

Am întins mâna și i-am tras fața înapoi spre a mea. Am râs, lipită de buzele lui când a aruncat tabloul în cealaltă parte a camerei, fără să-i pese.

„Truman!" am exclamat.

„Acum nu e important", a murmurat cu buzele lipite de ale mele.

Apoi trupul lui s-a mișcat peste al meu, apăsându-mă în pat. L-am cuprins fața în mâini, și buzele lui Truman s-au lipit iar de-ale mele cu o ușurință ametitoare. Îi simțeam brațele în jurul meu – atât de solide, de calde și de sigure! Mă topeam în el.

Eram atât de nesăbuiți! Atât de lacomi! Dar la ce ne așteptam? După ce petrecuserăm atâta timp trăind din priviri furate în oglinzile retrovizoare, eram disperați unul după celălalt. Eram atât de bucuroasă că și el părea să-și dorească asta la fel de mult ca mine!

Acum, că Truman era atât de aproape, nu-mi puteam imagina că-l voi mai putea ține vreodată la distanță.

Până când un zgomot puternic ne-a despărțit. A sunat telefonul din casă – o sirenă de alarmă care a sfâșiat momentul. Truman s-a desprins, cu privirea sticloasă și rătăcită. Apoi a auzit sunetul și și-a dat seama ce e.

„La naiba! Ar trebui să răspund", a spus fără să se miște.

Telefonul a încetat să mai sune. A zâmbit în jos spre mine.

„Dacă mă gândesc mai bine..."

Deja ne întorceam unul spre celălalt, când cineva de la parter i-a strigat numele. S-a rostogolit de pe mine cu un oftat, apoi s-a ridicat în picioare.

„Ce-i?" a strigat, părând în același timp furios și enervat.

„Telefonul e pentru tine!"

Mi-a aruncat o privire, cerându-mi scuze din priviri. Părul îi era încurcat, cu șuvițele întunecate răsucite în unghiuri sălbatice ce îi cădeau peste frunte și îi atârnau peste ochi. Într-un elan plin de îndrăzneală, am întins mâna și le-am dat la o parte.

„E în regulă!" am spus, apăsându-mi ușor mâna pe pieptul lui. „Du-te să răspunzi!"

„Mă întorc imediat!"

S-a dat jos din pat și a fugit spre ușă, apoi s-a oprit în hol și s-a întors spre mine.

„Să nu te miști!" a adăugat cu un zâmbet. „Serios. Nu pleca nicăieri!"

Apoi am auzit zgomotul lui fugind pe scări.

După ce-a plecat Truman, m-am prăbușit pe pat. Zâmbeam la tavan ca o proastă, încă ametită de a-l fi avut atât de aproape. Mă simțeam năucită, moale și caldă, de parcă tot ce-mi dorisem vreodată era pe neașteptate la îndemână.

Apoi mi-am amintit de Katie în dormitorul ei din capătul holului și am știut că trebuie să-i spun. Eram atât de naivă – în capul meu planificam deja tot viitorul meu și al lui Truman împreună. M-am gândit că, la început, Katie avea să fie supărată, dar în timp urma să se obișnuiască cu asta. Trebuia să o facă.

Cum Truman stătea de-o veșnicie la parter, am pornit spre camera ei, repetând ce aveam să-i spun. Dar când am deschis ușa dormitorului ei, nimic din toate astea n-a mai avut importanță.

Katie dispăruse.

„Katie?" am strigat.

Patul era gol, cu laptopul încă pe el, deschis la pagina de la Ikea. Ușa dulapului era întredeschisă, iar hainele erau împrăștiate pe podea – haine care nu fuseseră acolo când plecasem.

Am căutat prin toată camera. M-am uitat peste tot, chiar și în locurile în care era imposibil să încapă. Apoi am observat că fereastra era crăpată.

„Katie..."

Am alergat la fereastră și m-am uitat, aplecându-mi jumătate din corp în afară.

„Katie!" am strigat-o.

I-am strigat numele la nesfârșit. Niciun răspuns.

Am fugit în hol și am strigat-o. Niciun răspuns.

Am verificat în baie. Era goală.

Am verificat în camera mare a părinților ei. Dressingul lor. Toate camerele. Toate erau goale.

Apoi am simțit greutatea telefonului în buzunar. L-am scos în grabă și am apăsat pe ecran. Un mesaj nou de la Katie, trimis cu treisprezece minute în urmă. *Am șters-o afară. Acoperă-mă, te roooog! Ne vedem mâine!*

Nu a mai fost niciun mâine.

A fost doar noaptea aia și sunetul slab al sirenelor tânguindu-se afară. M-am apropiat din nou de fereastră ca să privesc afară. Cerul negru era luminat cu nuanțe de albastru și roșu care jucau printre nori.

Se simțea ceva ciudat. Nu eram sigură ce era, dar plutea o schimbare în aer. Simțeam că se întâmplase ceva... Ceva rău.

„Truman!"

Îi strigam numele, îl urlam cât mă țineau plămânii, pentru că știam... știam că sora lui nu e bine.

Am fugit pe hol în jos cât am putut de repede. Picioarele îmi tot alunecau pe podea. Am sărit câte două trepte odată, fără să-mi pese că nu am voie jos. Nu mai conta. Tot ceea ce conta era s-o găsesc pe Katie. S-o aduc acasă, la mine.

Picioarele mi-au aterizat pe marmura rece, și atunci m-am oprit. Era ca și cum cineva pusese pauză la un film. Toată lumea era încremenită.

Nu se mișca nimeni.

Prietenii lui Truman rămăseseră în picioare, cu gurile căscate. Auzeam oameni plângând.

Katie Katie Katie Katie. Numele ei era șoptit iar și iar, și iar, și iar, ca în cel mai rău joc de telefonul fără fir stricat.

„Truman?" am strigat.

Am dat fuga în bucătărie.

Mi-am dat seama că ceva nu e deloc în regulă când l-am văzut prăbușit chiar acolo, pe gresie. Încă avea telefonul fix strâns într-o mână, lipit de piept.

„Truman?" am repetat.

M-am apropiat de el, simțind că se cutremură pământul. Pereții păreau că se prăbușesc. Nu puteam să respir. Nu puteam să gândesc limpede.

Momentele care vin pe neașteptate sunt cele de care trebuie să ne temem cel mai mult. Se strecoară pe furiș, te prind cu garda jos și te sfâșie în bucăți fără niciun semn de avertizare.

A fost ca și cum aș fi fost ruptă în două.

Am ajuns la Truman, care căzuse pe o parte, doborât de suferință. Lacrimile îi înghețaseră pe obraji, iar privirea îi era departe, undeva între lună și cine știe ce galaxie.

„Truman?" l-am întrebat cu blândețe.

M-am prăbușit pe podea lângă el și i-am luat mâna într-a mea.

„Ce s-a întâmplat?"

Cineva a apăsat pe play. Totul a prins viață. Lui Truman au început să-i curgă lacrimile pe obraji. Țipa și se tot tânguia; ceva adânc și întunecat ieșea din el.

Eu nu... nu știam ce să fac. Cum să-l facă să se adune?

„Unde e?" l-am întrebat.

Acum deja plângeam și eu; lacrimi calde îmi alunecau pe obraji și se loveau de podea.

Apoi Truman s-a uitat spre mine, iar ce-am văzut în ochii lui era... era de nedescris.

Acela a fost momentul în care am știut.

Truman ne-a dus cu mașina la spital. Mi-a întins mâna, dar nu am putut... nu am putut să-l ating din nou. Am condus pe străzile întunecate spre spitalul unde fusese dusă Katie. Limita de viteză era de o sută, dar noi zburam. Un semafor roșu nu ne-ar fi oprit să ajungem la ea la timp.

Spitalul era prea luminos. Holurile se întindeau la nesfârșit într-o mare orbitor de albă, în care voiam să dispar cu totul. Nu

mă puteam uita la Truman fără să simt un tremur pe buze, amintindu-mi de sărutul care ne ținuse închiși în camera lui, în timp ce Katie...

O lovise un șofer beat. Era la doar câteva străzi mai încolo. Nu puteam să-mi amintesc numărul de oase pe care și le rupsese, oase despre care nici măcar nu știam că există în corpul uman. La cap se lovise cel mai tare când zburase prin parbriz. Nu purta centura de siguranță. Nu puteam să nu mă gândesc de câte sute de ori îi spusese Truman: „Katie, pune-ți centura de siguranță!" Dar de data asta el nu fusese acolo ca să-i amintească. Nici unul dintre noi nu fusese.

Acum era inconștientă, branșată la un aparat care o ținea în viață.

Stăteam împreună în salonul de spital. Eu și Truman eram de o parte a patului, iar părinții ei, de cealaltă parte. Doctorii au spus că poate încă ne mai auzea. Katie, fata asta care zăcea în fața noastră, înfășurată în atât de multe bandaje, încât nu-i mai vedeam nici măcar o fărâmă de piele. Avea ochii umflați și vineți. Din mâini i se zăreau unghiile galben-pastel. Atât de strălucitoare, atât de nelalocul lor în tot acel întuneric!

Am rămas acolo, căutându-mi cuvintele ca să-i cer iertare pentru că îl sărutasem, pentru că nu fusesem acolo, lângă ea, dar nu au venit niciodată.

Știam că și Truman simțea asta. Vinovăția.

Ochii lui nu s-au mai întâlnit niciodată cu ai mei.

Nu puteam să ne privim unul pe celălalt.

Nu puteam vorbi fără ca în inimile noastre să se deschidă un hău enorm, cât să ne înghită pe amândoi.

Stăteam unul lângă altul lângă patul lui Katie, tăcuți. Sărutul acela părea să se fi întâmplat cu o viață în urmă. Acum eram doi străini care plângeau pierderea unei fete pe care o iubeam în

moduri diferite. Și, chiar dacă ea era încă în viață, niciodată n-o mai simțisem atât de departe.

După acea noapte la petrecere, nu l-am mai văzut niciodată pe Truman plângând. Și rar l-am mai văzut după aceea. Dar ochii lui erau uscați acum; nu-i mai rămăseseră lacrimi. Accidentul lui Katie i le luase pe toate. I-a luat inima, și i-a luat și lacrimile cu ea, iar eu stăteam acolo și priveam, șoptindu-i un rămas-bun celei mai bune prietene în timp ce monitorul cardiac continua să țiuie.

Mi-am dorit să pot da timpul înapoi.

Mi-am dorit să mă pot întoarce la zilele în care râdeam până ne durea burta, la zilele lacului de unghii ca un curcubeu. Când beam suc și ne îngropam nasul în manuale de la răsărit și până la apus.

Dar era prea târziu.

Hotărâsem soarta lui Katie în momentul în care plecasem de lângă ea în acea noapte, când îl alesesem pe Truman în locul ei.

Și am rămas întrebându-mă de ce crezusem că merită s-o pierd pentru un sărut de la un băiat care acum era și el distrus.

13

EDEN

DE CE, DE CE, *DE CE* A TREBUIT SĂ SE ÎNTÂMPLE AȘA?

Să-l văd pe Truman pe stradă a fost una. Între noi era o șosea întreagă – asta înseamnă o distanță sigură. Puteam să mă prefac că nu l-am văzut. Sigur, privirile noastre s-au încrucișat, dar poate că vederea mea s-a înrăutățit mult de la ultima noastră întâlnire.

Dar *asta*? Truman stând chiar în fața mea e prea mult. Mai ales când arată rafinat și elegant într-un sacou. S-a și tuns, naiba să-l ia! În vremea asta, eu port cămașă și papion, și țin într-o mână o tavă de inox pe jumătate goală, ca o idioată.

Nici măcar nu mă deranjez să mă uit în jos. Dacă și-a schimbat tenișii murdari cu niște mocasini, s-ar putea să golesc tava cu totul.

Și de ce? De ce observ că părul lui e cu abia vreo cinci de centimetri mai scurt decât de obicei? Dar ăsta nu e un răspuns potrivit. Un răspuns potrivit ar fi să arunc tava cu șampanie pe jos și s-o tai spre ușă, pentru că așa ceva nu se poate întâmpla. *Nu vreau să se întâmple așa ceva!*

Vârtejul de ură de sine durează doar o secundă, adică exact cât îi ia lui Truman să-mi rostească numele:

— Eden?

Sunt pe jumătate aici, pe jumătate undeva, în trecut, întinsă alături de Katie la soare. Truman e și el acolo, bălăcindu-se în piscină. Katie țipă pentru că-i udă părul și picioarele.

Aș putea să plec. Treaba mea e să trec prin încăpere. Aș putea foarte bine să trec mai departe, să mă prefac că nu-l recunosc, să mă duc la alt invitat.

Dar nu o fac. Îmi dau seama că e din pricină că nu vreau s-o fac. Mi-am petrecut luni bune temându-mă că se va întâmpla una ca asta, gândindu-mă că o să dispar în secunda în care ne vom fi reîntâlnit – pentru că nu vreau să mai am de-a face cu Truman Falls. Nu după noaptea aceea – nu după ce-am provocat. Și totuși, iată-l aici, iar eu nu mă pot hotărî să mă îndepărtez. E ca în ziua când l-am văzut pe trotuar și când, mai mult decât orice, aveam nevoie ca el să mă observe.

Și acum a făcut-o.

— Truman, rostesc cu voce răgușită și frântă deopotrivă. Ce cauți aici?

Ochii lui trec prin mine, alunecând spre tavă și spre uniforma cu pantaloni negri care nu sunt deloc măgulitori. *Dar de ce ar conta?*

— Expun niște opere de artă... Lucrezi aici? mă întreabă.

Dintr-odată, îmi doresc să fiu mult mai mult decât sunt. Pentru că el pare atât de cool! Prea cool! Să-ți expui lucrările într-o galerie? Cel mai cool!

— Nu, nu chiar! Sunt chelneriță la restaurantul care se ocupă de cateringul pentru eveniment. Stai puțin, unele dintre acestea sunt ale tale?

— Îhî!

Îmi zâmbește. E același zâmbet ca în fața dulapului – acea blândețe care te cucerește cu totul.

— E o mare diferență față de lăzile din dormitorul meu, nu?

Face referire la acel moment din trecutul nostru cu atâta dezinvoltură, încât mă prinde cu garda jos.

— Îhî! Doar un pic.

Râde, băgându-și stângaci mâinile în buzunarele blugilor negri. Mă mișc de pe un picior pe altul, echilibrând tava pe o mână și uitându-mă prin spațiul luminos din jur în căutarea a ceva de spus, ceva de făcut.

Fără Katie, ce altceva mai avem în comun?

— Așadar, care dintre astea sunt ale tale? întreb ca o idioată, pentru că, sincer, nu am fost prea atentă la operele de artă expuse.

Dacă aș fi făcut-o, cu siguranță aș fi recunoscut picturile lui Truman. Exact în același moment, Truman spune:

— Probabil ar trebui să nu te mai acaparez și să te las să te întorci la treabă.

— O, da! replic. Îhî, nu, bineînțeles... Ar trebui să continui să dau ture. Știi cum sunt oamenii bogați fără alcool...

N-am nicio idee de ce am spus asta, din moment ce și Truman *este* un om bogat.

Probabil că mi-a fugit creierul când picioarele au refuzat s-o facă.

Mă uit la sculptura reprezentând un bust de femeie aflată la câțiva metri distanță. Oriunde, numai la fața lui Truman, nu.

— Adică, dacă ai un minut, pot să-ți arăt lucrările mele, adaugă el.

Inima mi se cam zbate ca nebuna. Când mă uit din nou la el, încă zâmbește, legănându-se pe picioare.

Oare vreau măcar să văd lucrările lui Truman? Da!

Ar trebui să-mi permit să mă las prinsă într-o discuție cu el? Nu, pentru că sunt în timpul programului! Pentru că sunt un angajat responsabil! Pentru că nu sunt plătită să mă furișez cu Truman Falls... nu din nou!

Și pentru că – nu pot să subliniez asta îndeajuns – *trebuie să stau departe de el!*

Manny sigur poate să citească gândurile, pentru că apare de nicăieri. Îi zâmbește politicos lui Truman, spune „Scuzați-ne!" și mă trage ușurel de cot. Paharele de șampanie zornăie pe tavă în timp ce mă conduce spre separeul din dreapta unde este pusă toată mâncarea. Tatăl lui e acolo, umplând tăvile cu aperitive.

— Cu ce am greșit? îl întreb pe un ton nevinovat când ajungem lângă perete.

Mi-am făcut turele în jurul sălii. Am privit oamenii bogați vârându-și în gură bucăți de mâncare insuportabil de mici. Ce altceva să mai fie?

— Poftim? Nimic! Stai... Ai făcut ceva greșit? mă întreabă, privindu-mă cu suspiciune.

— Bineînțeles că nu!

— Bine!

Manny îmi ia tava și-o înlocuiește cu una plină cu *pastéis de nata*.

— Ahmed se ocupă acum de băuturi. Poți să mergi cu mâncarea printre invitați?

— Normal că da, căpitane! răspund ca o ființă umană enervantă ce sunt.

Îmi dă un ghiont prietenesc în umăr. Fac câțiva pași înainte ca domnul Álvaro să-mi strige numele. Mă întorc. Încă o întoarcere și sunt pe punctul de-a scăpa tava.

— Da?

— Ce se întâmplă acolo? întreabă, făcând semn cu capul spre oaspeți.

Purtăm cu toții cămăși, așa că tatuajele îi sunt complet acoperite. Chiar și cele de pe mâini sunt ascunse de mănuși.

— E totul grozav! îi răspund.

Presupun că se referea la mâncare și nu la întâlnirea mea improvizată cu o fantomă din trecut, pentru că aia, pe de altă parte, nu merge prea bine.

— Oamenii par mulțumiți de toate?

— Oamenii par să *adore* totul, domnule Álvato.

Îl înghiontesc pe Manny în braț cu mâna rămasă liberă.

— Relaxați-vă, bine? E o noapte grozavă.

Dar Manny numai relaxat nu pare. Mă grăbesc să plec și încep să mă învârtesc prin încăpere cu tava cea nouă înainte să mă trimită foarte politicos la treabă.

Din clipa în care îmi încep rondul, ochii mei îl caută pe Truman ca două rachete inamice. Din fericire, sunt la un eveniment artistic, și toată lumea e mai interesată să vorbească cu artiștii decât cu fata care le oferă mâncarea. Mă mișc neobservată prin mulțime în cea mai mare parte. Câțiva oameni mă opresc ici și colo pentru mâncare, dar niciodată ca să-mi vorbească. Ceea ce îmi convine de minune. Creierul meu face chestia aia în care sare în viteză maximă, și am nevoie de câteva minute doar ca să gândesc, să procesez.

Așadar, Truman a fost ocupat în ultimele luni, în mod clar. Mă îndoiesc că și-a petrecut o mare parte din timp zăcând în pat, așa cum am făcut eu. A fost un artist ocupat, probabil pictând lângă ferestre și rezervând angajamente pentru galerii de artă în weekend. Dar tot nu știu ce s-a întâmplat la Montreal, de ce s-a dus și ce-a făcut acolo. Ceea ce încerc să-mi dau seama este dacă mai contează. Poate să existe oare vreun motiv care să justifice faptul că a părăsit-o pe Katie luni de-a rândul? Mă îndoiesc că s-a dus cu rucsacul în spate prin Quebec ca să găsească o plantă care, odată mirosită, scoate imediat pe cineva dintr-o stare comatoasă.

Partea cea mai rea este că nimic din toate astea nu mă privește. Truman nu trebuia să-mi spună că pleacă. Eu sigur nu i-am spus când am hotărât să-l scot din viața mea și să fug de el ca de ciumă. Așadar, care este diferența? De ce faptul că a dispărut m-a rănit atât de mult?

Dacă sunt sinceră cu mine însămi, ziua în care Truman și-a făcut bagajele și-a plecat la Montreal nu a fost ziua în care a început durerea. Asta s-a întâmplat cu câteva luni înainte, în noaptea aceea din dormitorul lui, când în sfârșit l-am avut pe Truman, omul pe care îl doream de atâta timp.

Și pe care l-am pierdut în clipa în care l-am avut.

Valul s-a întors atât de repede, încât abia am avut timp să mă gândesc la sentimentele mele. Încă pluteam după ce-l sărutasem când ne-a lovit vestea despre accidentul lui Katie. Ca și cum cel mai bun și cel mai rău moment din viața mea s-au ciocnit unul de altul. Eu și Truman nici măcar n-am vorbit vreodată despre ce s-a întâmplat între noi și ce a însemnat. Sau dacă a însemnat ceva pentru el, căci pentru mine așa a fost.

M-am săturat ca viața mea să fie atât de complicată! Partea bună este întotdeauna eclipsată de ceva rău: sărutul acela și accidentul lui Katie; faptul că familia lui Manny a obținut acest angajament și apariția lui Truman. De ce nu putea, măcar o dată, să se întâmple ceva bun, fără nicio complicație?

Mă plimb pe lângă peretele din stânga. Oamenii stau adunați în cercuri mici, sorbind șampanie și încercând să pară inteligenți, ca și cum ar înțelege măcar jumătate din lucrurile la care se uită. Tot aud cuvinte cum ar fi *perspectivă, subiectiv, juxtapunere.*

Am nevoie de un dicționar.

Fac o manevră ca să evit un grup de femei și mă trezesc față în față cu o sculptură reprezentând... nu știu ce anume. E din metal.

Pare să fie un bărbat îngenuncheat pe pământ. Mâinile lui par să încerce să smulgă un obiect de deasupra capului. Un televizor? Un computer vechi?

— Ce crezi că înseamnă asta?

Mă uit în dreapta mea. O fată cam de vârsta mea stă lângă mine. Cap ras, piercing în nas, ruj roșu-aprins. Capul îi este înclinat într-o parte în timp ce privește sculptura.

— Ceva mult prea avansat pentru înțelegerea mea, îi răspund.

— Ar putea fi un comentariu despre modul în care tehnologia a eliminat complet orice sens al gândirii originale, individualizate, propune ea.

— Sau ar putea fi doar un tip cu o cutie lipită de cap, adaug iute, ca o intelectuală ce sunt.

Râde.

— Asta pare mai probabil.

Fata îmi face cu ochiul, ia o prăjitură de pe tava mea și pleacă. Mă gândesc pentru o clipă s-o urmez, apoi un păr negru îmi atrage atenția prostește și gata, sunt unul dintre peștii Ramonei prinși imediat în undiță.

Truman stă în picioare într-un colț, discutând cu un grup de cinci persoane. În timp ce vorbește, face gesturi către tablourile de pe peretele din spatele lui. Fața îi e atât de animată! E ciudat să-l vezi atât de... fericit! Pentru că exact așa pare să fie acum: fericit.

Și pentru că sunt un monstru mic și rău, urăsc înfățișarea asta a lui. Nu mi se pare drept să fie fericit după toate prin care am trecut.

Mă zărește prin mulțime, iar ochii săi îi întâlnesc pe-ai mei preț de-o clipă. Nu știu de ce mă aștept să-mi facă semn, să mă strige pe nume și să mă cheme la el. În schimb, se uită în altă parte și continuă să vorbească și să zâmbească.

Un bărbat de vârstă mijlocie apare în fața mea și-mi blochează vederea. Degetele lui neglijente înhață două prăjituri înainte de-a pleca. Îmi vine să arunc tava pe podea și să-i las pe toți să se îngrămădească în jurul ei ca niște porumbei, dar cred că până și bunul și dulcele Manny ar țipa la mine pentru așa ceva.

De îndată ce scap de invitatul care îmi bloca vederea, mă uit din nou la Truman. Deduc că cele patru tablouri de pe peretele din spatele lui sunt pictate de el. De la distanța asta, nu le pot distinge. Tot ce văd sunt vârtejuri de culori strălucitoare. Vreau să mă apropii.

În loc de asta, plec în direcția opusă.

Manny mi-a spus că vernisajul se va termina în jurul orei zece.

E un mincinos. E aproape miezul nopții, și oamenii abia acum încep să plece.

Mă dor picioarele. Mă dor și mușchii inexistenți ai brațelor, pentru că am ținut tăvile toată noaptea. Sunt epuizată psihic din cauza atâtor oameni în preajmă. Mă cam doare și creierul de la atâta privit, cât a fost seara de lungă, la toate lucrările astea de artă. Singura pe care am înțeles-o cu adevărat a fost o fotografie alb-negru a unei pisici care bea apă dintr-un castron. Măcar acolo nu se întâmplă mare lucru.

Stau în separeu lângă Manny. Tatăl lui a dispărut în spate cu Angelo acum cinci minute. Punem toată mâncarea în plus în niște cutii de carton. Manny a spus că o să li le lase oamenilor fără adăpost. Nu știu de ce bunătatea lui continuă să mă surprindă. Merită o medalie, serios.

Eu îmi imaginez cum o să fac o baie și o să mă bag în pat când Manny spune:

— Cine era tipul cu care stăteai de vorbă?

— *Manny!*

Se oprește din împachetat mâncarea.

— Ce-i?

Fac și eu o pauză și-mi odihnesc capul pe brațul lui, pentru că nu pot ajunge până la umăr.

— Ziua asta a fost extrem de grea. Chiar nu pot să fac față geloziei tale acum, mormăi.

— Ce gelozie? Nu sunt gelos! replică el prea repede.

Mă uit în sus la el.

— Ești sigur?

— Nu!

Amândoi izbucnim în râs. Măcar e sincer!

Trece la frigăruile de cod, pe care le ia cu cleștele și le împarte în mod egal în cutii.

— E fratele celei mai bune prietene, răspund cu nonșalanță în timp ce mă prefac ocupată să închid capacele.

Manny se oprește brusc. Bietul de el, probabil c-a avut un șoc pentru că a aflat ceva real despre viața mea!

— Nu l-am mai văzut de luni întregi.

— Știai că o să fie aici în seara asta? întreabă Manny.

— Nu! Dacă aș fi știut, n-aș fi venit.

Manny fluieră.

— La naiba! E chiar atât de grav, Eden?

— Nici nu-ți închipui!

Termin cu capacele și stivuiesc toate cutiile una peste alta.

— Seara asta a mers bine. Nu crezi?

— Schimbare subtilă de subiect! spune el.

Schițez un zâmbet.

— Dar da, totul a mers grozav! Cel puțin așa cred. O să vedem ce spune Angelo.

Iau teancul de cărți de vizită pe care tatăl lui Manny le-a lăsat pe masă toată noaptea.

— Acum sunt muuuuuult mai puține decât la început, comentez.

Ridic teancul ca să-l vadă și Manny.

Dă din cap impresionat.

— Ăsta e un semn bun!

— Oare e rău că o parte din mine vrea ca restaurantul să rămână mort, ca să pot să lenevesc toată seara? întreb.

— Da! Ești o persoană îngrozitoare.

Scot limba la el. Manny îmi întinde un teanc de pungi de plastic și începem să punem în ele cutiile pline cu mâncare.

Pentru Manny, totul pare să se petreacă fără vreun efort. Să fie bun, să le dăruiască oamenilor mai puțin norocoși – este în mod natural bun la a fi bun. Sunt pe cale să-i cer câteva sfaturi, când zice:

— Deci tipul de mai devreme...

— Manuel, *te rog*!

Îi folosesc numele complet pentru a sublinia că am trecut de mult peste asta.

— Nu, Eden!

Dă din cap spre ceva din spatele meu, ceva de genul „Uite, acolo!"

Nu vreau să mă uit.

— Nu vreau să vorbesc despre Truman. Sincer, ceea ce vreau este să mă prefac că noaptea asta nu s-a întâmplat niciodată.

Manny continuă să facă semne ciudate și dramatice din bărbie spre spatele meu. Ochii îi sunt larg deschiși, de parcă ar încerca să comunice ceva fără să vorbească.

— O, Doamne! Ce este?

Și mă întorc.

Truman stă în spatele meu, pentru că bineînțeles că da, bineînțeles că asta a hotărât să facă.

Mă uit chiorâș la Manny.

— Nu puteai să spui pur și simplu că e acolo? șoptesc.

— O spuneam din ochi.

— Data viitoare încearcă să-ți folosești gura!

Respir adânc ca să-mi potolesc inima, care bate cu putere dintr-un motiv inexplicabil, apoi îmi scutur firimiturile de pe cămașă, mă întorc și mă îndrept spre Truman. Galeria e aproape goală. Mai sunt vreo zece oameni care încă se plimbă, dar majoritatea se îndreaptă spre ușă, exact ceea ce aș vrea să fac și eu.

— Cât de mult ai auzit din ce-am vorbit? îl întreb.

— Nu prea mult, minte.

Stau acolo și mă joc cu cordonul șorțului. Îl aud pe Manny în spatele nostru, cum scutură pungile de plastic și cum bagă cutiile înăuntru. Poate că, dacă mint că-l ajut să distribuie mâncarea, pot scăpa mai repede de această conversație.

Apoi Truman îmi face praf planul, zicând:

— Mai vrei să-mi vezi tablourile?

Ar trebui să spun că nu. Ar trebui să-i spun că sunt o femeie foarte ocupată și că, teoretic, încă lucrez, așa că nici măcar n-ar trebui să vorbesc cu el. Ar trebui să-i spun...

— Sigur! rostește gura mea cea trădătoare.

Dar merită, pentru că văd zâmbetul care îi pune stăpânire pe toată fața.

Nu merită, mă corectez în sinea mea.

Creierul își bate joc de mine.

— Super! face Truman. Tablourile mele sunt chiar în colț.

Mă conduce prin sală, iar eu îi văd viitorul – Truman mergând prin galerii exact așa, doar că galeriile sunt mai mari, mai luxoase.

Ca la MoMA. Sau la Luvru. OK, poate nu intimidantul Luvru. Dar tot îl văd ca pe-un artist superfaimos care-și scoate la licitație lucrările pentru mii de dolari, cu fani pe tot globul, în timp ce eu mă ofilesc la Pollo Loco, cu borcanul de bacșișuri gol, răspunzându-le clienților și mergând la spital în weekend.

Când suntem suficient de aproape de perete, nu trebuie să întreb care dintre picturi sunt ale lui Truman. Este atât de clar! Recunosc tușele frenetice sau echilibrul delicat dintre asprime și blândețe. Sunt cuprinsă din nou de nevoia nebună să întind mâna ca să le ating.

Truman stă în fața celor patru tablouri și își deschide larg brațele în genul *ta-daaa.*

— Ăsta sunt eu! rostește cu un aer neobișnuit de timid.

Mă uit la tablouri cu admirație. Îmi vine să le smulg de pe perete și să le atârn în dormitorul meu. Așa aș putea să mă uit la ele ore întregi, să le desfac în bucăți, până când am să pătrund direct în mintea lui Truman.

— Uau!

Mă apropii și mai mult, până când ajung la câțiva centimetri de perete. Pot să văd textura tușelor, felul în care vopseaua se curbează pe pânză...

Primul tablou se numește „Grădina". Reprezintă o fată care stă pe o bancă în mijlocul unei pajiști, cred. Tot ce atinge devine maro într-o mare de verde.

— Pot să le ating? întreb.

Vocea pare să-mi vină de departe. Eu mă simt departe.

— Dă-i drumul! răspunde Truman.

Întind mâna și îmi trec degetul de-a lungul meandrelor râului și peste ramurile copacilor.

Truman a intitulat cel de-al doilea tablou „Cădere". Sunt doi oameni care se sărută... Ba nu, se țin unul de altul? Sunt făcuți

din umbre, tuşe negre netede şi linii neclare care nu au început sau sfârşit. Lumea din jurul lor este în flăcări. Flăcările le ling picioarele. Dar ei nu par să observe.

Cel de-al treilea este atât de evident despre Katie, încât mă face să-mi pierd respiraţia. Toată pânza este o apă care se ondulează. Lumina soarelui e ca nişte stropi de galben care se reflectă în albastru. Truman a pictat-o pe Katie plutind în mijloc, privind spre cer, astfel încât, într-un fel, pare că se uită direct la mine.

— Îmi amintesc ziua aia, spun atât de încet, încât nu sunt sigură că Truman mă poate auzi. A început să plouă imediat ce a intrat în piscină.

Soarele a dispărut într-o fracţiune de secundă. Dintr-odată, cerul s-a despicat şi ploaia s-a revărsat peste noi. Eu, Katie şi Truman am fugit aşa de repede înăuntru, că picioarele ne alunecau pe pietrele umede.

— Mama v-a făcut ciocolată caldă, spune Truman.

— Erau vreo 27 de grade afară.

Truman începe să râdă, şi ştiu că şi el este acolo, în acea amintire, în trecut.

— Katie era obsedată de cer, adaugă.

Asta mă prinde cu garda jos, smulgându-mi atenţia de la tablou. Nu am ştiut niciodată asta. Katie a trecut prin faze în care era obsedată de orice: astrologie, machiaj, Shonda Rhimes. Dar cerul?

Nu-mi amintesc să fi spus vreodată ceva despre cer.

Cum de n-am ştiut asta?

— A fost? întreb, simţindu-mă precum cel mai prost prieten din lume, dar pentru un motiv cu totul nou acum.

— A fost, repetă Truman.

Vreau să alerg la patul ei chiar acum şi să o fac să se trezească pentru a-mi putea spune despre toate celelalte părţi ale ei pe care nu le-am cunoscut niciodată.

Nu-mi pot îngădui să mă gândesc prea mult la asta. Trebuie să existe o amintire cu Katie vorbind despre cer, doar că nu reușesc să o identific chiar în momentul ăsta.

Trec la ultimul tablou. E singurul pe care l-am mai văzut: tabloul cu fata care plânge. Cel pe care l-am văzut în dormitor în noaptea aceea.

Încă-l mai simt pe Truman lângă mine. Simt că întreaga încăpere se micșorează, ca și cum s-ar închide în jurul meu. M-am întors în dormitorul lui, pe patul lui, aplecată spre el, plină de lăcomie și dorință. Îmi amintesc cât de mult simțeam nevoia să-l sărut. Era ca și cum orice gând mi-ar fi ieșit din minte cu excepția gândului la buzele lui Truman pe buzele mele.

Închid ușa, izolez amintirea, încui lacătul și ascund cheia. Nu trebuie să mă mai las să alunec atât de liber în acele momente. Mai ales în public, unde aș putea face vreo prostie.

Nu ar fi prima dată.

Îl privesc pe Truman, căutându-i pe chip orice semn că își amintește și el acea noapte. Se uită drept în față. Nu vrea să mă privească. Asta îmi spune tot ce vreau să știu.

Fac un pas înapoi. Apoi încă unul... și încă unul.

— Felicitări pentru seara asta! îi spun, făcând un semn de rămas-bun cu mâna.

Trebuie să plec de aici! Să fiu în preajma lui Truman este mult mai rău decât am crezut că va fi. Amintirile pur și simplu nu trec – acestea practic trăiesc în el. O singură privire la fața lui și sunt aruncată înapoi în timp, în momente la care nu am voie să mă gândesc.

Nu aud răspunsul lui Truman. Fug înapoi la Manny, transpirată și respirând atât de repede, încât simt că o să leșin.

— Trebuie să plec. Poți să termini singur asta?

— De ce? Ce s-a întâmplat...

Apoi Manny își ridică ochii de la masă, îmi vede expresia, iar privirea i se îndreaptă imediat spre Truman.

— Eden, te simți bine?

— Sunt bine! Cred... cred că am nevoie doar de puțin aer.

— Bine! spune el, luându-și deja geaca de pe scaun. O să vin cu tine.

— Nu! Manny, sunt bine! Rămâi aici și ajută-l pe tatăl tău, bine?

Îmi iau geanta de sub masă, unde am ascuns-o mai devreme, și îmi dezleg șorțul.

— Ne vedem mâine!

Mă grăbesc spre ușă, simțind că încep să transpir. În secunda asta alerg pe marmura imaculată, iar în următoarea sunt în curtea din spate a casei lui Katie, pe pietrele albe și strălucind după ploaia cu soare de mai devreme. Mi se pare că îi aud țipetele, dar de fapt sunt gemetele ușii de metal când o deschid. Aerul rece al nopții mă lovește drept în față, iar eu rămân acolo, inspirându-l. Amintirea îmi scapă. Sunetul vocii lui Katie se estompează. E mai bine așa! Totul pare mai bine.

Mă adun, îmi pun geanta pe umăr și îmi strâng telefonul prea tare. Mașinile trec pe lângă mine. Un tramvai se grăbește pe mijlocul drumului. Peste drum e o pizzerie cu un neon DESCHIS strălucind în vitrină. La ușa următoare e o spălătorie cu program nonstop. Înregistrez toate micile detalii: zgomotul stins al alarmei unei mașini care se declanșează câteva străzi mai încolo, pâlpâitul unui felinar, mirosul picant care vine de la restaurantul indian aflat ceva mai jos.

Încerc să absorb cât mai mult din ceea ce mă înconjoară. Îmi amintesc că lucrurile astea – priveliștile, sunetele, mirosurile – sunt viața adevărată. Amintiri, nu, nu mai sunt așa. Și oricât de mult aș vrea uneori, nu pot trăi în ele.

În cele din urmă, încep să mă simt mai bine. Respirația mi se domolește. Valul de căldură care mă cuprinsese dispare brusc. Mă simt totuși puțin cam nesigură pe picioare. Zăresc în apropiere o bancă și mă îndrept spre ea. E așezată între un coș de gunoi și un rând de biciclete pe care le poți închiria cu ora. Mă așez și mă concentrez asupra greutății telefonului din mână și a genții de pe umăr.

Când am mâncat ultima oară?

Bag mâna în geantă și scot un soi de baton energizant pe care l-am luat de la Ramona în după-amiaza asta, înainte de-a pleca din apartament. Citesc ambalajul mov. *Negresă cu ciocolată și caramel.* Dacă e vorba de un alt lot de produse pe care le-a primit, nu îmi fac prea mari speranțe. Iau o mușcătură care mi se lipește instantaneu de dinți. Și are un gust mizerabil.

Îmi fac o poză strâmbându-mă și-i trimit un mesaj Monei: *Au gust de rahat!* Îmi răspunde instantaneu: *Și de unde știi exact gustul?* Îi răspund cu emoticonul cu degetul mijlociu.

Arunc batonul energizant în coșul de gunoi și mă uit la pizzeria de peste drum. Mă gândesc dacă merită să cheltuiesc bani pe o felie de pizza când am un frigider plin de mâncare acasă... Da, merită! Mă întorc până la trecerea de pietoni, apăs pe buton și aștept să se schimbe culoarea semaforului.

Apoi aud cum mi se strigă numele:

— Eden!

Iar începe.

Mă întorc spre stânga, în direcția galeriei de artă, și îl văd pe Truman. Aleargă pe stradă, evitând pietonii care se îndreaptă direct spre el. Îl aud mormăind „Îmi pare rău" iar și iar, până când ajunge în fața mea, gâfâind.

Are sub braț unul dintre tablourile lui.

— Hei! face Truman înainte de-a se opri să respire adânc. Ai plecat atât de repede, încât n-am apucat să-ți dau asta.

Îmi întinde tabloul.

Este cel al lui Katie.

— Truman...

Nu știu ce să spun.

— Ia-l! spune el. Serios, vreau să-l iei tu!

Îl strâng la piept. Nu încerc să mă lupt cu el. Pentru că-mi doresc tabloul. Am nevoie de asta. Clipesc ca să-mi opresc lacrimile.

— Mulțumesc!

Semaforul se face verde. Trebuie să traversez strada.

— Așteaptă!

Truman întinde o mână ca și cum ar vrea să mă prindă de braț ca să mă țină pe loc. Se gândește mai bine și o lasă să plutească în aer.

— Ne-am întâlnit de două ori săptămâna asta, adaugă el. Asta trebuie să însemne ceva.

— Că orașul ăsta nu e chiar atât de mare pe cât credeam că e?

Truman clatină din cap, trecându-și o mână prin păr. Eliberate de tot gelul, câteva șuvițe i se desprind și îi atârnă iar sălbatic până la urechi, la fel ca înainte.

— Eden! Eu..., se bâlbâie. Uite, e ciudat! Știu asta! Nu ne-am mai văzut de luni întregi și sunt aproape sigur că m-ai evitat. Ceea ce este în regulă – înțeleg. Dar nu crezi că am putea vorbi cândva? Despre... păi, despre toate?

— Nu cred că e o idee bună.

Mă uit în jos, la tabloul lui Katie. Ochii ei se uită fix la mine.

— Te rog!

Durerea care răzbate în acele cuvinte mă face să încalc toate regulile pe care mi le-am impus și să-l privesc pe Truman drept în

ochi. Și îmi dau seama atunci că zâmbetele și râsetele din seara asta au fost toate pentru spectacol. S-a prefăcut, le-a oferit oamenilor o anumită versiune a lui, pe care crede că vor ceilalți s-o vadă – la fel ca mine. Pentru că acest Truman, tipul care stă în fața mea chiar acum, arată de parcă ar fi gata să cedeze și să se prăbușească în orice clipă.

— Restaurantul la care lucrez se numește Pollo Loco, mă aud spunând. E pe Queen Street. Sunt acolo în fiecare seară.

Apoi strâng și mai tare tabloul în brațe și fug peste stradă.

14

TRUMAN

MILO TRECE PE LA MINE A DOUA ZI. AM CĂSCAT OCHII LA ecranul televizorului preț de trei ore și mă simt deconectat de creier, ceea ce e fantastic. După noaptea trecută, vreau să evit să mă gândesc și să mă uit la opere de artă în următoarele câteva zile. Vernisajul m-a dat peste cap. A fost groaznic să mă simt atât de vulnerabil, atât de expus, ca și cum interiorul meu ar fi fost atârnat undeva, la vedere. În același timp.... m-a făcut să mă simt văzut și ciudat de... validat. După ce am pictat în secret atât de mult timp, a fost ceva eliberator să-mi pot exprima această latură. Și faptul că am reușit s-o împărtășesc cu oameni care nu numai că par să înțeleagă, dar și *sunt încântați de* ceea ce creez? A fost ireal.

Dacă îmi liniștesc emoțiile suficient de bine, mă mănâncă deja s-o fac din nou. Poate peste câteva săptămâni. Acum am nevoie de o pauză în care să nu mă mai gândesc la artă. Da, doar o pauză de la artă. Astăzi e singurul meu gând. Nu Eden. Nu, asta ar fi nepotrivit!

Nu au trecut nici măcar 24 de ore de când am văzut-o ultima oară pe Eden și deja trebuie să mă abțin să nu ies în trombă pe ușă și să pornesc direct spre restaurantul la care lucrează ca s-o văd din nou.

Mi-au trebuit doar cinci minute după reîntâlnirea noastră ca să înțeleg exact cât de jalnic sunt. Ceea ce e destul de-al naibii de jalnic. A fost nevoie doar de-un minut cu ea ca să-mi peticesc toate fisurile și să mă simt din nou întreg. O singură privire în ochii ei, și eram din nou în dormitor. O sărutam, și toată durerea și vinovăția din ultimele luni au fost șterse. Ea m-a transportat înapoi în timp. Mi-a amintit cum mă simțeam înainte de toate astea – ce simțeam pentru *ea*.

Eden a fost prietena lui Katie, fata asta cu ochi mari care a apărut într-o zi și nu mai părea să plece vreodată. Era mereu undeva – stând la masa din bucătărie, întinsă pe marginea piscinei, cocoțată pe canapea sau plimbându-se pe hol. Eden era aproape, dar părea extrem de departe. Exista în spatele unui zid de precauție, pentru că mi se părea greșit să mă gândesc la prietena surorii mele ca fiind altceva decât băgăcioasă, supărătoare și iritantă. Dar Eden nu avea niciuna dintre calitățile astea. Problema e că nu eram pe deplin sigur de calitățile pe care le are. Katie părea să încerce cu orice preț să ne țină departe unul de altul. Când chiar vorbeam, era despre nimic. Când eram singuri, dura două secunde până când Katie venea alergând pe hol să o apuce de mână și s-o ducă departe de-acolo. Dar au fost momente care m-au făcut să mă gândesc că între noi se lega ceva, ca în ziua în care am mers cu mașina în centru pentru vizitele în campus. Am împărtășit priviri încărcate de sens, momente intense, ca și cum îl așteptam pe celălalt să facă primul pas. Să treacă acea linie.

Abia în noaptea petrecută în dormitorul meu s-a schimbat totul și toate aceste „ce-ar putea fi"-uri au devenit ceva tangibil, ceva care părea, în sfârșit, la îndemână. Felul în care Eden a vorbit despre arta mea – că e importantă și că merita împărtășită – a fost prima dată când am simțit o flacără de speranță în piept, pentru

că ea o înțelesese. Părea să mă înțeleagă. Chiar și această parte tăcută și ascunsă din mine, care nu era expusă vederii altcuiva. Ea a înțeles totul, și am simțit că e de ajuns. Sau poate că eu îi eram de ajuns. Pentru prima dată credeam că poate nu e chiar un lucru de rahat faptul că aș enerva-o pe Katie doar ca să pot să fiu cu Eden. Poate că merita, ca să putem transforma această clipă în ceva mult mai amplu.

Apoi, în cinci minute, lumea s-a întors cu susul în jos. Noi doi nu am avut niciodată șansa să, știu și eu, *să ne întâlnim*? Doar să fim împreună încă un minut înainte ca realitatea să se prăbușească?

Acum s-a întors! Iar mica scânteie de speranță a fost reaprinsă. Și cât de jalnic a fost lucrul ăsta? Abia am putut să-l privesc pe Milo în ochi toată dimineața. Dacă ar fi văzut în ce hal m-a răvășit Eden, mi-ar fi reamintit-o până la sfârșitul zilelor.

Există însă și o mică șansă ca Eden să mă urască de moarte. O să trebuiască s-o întreb.

Asta dacă o să-mi mai vorbească vreodată din nou.

Îmi trec degetul mare peste controler și personajul *Zombie Feast II* al lui Milo se prăbușește și moare, cu sângele curgându-i din gât. Milo își aruncă în televizor controlerul.

— M-ai împușcat în cap? Suntem în aceeași echipă!

Da, nu sunt în cea mai bună dispoziție.

— Îmi pare rău, amice! A trebuit să te sacrific ca să-mi salvez pielea.

Hoarda de zombi care ne-a încercuit e ocupată să se înfrupte din personajul său, așa că am scăpat. Milo pleacă furtunos în bucătărie, mormăind mai multe pentru sine, apoi îl aud deschizând ușa frigiderului. Pe ecran, îmi ghidez personajul prin zona pustie. Harta prezintă un circ abandonat, cu niște corturi oribile, cu dungi și jocuri vechi de carnaval care acum sunt invadate de zombi. Îmi

reîncarc arma și îi împușc în cap, unul după altul. Numărul de morți de pe partea laterală a ecranului crește, dar nu mă mai amuză povestea asta. A fost plăcut la început să-mi distrag atenția cu ea, dar acum mă doare capul pentru că nu am mâncat nimic toată ziua. Las baltă controlerul și mă duc la Milo în bucătărie.

— N-ai nimic de mâncare, se plânge, bând direct din cutia cu suc de portocale.

— Unde naiba ai crescut? Într-un hambar?

Îi smulg cutia din mâini. E goală. O arunc direct la gunoi.

— Nu! Mississauga.

— Nu mai avem mâncare pentru că ați mâncat-o voi pe toată.

Deschid frigiderul. Milo are dreptate – e gol, în afară de niște pungi cu lapte și o mâncare indiană la pachet, care e atât de veche, încât nici măcar pe Milo nu-l interesează.

Mama își petrece tot timpul la spital. Tata lucrează nonstop. Nu sunt absolut sigur dacă e atât de ocupat sau dacă ăsta e modul lui de-a face față. Oricum ar fi, nu e nimeni prin preajmă care să facă cumpărăturile de bază. Iar eu am fost atât de ocupat cu pregătirile pentru vernisaj, încât nu mi-am mai făcut datoria.

Verific congelatorul. Victorie – o pizza congelată. Pornesc cuptorul și o bag înăuntru, fără să mai aștept să se încălzească. Apoi iau un taburet de bar, mă așez lângă insula din bucătărie și îmi prind capul în mâini. De-aș putea să-mi smulg creierul ca să nu mai vadă fața lui Eden iar și iar, ca pe un videoclip cu torturi...

— Deci, începe Milo, în mod deliberat nu vorbim despre noaptea trecută sau...

— Nu vorbim despre asta! murmur cu gura lipită de antebraț.

— Chiar atât de rău a fost?

— Vorbești despre asta, subliniez eu enervat.

Aud cum scaunul de lângă mine zgârie podeaua, apoi aerul care iese din piele într-un fâsâit rapid când se-așază Milo. Urias nenorocit!

— Cred că sunt îndrăgostit de fosta ta, anunță Milo din senin.

Asta mă face să mă îndrept de spate imediat.

— Poftim? reușesc să îngaim.

Milo pare atât de doborât! Idiotul îndrăgostit lulea!

— Am văzut-o la bar zilele trecute.

— Se poate să fi pomenit ceva despre asta, îi spun, strâmbând din nas când mă gândesc la conversația aia.

Toată fața i se luminează ca un bec care se aprinde.

— Da? Ce-a spus?

— Ah...

Nu cred că mi-e foarte util să subliniez modul în care Santana s-a ascuns în baie sau că și-a petrecut întreaga convorbire cerând sfaturi cum să-l evite. Mă mulțumesc cu un:

— Se lasă greu.

Milo scoate un mormăit.

— Mi-am imaginat. Nu știu ce e cu ea, omule, dar e atât de...

— Iritantă?

— Mda, răspunde el.

— Abjectă?

— Oh, da, atât de al naibii de grosolană! e de acord.

— Are acest mod ciudat de-a te face să simți că te strivește complet în timp ce-ți face un compliment? întreb.

— Exact! spune el.

Spre uimirea mea, zâmbește. De la o ureche la cealaltă. Am enumerat toate trăsăturile pe care nu le puteam suporta la Santana, toate motivele pe care mi le-am repetat în minte de fiecare dată când mă despărțeam de ea, și iată-l pe tipul ăsta iubindu-le pe toate.

La naiba! Poate că până la urmă ăștia doi s-ar potrivi.

— Santanei nu-i plac vorbele goale, mă aud spunând. E prea independentă pentru așa ceva. Ea vrea fapte. Arată-i că vrei să fii cu ea! Și spune-i că arată bine!

— Întotdeauna îi spun că arată bine, răspunde Milo confuz.

— Și?

— Și ea spune „Știu" și o șterge.

— Așa e ea! îl asigur. Trebuie să treci dincolo de exteriorul de gheață și apoi ai dat de o mină de aur, amice.

Milo își trece o mână peste capul ras. Antebrațul îi e acoperit de un tatuaj sinuos despre care am crezut întotdeauna că e un șarpe. Acum îmi dau seama că e o bucată de frânghie zdrențuită.

— Pot să fiu sincer cu tine? întreabă el. Știu că nu am cunoscut-o pe sora ta, dar după ce am auzit ce i s-a întâmplat... Te face să te gândești. Cel puțin pe mine m-a făcut să-mi dau seama că totul se poate schimba într-o clipă.

Dau din cap. Am încercat deja chestia cu privitul părții bune a lucrurilor, și e bine. Cel mai bine pentru mine este să trăiesc pe jumătate pe partea luminoasă și pe jumătate în întunericul absolut. După cum se spune, nu poți să te uiți direct la soare prea mult timp.

— Ai nimerit-o! spun.

— Poate că o să încerc cu Santana. Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

— Să-ți calce în picioare inima și să te rupă în două? îi răspund, pentru că sunt un ticălos nefolositor.

— Cel puțin mi-ar acorda în sfârșit un fel de atenție, spune, râzând.

Cuptorul emite un semnal sonor. E în sfârșit preîncălzit.

Milo mârâie:

— Nu prea am chef de pizza.

Adevărul e că nici eu nu am. Și după ce am ascultat declarația de dragoste a lui Milo pentru fosta mea, am o idee! Probabil că nu una bună. De fapt, cu siguranță nu e una bună. *Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?* Sunt pe cale să aflu.

— Știi ceva? Nici eu!

Îmi iau hanoracul de pe scaunul pe care e agățat și mi-l trag pe cap, chiar dacă soarele strălucește atât de tare afară, încât tot apartamentul nostru e inundat de lumină.

— Mă întorc imediat! îl informez.

Cheile de la mașină sunt tot pe masa unde le-am aruncat aseară. Le pun în buzunar, îmi iau telefonul și pornesc spre ușă.

— Unde te duci? strigă Milo după mine.

— Am poftă de mâncarea portugheză.

Intru în Pollo Loco, și locul e mort. Nu mă așteptam la asta. Chelnerul de la tejghea își ridică privirea de pe telefon și ia instinctiv un meniu de plastic.

— Masă pentru o persoană? mă întreabă.

Mă apropii de el. Pe ecusonul lui scrie *Ahmed*. Încerc să îmi dau seama de unde îl cunosc, apoi îmi amintesc că a fost aseară la vernisaj.

— Nu, mulțumesc! O caut pe Eden?

Ahmed nu face altceva decât să clipească. Ochii îi sunt sticloși și roșii.

— Poftim? face el.

— Omule..., ești drogat?

— Ssssst!

Se uită peste umăr, apoi mă privește chiorâș.

— De ce ai spus asta atât de tare? Nu sunt drogat. Sunt... obosit. N-am mai dormit de ceva vreme.

Se pare că n-a mai dormit de-un an. Nu că aș fi eu persoana indicată să judece asta.

— Uite, nu-mi pasă! O caut pe Eden. Lucrează azi?

În minte pare să i se aprindă un beculeț.

— O, da! Da, ea... Tura ei nu începe decât peste încă...

Se uită în jos, la ceas.

— Două ore.

Aș vrea ca prostul de mine să intre în pământ. Ce mi-a spus ea ieri? „Sunt acolo în fiecare seară." La naiba! Am fost atât de surprins că a acceptat să vorbească cu mine, încât abia am ascultat ce-a spus.

E în regulă! Două ore înseamnă doar 120 de minute. E ca și cum ai sta la trei episoade în șir dintr-un serial de patruzeci de minute. Nu e maaaare lucruuuu. Ușor ca bună ziua! Îi mulțumesc lui Ahmed și mă îndrept spre un separeu, pregătit pentru așteptarea cea lungă.

— Tot nu vrei meniul ăla? mă întreabă iar.

— Ba da, sigur că da!

Am plecat din apartament atât de grăbit, încât nu am luat nimic din pizza, iar tot ce am mâncat în dimineața asta a fost un covrig pe care mi l-a adus Milo. La naiba! Probabil că n-ar fi trebuit să-l las singur în casă. De ce creierul nu-mi funcționează cum trebuie ori de câte ori este pomenită Eden? Trebuie să îl reconfigurez.

Citesc meniul de la un capăt la altul, pentru că vreau să am o imagine a locului în care Eden își petrece tot timpul. Primul lucru pe care îl observ este că meniul e lipicios, ca și cum cineva ar fi vărsat suc pe el, și n-a fost curățat niciodată. Și meniul este în portugheză și engleză, ceea ce idiotul de mine apreciază foarte mult. Citesc secțiunea de deserturi, atras de ceva numit *pastel de nata*. E o

fotografic cu așa ceva în mijlocul paginii, și recunosc rulourile pe care le servea aseară Eden.

Aseară, când a apărut de nicăieri, în timpul unuia dintre cele mai importante momente din cariera mea. Și de când am început oare să văd pictura ca fiind cariera mea? Nu sunt sigur, dar mi se potrivește cumva. Este într-adevăr singurul lucru care pare să-mi aducă un fel de fericire, oricât de trecătoare ar fi. Așa că poate ar trebui să rămân cu asta, să o iau mai în serios.

Expoziția n-a avut și licitație. Angelo a spus că a fost strict pentru a prezenta talentele locale și pentru a ne ajuta să „ne facem cunoscute numele". Când s-a încheiat seara, m-a tras deoparte și mi-a spus că totul a mers foarte bine. Câțiva oameni l-au întrebat de mine – numele meu, dacă am un site web, cu cât se vând tablourile mele. Mi s-a părut ciudat că nu m-au întrebat direct, dar... mă rog. Era bine dacă îmi trecea prin cap să aduc niște cărți de vizită să le împart.

De fapt, probabil c-ar trebui să-mi fac și un site web. Și poate să mă gândesc să renunț la anonimatul contului meu de Instagram. Nu încă totuși. Noaptea trecută a fost mult. Dacă se va întâmpla ca arta mea să prindă aripi, mai vreau încă un pic de liniște înainte de-a mă hotărî să o leg de chipul meu.

Ca un prost naiv, mă imaginez deja mergând pe jos pe străzi și fiind recunoscut. Oameni care îmi cer o fotografie sau un *autograf*.

Ahmed apare la masa mea exact la momentul potrivit. Orgoliul meu are nevoie de-o dezumflare imediată.

Cască ochii la mine, ținând în mână un carnet.

— Ești gata să comanzi? mă întreabă.

Tipul e atât de clar drogat, încât e chiar hilar.

— Da...

Iau meniul zilei: pui prăjit, cartofi, orez și una dintre prăjiturile alea, pentru că Eden mi-ar recomanda-o.

— Și o apă. Te rog! adaug, pentru că am mereu în cap vocea mamei mele: „Spune «te rog» și «mulțumesc»."

Se îndepărtează și dispare în spate. Îl aud strigând comanda. Mă uit prin local. Încerc să-l văd cu ochiul de designer al mamei. E cam prăpădit, cu plăci de linoleum tocite și separeuri de piele decolorate. Tejgheaua care se întinde de-a lungul peretelui îndepărtat are niște scaune aliniate în față. Arată ca și cum locul ăsta ar fi fost o cantină. Proprietarul trebuie să fi încercat să-l transforme într-un restaurant și a renunțat la jumătatea drumului. Mâncarea este totuși bună. Cel puțin cele câteva feluri pe care le-am încercat aseară au fost. Dar abia dacă am avut poftă de mâncare; aveam un nod în stomac. De la emoții.

Și de la cât am tot așteptat ca Eden să înțeleagă că picturile mele sunt despre ea.

Nu cred că a observat. Aș fi remarcat-o pe chipul ei, așa cum s-a întâmplat când a văzut tabloul cu fata plângând. Nu și-a dat seama că ea e cea care stă pe banca din „Grădină" sau că în „Cădere" eram noi doi ținându-ne unul de celălalt. A fost mai bine așa. Eden și-a petrecut ultimele cinci luni evitându-mă. Cumva, nu cred că ar fi foarte încântată să afle cum mi-am petrecut lunile astea: pictând-o.

Mă uit în jur și încerc să-l zăresc pe tipul cu păr creț cu care vorbea aseară, la expoziție. Mă simt ușurat când nu-l văd. Nu pentru că aș fi gelos sau ceva de genul ăsta. Ar fi complet ridicol. Și cu totul nepotrivit.

Ahmed se apropie cu o grămadă de mâncare aburindă. O așază în fața mea, apoi se îndepărtează. Porția e *imensă*. Mă îndoiesc că până și Milo ar putea s-o termine. Orezul este îngrămădit într-un

minimunte, la fel și cartofii. M-am înfipt mai întâi în rulou – un mic omagiu adus lui Katie, care era o fană convinsă a mâncatului desertului înainte de felul principal. Câteva mușcături și sunt șocat că nu e coadă la ușă. E unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-am gustat vreodată.

În timp ce mănânc, îmi verific e-mailul, mesajele, contul de Instagram. Am câțiva urmăritori noi de aseară, dar asta trebuie să fie o coincidență, din moment ce contul meu este anonim. Angelo mi-a spus că „va lua legătura cu mine în legătură cu orice alte oportunități". Problema este că n-am nicio idee ce înseamnă asta. O să îmi trimită un e-mail? Sau o să organizeze o altă ambuscadă la o cafenea cu Santana? Probabil că o pot ruga pe Santana să-l sâcâie pentru detalii data viitoare când o să lucreze împreună, dar nu aș vrea să par disperat, chiar dacă exact așa și sunt.

Mă uit la ceas. Mai este încă o oră până începe tura lui Eden. Încerc să mă concentrez la alte lucruri, cum ar fi proiectul cu cerul pe care l-am gândit pentru Katie și care se conturează în sfârșit. Am stat în camera ei aseară și mi-am dat seama că tot ce am nevoie e chiar acolo: pereții și tavanul. După ce pun mâna pe niște vopsea albastră și albă, sunt pregătit. Mă rog, asta și mobila care îmi lipsește pentru a-i completa dormitorul! Am început să vânez pe Facebook Marketplace un pat, un dulap și o noptieră, pe care plănuiesc să le pictez cu nori peste tot. Dacă iese așa cum văd eu cu ochii minții, când va fi gata, dormitorul ei va arăta ca și cum ar sta pe cer.

Derulez anunțurile pentru o vreme, dar nimic nu este potrivit. Am nevoie ca mobila să fie din lemn, ca să pot s-o șlefuiesc, și de o culoare suficient de deschisă pentru ca albastrul și albul să se vadă ușor. Poate stejar sau mesteacăn.

Scriu și asta în bara de căutare și dau refresh. Apare o nouă listă: *De vânzare set de dormitor din stejar din patru piese. Folosit cu grijă!*

Dau clic pe fotografiile postate de vânzător. Lemnul din jurul marginilor este puțin lovit, dar se poate rezolva cu un strat de grund. Îi trimit un mesaj vânzătorului, întrebându-l dacă setul mai este disponibil. Îmi răspunde în câteva secunde: *Da! Poți să vii să-l iei astăzi?* Locuiește în Parkdale, care este la câteva minute distanță... Îi răspund *Da.*

Dacă mă străduiesc cu adevărat, pot să termin dormitorul cel nou al lui Katie într-o săptămână sau două. Nu că m-aș grăbi în vreun fel. Katie s-ar putea hotărî să deschidă ochii mâine sau anul viitor. Oricând se va întâmpla – pentru că se va întâmpla –, va fi gata.

Se aude clopoțelul de la ușa restaurantului. Mă uit în sus și o văd pe Eden, care a sosit cu patruzeci de minute mai devreme. Părul i se așază cuminte în jurul feței, și are cel mai mic rucsac pe care l-am văzut vreodată atârnat pe un umăr. Intră tropăind înăuntru, cu căștile băgate în urechi, și este aproape la ușa din spate când se oprește brusc.

Se întoarce, încet. Ochii îi aterizează direct la mine. Apoi se holbează, așa cum s-a întâmplat și aseară.

Îi fac cu mâna. Nu se mișcă.

— Salut! adaug.

Își scoate căștile.

Încet-încet, îmi dau seama că nu a fost o idee bună. Se uită la mine ca și cum aș fi ultima persoană din lume pe care ar vrea s-o vadă astăzi – și asta e ca o lovitură în piept. Apoi Eden pornește încet spre mine, regretând parcă fiecare pas.

Da, n-ar fi trebuit să vin.

— Ce cauți aici? mă întreabă, ca un sergent de instrucție care latră ordine.

— Mi-ai spus să trec pe aici.

— Nu credeam că ai să apari *chiar a doua zi*, Truman.

N-am de gând să recunosc că mi-a fost imposibil să nu mă gândesc la ea.

Spun:

— Mi-a fost poftă de mâncare portugheză.

Pufnește și-și răsucește cureaua liberă a rucsacului pe umărul gol.

— Convenabil!

Apoi, ochii i se mijesc, concentrându-se asupra farfuriei pe jumătate goale din fața mea.

— De cât timp ești aici? mă întreabă.

Iau o înghițitură de apă, trăgând de timp.

— O oră.

Eden își apasă două degete la tâmplă și își strânge pleoapele.

— Durere de cap?

— Da! A apărut de nicăieri, răspunde ea într-un fel care sugerează că știe *exact* de unde a apărut.

Încă nu pot să-mi dau seama cât de ciudat e s-o văd stând singură, fără Katie în coasta ei, spunându-i ce să zică sau ce să facă. Cam așa părea să decurgă prietenia lor. Katie trăgea sforile, iar Eden o urma. Acum, când o văd singură, spunând ce vrea și făcând ce vrea, e ca și cum aș vorbi cu Eden pentru prima dată – cu ea cea adevărată, cel puțin.

— Am vorbit cu Ahmed. Întotdeauna e...

— Drogat? întreabă ea. Da!

— Mi-a spus că tura ta începe la cinci.

Eden pare că se gândește foarte serios să-l găsească și să-l lase lat.

— Deci Ahmed a ales ziua de azi să devină vorbăreț. Superb! Ți-a mai divulgat și alte detalii despre viața mea personală?

— A, nu!

Nu e în ordine. Nu pare deloc fericită să mă vadă. Cred că nici măcar nu mă așteptam să fie fericită. Doar că nu mă așteptam la *asta*.

— Uite, plec!

Îmi scot portofelul și încep să număr câteva bancnote. E clar că Eden nu e pregătită să nu mă mai evite. Ceea ce e în regulă! E groaznic, dar e în regulă! N-o învinovățesc. Ce ar putea să vadă când se uită la mine? *Uite-l pe tipul care e responsabil pentru că m-a părăsit Katie.* Da, nu prea pot s-o învinovățesc pentru că m-a pus pe ultimul loc pe lista ei de priorități.

O parte optimistă din mine a sperat că noaptea trecută a schimbat ceva. Cred că am avut așteptări prea mari.

Am pus bancnotele pe masă. Sunt pe cale să mă ridic când îmi spune:

— Truman, așteaptă!

Apoi își ia rucsacul din spate și se așază. Aștept să zică ceva, când îmi dau seama că se uită la farfuria mea cu mâncarea abia atinsă.

— Ți-e foame? întreb cu grijă.

— Un pic! Am venit mai devreme pentru ca Manny să-mi pregătească ceva înainte de a-mi începe tura. Apropo, Manny e bucătarul-șef. Poate l-ai văzut aseară.

Spune toate astea către farfuria de mâncare.

În cele din urmă, i-o împing pe masă.

— Poți s-o iei! îi spun.

— Poftim? Nu! Abia ai atins-o.

— Am mâncat o parte din ea. Și am mâncat și una dintre prăjiturile alea.

I se luminează toată fața.

— Nu-i așa că sunt incredibile? Stai puțin!

Eden o ia la fugă și se apleacă în spatele tejghelei. Se întoarce cu o furculiță curată în mână, alunecă înapoi în separeu și se înfige în farfuria cu mâncare.

— Tu nu mănânci acasă? o întreb, apoi îmi vine să-mi trag una.

Nu e treaba mea ce face ea acasă. Ceea ce mă duce la un alt gând – unde este „acasă" pentru Eden? N-am nicio idee cum au arătat ultimele cinci luni din viața ei.

E alarmantă lipsa mea de cunoștințe despre viața sa.

— Tot ce avem noi sunt niște cereale de carton, răspunde ea, însă nu detaliază.

Vreau să întreb ce înseamnă „noi". De fapt, am vreo trei trilioane de întrebări pe care vreau să i le pun.

Îmi sună telefonul. E Santana. Îl las pentru căsuța vocală.

— Poți să răspunzi! spune Eden, înfigându-și furculița într-un cartof cu o agresivitate alarmantă.

— Nu e important!

Santana probabil că mă sună ca să se plângă de orice va fi făcut Milo. S-ar putea să se fi uitat direct în ochii ei – ceea ce ar fi fost de ajuns pentru ca ea să-i înghită capul cu totul.

Telefonul sună din nou. Santana!

Ochii lui Eden se ridică spre ai mei.

— Pare important! comentează ea.

Îl închid și îl vâr sub picior.

— De cât timp lucrezi aici? o întreb.

— De asta m-ai așteptat două ore? Ca să discutăm despre cariera mea de chelneriță?

Îmi storc creierul și încerc să-mi amintesc dacă Eden a fost vreodată sarcastică. Nu-mi amintesc însă niciun moment în care să nu fi fost... tăcută.

— Păi, pentru asta și ca să te hrănesc, răspund eu, pentru că, în mod clar, n-o face nimeni altcineva.

Se încruntă.

— Mă hrănește Manny. Și, cum am mai spus – cerealele de carton.

— Sună apetisant!

— Nu este! Chiar au gust de carton.

Râd. Parcă nu sunt în stare să-mi iau ochii de la ea.

— N-aș fi ghicit în veci.

Eden împinge farfuria goală spre mine. Apoi își reazemă coatele pe masă, își încrucișează brațele și se apleacă în față. Se uită la mine de parcă ar încerca să-mi citească gândurile. În timp ce eu nu am reușit deloc s-o fac să mă privească în ochi aseară. Ce s-a schimbat?

— Am o mulțime de întrebări pentru tine, Truman! tostește în cele din urmă.

— Și eu am o mulțime de întrebări pentru tine, Eden!

— Cum ar fi? mă îmboldește.

Vreau s-o întreb cine e colega ei de cameră, unde locuiește, de ce lucrează aici și dacă mai merge la universitate în toamnă. Vreau s-o întreb dacă s-a gândit la mine și de ce m-a ignorat luni întregi – bine, răspunsul la asta îl știu. Ceea ce vreau cu adevărat să știu este dacă a încetat să mai pretindă că n-aș exista. Pentru că, din noaptea în care am sărutat-o, eu n-am mai putut nicidecum să ignor faptul că există.

Am o listă întreagă de întrebări la care am nevoie de răspunsuri, dar nu mi se pare potrivit să-i pun chiar acum vreuna dintre ele.

Clatin din cap și îmi târăsc degetul prin condensul de pe paharul meu de apă.

— Cereale de carton? întreb.

Mi se pare cel mai sigur punct de plecare.

— Colega mea de cameră, Ramona, este bloggeriță culinară. I se trimit o grămadă de produse de la diferite mărci pentru colaborări pe Instagram. Cele mai recente au fost niște cutii de cereale proteice care au gust de carton. Stai, asta ar putea fi de fapt o insultă la adresa cartonului!

Colegă de cameră. Ramona. Bloggeriță culinară. Încerc să aranjez toate aceste mici indicii despre viața ei ca pe niște piese de puzzle.

— Erai ultima persoană pe care mă așteptam să o întâlnesc aseară, adaugă Eden din senin.

— Putem fi de acord cu asta.

Eden ia șervețelul de pe masă. Începe să-i împăturească marginile, apoi îl rupe în bucăți mici, care cad ca niște fulgi de zăpadă.

— Nu am vrut să ți se pară că nu vreau să vii aici, spune ea, uitându-se la masă. Doar că... Ei bine, nu știu cum să mă comport în preajma ta.

Face o pauză, continuând să rupă șervețelul până când nu mai rămâne decât o grămadă a distrugerii.

Iau un șervețel nou și i-l ofer. Eden îl ia și continuă să rupă din el.

— Ce vrei să spui? o întreb.

Mi-e teamă să nu rostesc vreun lucru greșit. Ca și cum un pas greșit o va face să fugă și o să urmeze alte cinci luni până când o să apară din nou în viața mea.

— Am fost întotdeauna eu și Katie. Erai și tu acolo, normal, dar noi nu vorbeam niciodată despre ceva real. Apoi adaugă: Mă simt ciudat să vorbesc despre ea cu voce tare.

— Nu vorbești despre ea?

— Nu! Cel puțin încerc să n-o fac.

— De ce?

Ridică din umeri.

— Doare prea tare.

— Probabil ar durea mai puțin dacă ai face-o, îi sugerez.

Eden mă fixează din nou cu privirea, ca și cum aș fi o problemă de matematică pe care nu o poate rezolva.

— Poate...

Felul în care o spune o face să sune ca și cum ar exista ceva mai mult – o idee care crește, altceva ce vrea să spună, dar se abține.

Apoi își verifică ora pe telefon și se ridică în grabă.

— La naiba, trebuie să merg în spate! Ai de gând să stai aici toată seara?

Ideea nu sună chiar groaznic.

— M-ai lăsa dacă aș încerca?

— Nu! răspunde ea cu ușurință.

— Atunci, nu!

Încep și eu să mă pregătesc, lăsând câteva bancnote pe masă ca să acopăr nota de plată. Trebuie să mă întâlnesc cu tipul care vinde setul de dormitor înainte să mă lase baltă și să-și găsească alt cumpărător.

Eden își așază rucsacul înapoi pe umeri.

— Păi, mulțumesc pentru mâncare! încheie și se grăbește să plece înainte să mai pot scoate vreun cuvânt.

15

EDEN

RAMONA INTRĂ TROPĂIND ÎN CAMERA MEA ÎN ACEASTĂ DIMINEAȚĂ și mă trage jos din pat. Nu la propriu, dar la fel de bine ar fi putut să o facă. Bolborosește ca un ceainic pe cale să dea în clocot despre o nouă patiserie franceză care s-a deschis lângă Dundas Square. Nu am priceput niciun cuvânt de când ușa mi s-a deschis scârțâind.

— O să mor dacă nu plecăm chiar acum, Eden! îmi spune.

Stă la picioarele patului meu, într-o rochie înflorată tip cămașă, cu părul strâns la spate și arătând ultrasofisticat.

— Promit să-ți scriu un necrolog grozav! mormăi, trăgându-mi plapuma peste cap.

— Nu te întoarce în pat – se vând până la prânz!

Trag cu ochiul de sub pătură. Fâșia de lumină solară care se strecoară de pe hol mă face să strâng ochii.

— De ce aș avea nevoie să vin cu tine? Credeam că relația noastră presupunea că *tu* să pleci de aici, să cunoști lumea, iar când te întorci, să-mi aduci un suvenir sub forma unei cutii cu mâncare.

Ramona se uită la mine atât de intens, încât îmi amintește de felul în care mama stătea la picioarele patului meu enumerându-mi pedepsele pentru că rămâneam afară cu Katie după ora de culcare sau chiuleam de două ori pe săptămână de la ore din cauza... păi, a lui Katie.

Simt o durere vagă în piept, dar nu pot să-mi dau seama cu exactitate ce înseamnă. Sau dacă înseamnă ceva.

O ignor, lăsând despicarea firului în patru pe mai târziu, când nu o să mai fiu pe jumătate adormită.

— Trebuie să pun poze pe Instagram, insistă Ramona.

— Și asta necesită prezența mea pentru că...

— Pentru că am nevoie de tine acolo ca să faci poze drăguțe cu mine mâncând un croasant sau sorbind o cafea cu lapte.

— Camera frontală există cu un motiv, Mona, îi spun cu un căscat care îmi întrerupe cuvintele.

Își pune mâinile în șolduri, moment în care parcă îmbătrânește cu zece ani.

— Te rog, vii cu mine? Nu vreau să merg singură!

— Ce s-a întâmplat cu Lolo?

Lolo e prietena ei, fotografa. E etichetată în josul fiecărei fotografii a Monei, alături de un emoticon cu un aparat foto.

— E fericită pe undeva cu iubita ei. Vrei să vii?

— Aș prefera să...

— Grozav!

Apoi Ramona ajunge cumva să scormonească prin dulapul meu, aruncându-mi o grămadă de haine negre pe pat.

— Dulapul ăsta arată ca o gaură neagră.

— Tocmai asta e șmecheria.

Mă uit la pantalonii scurți din denim și la tricoul pe care le-a ales.

— Sunt nuanțe diferite de negru, subliniez.

Se oprește din răscolit ca să mă străpungă cu încă o privire nimicitoare.

— Și?

— Și nimic. Îmi place să port diferite nuanțe de negru. Nu mă deranjează deloc.

Apoi, din Dumnezeu știe ce cauză, mă îmbrac, în timp ce Mona așteaptă pe hol, bătând din picior ca o profesoară nerăbdătoare și strigând diferite produse din meniul patiseriei. Singurul cuvânt care îmi rămâne în creier este „croasant", pentru că sunt o persoană teribil de incultă.

Tabloul cu Katie pe care mi l-a oferit Truman este chiar acolo unde l-am lăsat: sprijinit de piciorul biroului meu. Mi-am tot spus să caut un ciocan și un cui ca să-l agăț undeva, dar nu sunt sigură că vreau s-o fac. Mi se pare straniu să fixez cu privirea chipul lui Katie, așa că deocamdată îl las unde e.

O găsesc pe Mona pe hol, iar ea îmi aruncă o privire pe care n-aș putea s-o definesc nici ca *aprobatoare*, dar nici complet *dezaprobatoare*. Se pare că am trecut totuși testul, pentru că ne târâm afară din clădire, pe stradă și la metrou. Ieșim pe Dundas Street West, și atunci văd o coadă de oameni în fața unei cafenele drăguțe numite Bonne Journée.

Mă întorc spre Ramona. Își coboară din păr ochelarii de soare scumpi și și-i pune pe nas.

— Nu ai pomenit nimic despre statul la coadă.

Mă ia de brat și ne trage pe stradă, spre cafenea.

— Am crezut că se subînțelege.

— Cu siguranță nu.

Sunt cel puțin douăsprezece persoane care așteaptă în fața cafenelei. Ne așezăm la capătul cozii, în spatele a două fete care poartă niște berete cu perle.

— Ar fi bine să fie o experiență care să ne schimbe viața.

— Să ieși afară la lumina zilei ar trebui să fie o experiență care să-ți schimbe viața suficient de mult, îmi răspunde. Serios, îți cumpăr un supliment de vitamina D. Nu știu cum de ești încă în viață.

Ușor. Este o simplă compartimentare mentală și suprimarea unei varietăți extrem de mari de emoții.

— Mă simt foarte bine, mulțumesc mult! o mint.

Dacă i-aș spune adevărul, probabil că Mona i-ar suna pe părinții mei și ar pune împreună la cale o intervenție.

Ușile cafenelei se deschid, iar un miros puternic de unt și de cafea amară se împrăștie pe stradă. Iese un grup de fete, apoi câteva persoane se apropie de intrare. Coada se micșorează, așa că avansăm cu câteva locuri.

— Deci cum a fost la vernisaj? mă întreabă Mona într-un mod care e prea bine întors pentru a fi spontan.

— A fost bine, răspund eu ca o mare mincinoasă ce sunt.

Mă uit drept în față. Încă simt privirea Monei, care îmi cercetează chipul ca un radar după orice semn de... de ce? Tristețe? Durere? E o prostie din partea ei să creadă că acestea se manifestă doar în exterior.

— Le-a plăcut mâncarea?

— Se pare că oamenilor le-a plăcut, da.

Deși Pollo Loco continuă să fie ca un oraș fantomă pe timp de noapte, așa că nu sunt pe deplin sigură de succesul pe care l-a avut planul lui Manny de a stimula afacerile.

— Cum au fost operele de artă? mă întreabă.

Înaintăm din nou în rând.

— Vreun artist local notabil?

— Niciunul, îi răspund.

Îmi devine clar că e pe cale să facă ceva — că *știe* ceva. Nu sunt sigură ce anume, dar am câteva idei care încep și se termină cu un cap cu păr exasperant de negru.

Ramona își coboară ochelarii de soare și mai jos pe nas, ca să se uite direct la mine.

— Interesant! face.

Apoi ușile de la Bonne Journée se deschid din nou. Un angajat zâmbitor le face semn fetelor din fața noastră să intre, apoi

nouă. Merg în spatele Ramonei pentru că dintr-odată mă simt foarte nelalocul meu. Cafeneaua este și mai drăguță în interior, cu aplice de perete aurii, tejghele de marmură albă și candelabre înflorate. Plafoanele sunt înalte și arcuite, iar o zonă de mese și scaune supraînălțată este cuibărită mai în spate, după câteva trepte mici. Simt mirosul amar al ciocolatei negre și căldura pâinii proaspete. Stomacul meu începe să facă gălăgie.

Ramona și-a scos deja telefonul și face poze la toate — tavanul, stivele de farfurii vechi, rotocoalele de abur care se învârtejesc în aer în timp ce se prăjește cafeaua. Eu rămân blocată la vitrina cu dulciuri. Croasante glazurate, pricomigdale colorate, eclere cu ciocolată, farfurii mici de porțelan cu cremă de zahăr ars, palmieri de mere. Brusc, mă simt foarte recunoscătoare că Ramona a hotărât să mă scoată din pat.

În timp ce fetele cu beretele cu perle comandă ceva, Ramona studiază meniul.

— Ce să luăm? mă întreabă.

— Una din fiecare ar fi ceva inacceptabil? întreb cu toată sinceritatea.

— Nu, dar contul meu din bancă poate spune altceva! Vrei să mergi să ne rezervi o masă în timp ce comand?

Pornesc spre partea din spate a cafenelei, apoi urc cele trei trepte mici până la zona cu mese și scaune. Toate mesele sunt ocupate, cu excepția uneia, lângă fereastra din spate. Mă apropii de ea, șterg câteva firimituri de pe metal, pentru că modul chelneriță nu este niciodată dezactivat, și mă așez. Din difuzoare curge o muzică discretă, acea liniște moale care nu poate fi decât Bon Iver. Nu e chiar trupa potrivită pentru o cafenea franțuzească, dar îmi place. Lumina soarelui pătrunde prin fereastră într-o ceață caldă; se strecoară pe masă și îmi încălzește o jumătate a feței. Mă uit la cer.

„Katie era obsedată de cer."

Asta a spus Truman. Mă tot întorc iar și iar la asta. Cum de nu am știut așa ceva despre ea? E un lucru atât de mic! Totuși, nu pot să nu mă gândesc că, dacă n-am știut niciodată asta despre cea mai bună prietenă a mea, atunci ce alte secrete mai ascundea?

Apoi mai e și Truman, care a apărut la Pollo Loco aseară ca un vis febril. Pur și simplu s-a așezat la masă și a reușit să transforme acel spațiu familiar și sigur în ceva extrem de discordant. Copleșitor de plin de el. Prezența lui părea că se întinde peste tot restaurantul. Nu mai exista nicio scăpare de avalanșa de amintiri și sentimente. Aș fi putut să mă îndepărtez de el – ar fi *trebuit* să mă îndepărtez de el. Cu siguranță nu ar fi trebuit să mă așez la masă cu el și nu-mi dau seama exact de ce am făcut-o.

Poate pentru că atunci când totul pare atât de necunoscut, îmi aduce aminte de trecut ca o ancoră scufundată sau ca un stejar falnic. Și n-ar trebui să mă agăț de el, dar chiar și acum îmi simt degetele cum încep să se încolăcească în jurul unor amintiri în care nu am de ce să mă simt cufundată.

Nimic din toate astea nu mai contează. Pur și simplu mi-am reconfigurat creierul în așa fel încât să nu mă mai gândesc la Truman Falls. Orice gând la el îmi alunecă prin minte preț de-o clipă înainte de-a se dizolva complet, ca un biscuit înmuiat în ceai fierbinte.

Ramona tropăie spre masă cu un zâmbet care îi luminează chipul, ținând în mână o tavă de metal plină cu farfurii mici. O pune pe masă cu un „ta-daaaa!"

— Am făcut rost de marfă, spune și se așază în fața mea.

Tava este plină cu atât de mult aluat acoperit cu ciocolată, încât mă simt precum Grinch – chiar și inimioara mea micuță mi se umflă în piept.

Ramona ia două cești și farfurii de pe tavă, apoi așază una în fața ei, iar pe cealaltă o împinge către mine.

— Cafea neagră pentru tine, spune ea, și ciocolată caldă neagră pentru mine.

— Ce s-a întâmplat cu cafeaua ta cu lapte?

— Nu au opțiuni cu lapte vegetal, răspunde ea cu o grimasă.

— Jalnic!

Ne înfruptăm din mâncare. Mona folosește cel mai delicat cuțit pe care l-am văzut vreodată ca să taie totul în două. Croasantul e umplut cu brie și dulceață de smochine, crema de zahăr ars se taie cu un pocnet satisfăcător, apoi împărțim o prăjitură umplută cu cremă dulce și acoperită cu fructe proaspete. În cele din urmă, Mona pare să-și amintească adevăratul motiv pentru care am venit aici, așa că îmi întinde telefonul ei și începe să-și aranjeze părul.

— Lumina este în regulă? întreabă ea, înclinându-și capul ba spre fereastră, ba în direcția cealaltă.

Deschid aplicația aparatului de fotografiat și-i centrez fața în cadru.

— E bine, îi spun. Rămâi la dreapta... Da, așa!

— Fă-o ca și cum ar părea că beau! comandă Mona.

Se preface că soarbe din ceașcă, cu ochii zâmbitori și privind direct înspre cameră. Încerc câteva unghiuri, ca să prind și alți clienți în cadru, apoi fac câteva fotografii.

— Drăguț! spun, dându-i telefonul înapoi.

Le trece în revistă și dă din cap aprobator. Pentru mine e extenuant chiar și gândul de-a avea o carieră care se bazează doar pe a face fotografii cu tine însăți. Nu știu cum reușește ea.

Mona își lasă telefonul deoparte.

— Mulțumesc pentru asta! îmi spune.

— Nu ai de gând să le postezi?

— Trebuie să le încarc mai întâi pe laptop, să fac o mică editare. Probabil că o să le postez mâine și-o să fac și o mică recenzie pentru ce am comandat.

Face o pauză, își soarbe ciocolata caldă, apoi mă privește din nou.

— Revenind la expoziție... Chiar nu ți-a atras atenția nimic?

Oftez.

— Mona, scoate din gușă ce-ai de scos!

Clipește, sclifosindu-se un pic.

— Poftim? Nu insinuez nimic.

— Te-ai învârtit toată dimineața în jurul subiectului. Serios, întreabă-mă tot ce vrei să știi!

Nu garantez că o să răspund, dar poate încerca.

Mona își lasă băutura deoparte și se apleacă spre mine. I se îmblânzește fața, ceea ce înseamnă că va aduce în discuție un subiect despre care sigur nu vreau să vorbesc.

— Uite, Lolo a fost în seara aia la expoziție.

— A fost? întreb.

Mă gândesc la mulțimea de fețe necunoscute care erau doar atât: necunoscute. Nu-mi amintesc s-o fi văzut pe Lolo. Dar, din nou, eram extrem de distrasă de altcineva.

La naiba! Truman! Știu exact încotro se îndreaptă discuția asta.

— A trecut pe-acolo doar pentru un minut sau două. Dar...

— Dar, ce? intervin cu o furie care mă surprinde. Ce-a văzut Lolo de-a trebuit să-ți raporteze cu atâta disperare?

Ramona ezită.

— Mi-a spus că te-a văzut vorbind cu Truman Falls. Nu încerc să fiu indiscretă, Eden. Vreau doar să mă asigur că ești bine.

Câteodată uit că Ramona și câteva dintre prietenele ei au fost la liceu cu mine. După ce m-am mutat în oraș, mi-a fost greu să păstrez socoteala ce părți din vechea mea viață m-au urmat aici.

Uneori, uit și că mai sunt și alți oameni care au cunoscut-o pe Katie. Alți oameni cărora le lipsește. Că nu am fost singura ei prietenă și că nu sunt singura persoană care o plânge.

— Eden? spune Mona.

În mod normal, toate sentimentele pe care nu le pot pune în ordine le îndes în mine ca într-o valiză, apoi mă închid frumos și strâns, fără să divulg vreun cuvânt. Dintr-un motiv oarecare, nu vreau s-o fac și acum. Să-l văd pe Truman de două ori a fost ceva exploziv. Mă simt exact ca și cum capul și pieptul ar putea să-mi ardă la propriu dacă mai țin toată dezordinea asta în mine – fie și numai o singură secundă în plus. Nu am de gând să-i spun Ramonei fiecare detaliu atroce din ultimele câteva luni, dar măcar un punct de plecare ar fi frumos. Deocamdată o să las o dâră de firimituri de pâine.

— Truman a fost la vernisaj, încep.

Mă uit la cer. E mai ușor decât să văd ce expresie de surprindere o să se așternă pe fața Monei când colega ei de cameră cea stoică o să înceapă în sfârșit să se deschidă.

— Nu s-a întâmplat nimic. Avea niște lucrări de artă expuse. Am stat de vorbă câteva minute.

— Despre ce-ați vorbit? întreabă Ramona, iar vocea îi e ca o pană care aterizează pe gheață, suficient de ușoară cât să n-o spargă.

— Mai ales despre lucrările lui de artă.

— Ați vorbit despre Katie?

Numele ei e suficient ca să trimită un fulger de durere prin mine. Dintre amintiri străbate zâmbetul lui Katie, cu fața ca o dâră de lumină pe cer. E un cuțit în piept.

— Puțin.

— În regulă, spune Mona, apoi se întinde peste masă și mă mângâie pe mâna. Ce mai face Truman?

— Părea să fie bine.

Deloc liniștitor! Există o mare diferență între *a părea* bine și *a fi* bine, de fapt. Sunt sigură că pentru mulți par să fiu bine, dar numai

eu știu că nu sunt nici pe departe așa. Și am sentimentul că același lucru e valabil și pentru Truman.

— Ce s-a întâmplat, mai exact, între voi doi?

Îmi întorc ochii de la cer și mă uit la Mona, care își plimbă degetul pe marginea cești.

— Între mine și Truman?

Mona dă din cap.

Aici trag linia de demarcație.

— Nu e ceva la care îmi place să mă gândesc, îi răspund.

Ramona zâmbește liniștitor. Simt că se retrage, că renunță. Știe că am ajuns la punctul meu de rupere. Dacă forțează mai mult, nu va face decât să spargă suprafața gheții.

— Înțeleg! spune ea.

Îi sunt recunoscătoare când schimbă subiectul:

— Vrei să plecăm de aici? Voiam să mă duc la Whole Foods pentru niște cumpărături. Poți să vii cu mine?

Apoi lumina soarelui dispare complet. Un nor și-a făcut loc și i-a blocat complet razele. Câtă obrăznicie! Dar pare să fie un semn. Așa că îi spun Monei că nu, nu vreau să cheltuiesc șapte dolari pe un cofraj de ouă. De fapt, trebuie să fiu în altă parte.

În camera lui Katie sunt flori proaspete pe masa din fața ferestrei – trandafiri de-un roșu strălucitor și roz. Jaluzelele sunt trase până în tavan. Să fi fost mâna lui Truman, care i-a dat oferit priveliște spre cer?

Merg în vârful picioarelor până la marginea patului ei și rămân acolo, privind. Cinci luni mai târziu și cuvintele tot nu pot ieși. Sunt blocate în gât, oprite în spatele unui milion de forme de „iartă-mă!"

Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să i le spun: despre operele de artă ale lui Truman, slujba mea de la Pollo Loco, dependența

Ramonei de *Animal Crossing*, facultatea în toamnă și că în cele din urmă a ajuns aici – chiar în inima orașului pe care l-a iubit atât de mult. Vreau să continuăm exact de unde am rămas. Dacă închid ochii, mă întorc în dormitorul ei – doar că fereastra e închisă. Katie nu s-a furișat afară. În mintea mea, e ghemuită în pat, cu laptopul pe o pernă. Caută mobilă. Se pregătește pentru viitorul nostru. E acolo. Și e vie, e vie, e vie.

Când sunt în preajma lui Katie, creierul mi se agață de cele mai mici motive de speranță. Pentru că stând aici, în fața sa, mi se pare absolut imposibil ca lumina ei să se fi stins pentru totdeauna. Nu se poate! Cineva atât de luminos și atotcuprinzător cum e Katie nu poate să zacă aici. Trebuie să existe o continuare a poveștii ei. O continuare a vieții ei. Mai sunt atât de mulți oameni pe care trebuie să-i întâlnească; atât de mulți oameni pe care trebuie să-i iubească! Toate aceste părți secrete ale ei despre care trebuie să-mi spună. Trebuie — întreb de ce este obsedată de cer și de ce nu s-a gândit niciodată să-mi spună. Trebuie să știu fiecare gând care i-a trecut vreodată prin minte. Și mă scufund, mă scufund complet la gândul că s-ar putea să nu mai am vreodată parte de încă un minut cu ea.

Asta suntem noi acum. Aici e locul unde ne-au dus râsul și condusul fără noimă prin oraș. La un pat dintr-un spital. La speranța abandonată și atât de multe „ce-ar fi fost dacă", încât mă sufocă complet.

Iau mâna lui Katie și mă uit la unghiile ei. Sunt încă albastre precum cerul, de când le-am vopsit ultima dată. Pe masa din camera lui Katie se află o vechitură de trusă de machiaj pe care a adus-o mama ei. E plină cu sticluțe cu lac de unghii strălucitor. O iau și mă apuc de treabă. Am înmuiat tampoane de bumbac cu dizolvant și încep să-i spun lui Katie despre vernisaj. Îi dau jos toată oja de pe unghii în timp ce-i povestesc despre ce-am mâncat azi cu Ramona. Aleg o nouă

culoare de ojă – tot albastră, dar de data asta un indigo intens – și îi dau cu ea pe unghii. Nu fac cea mai grozavă treabă, pentru că ăsta a fost unul dintre talentele lui Katie, dar e destul de bine.

Fizic, sunt aici – stau lângă patul lui Katie, îi vopsesc unghiile, îi ascult sunetul bătăilor inimii pe monitor. Dar cu mintea sunt în cu totul altă parte. Un alt an. O altă viață.

Era începutul lui august, iar umiditatea era atât de ridicată, încât apăsa pe noi ca un nor. Katie își luase permisul de conducere, iar părinții ei îi cumpăraseră un BMW negru strălucitor, cu scaune din piele de culoare cafenie de care picioarele noastre transpirate s-au lipit imediat. Katie dădea drumul la aerul condiționat și petreceam zile întregi conducând prin oraș fără să ne gândim la nimic. Marți am condus până la restaurantul cu program nonstop și am mâncat doar câte-o farfurie de cartofi prăjiți. Miercuri am stat în parcarea liceului și am coborât toate geamurile când a început să plouă. Orașul nostru era înghesuit, dar noi ocupam enorm de mult spațiu.

Joi, Katie a hotărât că trebuie să mergem cu mașina la plajă. M-am trezit devreme și am împrumutat geanta de voiaj a mamei. Am umplut-o cu cremă de protecție solară, loțiune, balsam de buze, batoane de cereale, reviste și un prosop cu buline. Katie m-a luat la prânz și practic am zburat pe străzile goale. A dat radioul atât de tare, încât ne-a acoperit vocile. N-am întrebat-o de unde știe drumul fără să se uite pe hartă – aveam încredere că merge pe unde trebuie. La fiecare câteva minute, ne uitam una la cealaltă și ne zâmbeam, zâmbetele alea largi, cu toți dinții afară – „Doar uită-te la noi! Cât de mature suntem!"

Am condus timp de două ore până când străzile s-au terminat și am văzut apa. Am urmărit-o pe Katie prin nisip. Mi-am dat jos sandalele când a făcut-o și ea. Am mers desculță prin nisip când a făcut-o și ea. A ales un loc chiar pe țărm. M-am gândit că suntem

prea aproape de apă, că un val mare ne-ar acoperi în întregime, dar apoi Katie și-a întins prosopul, iar eu am făcut la fel, fără să spun un cuvânt.

Apa din golful Georgian era rece ca gheața. Pământul era stâncos, iar nisipul clocotea de cald ce era. Am alergat în valuri, țipând și chicotind. Apoi ne-am prăbușit pe prosoapele noastre și am împărțit o pereche de căști, ascultând unul dintre cântecele pe care Katie le pusese în listă. I-am spus că nu prea mi-a plăcut. „Trebuie să-ți extinzi gusturile", mi-a spus. Probabil că avea dreptate, așa că am continuat să ascultăm.

Părul ei era auriu în lumina soarelui, desfășurându-se în evantai pe nisip. Vedeam cum i se ridică și coboară pieptul și o auzeam fredonând pe muzică. Am privit cerul, iar lumea mi s-a părut deopotrivă mai mare decât aș fi putut vreodată să încep să înțeleg, dar și ca și cum ar fi început și s-ar fi terminat cu noi.

Monitorul cardiac continuă să țiuie într-un ritm constant. Un memento arzător. Și asta e cea mai rea parte, cea mai rea parte. Ea e încă aici. E *chiar* aici. Și totuși, cumva, peste mări și oceane.

Dau cu ojă albastră pe unghia de la degetul mare și termin. Acum mâinile ei arată ca și cum ar fi fost înmuiate în cerul nopții. Știu că trebuie să plec. Rareori reușesc să stau mai mult de cincisprezece minute.

— Ne vedem mai târziu spun înainte de-a ieși pe ușă.

Ochii încep să-mi ardă când ies afară. M-am săturat să plâng, așa că doar clipesc și îndepărtez lacrimile, împingându-le înapoi înăuntru, ca deținuții într-o celulă. Străzile orașului sunt încă relativ liniștite. Ora de vârf nu o să înceapă decât peste câteva ceasuri, apoi oamenii o să se grăbească spre metrou. Acum e o singură persoană, care stă pe o bancă de metal în fața spitalului.

Pentru că se pare că atrag tot felul de dezastre, acea persoană e Truman.

E așezat și privește drept în față. Brațele îi sunt întinse pe bancă și ocupă enorm de mult loc. De data asta, mă îndrept spre el cu un scop precis. E ceva ce vreau să-i spun – ceva ce trebuie să-i spun. Partea cea mai proastă este că îmi dau seama încet-încet că el e singura persoană care îmi poate oferi ceea ce vreau.

Trag aer în piept, țin capul sus și mă apropii de el. Le poruncesc ochilor să nu verse nici măcar o lacrimă, altfel *îi omor.*

— Truman! spun cu o forță sfidătoare.

Nici măcar nu pare surprins, doar își întoarce fața spre mine și clipește din ochii aceia albaștri mijiți.

— Eden! Bună!

Apoi se uită în spatele lui, spre intrarea în spital.

— Pleci?

— Da!

Mă joc cu cureaua genții ca să câștig timp. Mă gândesc că cel mai bun mod de a termina cu asta este să o spun pur și simplu – și exact asta fac:

— Ai pomenit ceva despre faptul că Katie era obsedată de cer, și nu pot să nu mă gândesc la asta.

Pare nedumerit.

— De ce?

— Pentru că nu am știut-o niciodată. Pentru că era cea mai bună prietenă a mea și nu am știut niciodată asta.

Ochii încep să mă usture din nou. *Să nu îndrăzniți!*

Truman își trece o mână prin păr, dar n-am de unde să știu asta pentru că nu mă uit, nu mă uit, nu mă uit, nu...

— E doar un mic detaliu despre ea, replică Truman. Știi tot restul. Știi toate lucrurile importante.

— Dar dacă nu?

Urăsc modul în care mi se frânge vocea.

Truman se trage într-o parte pe bancă, făcându-mi loc.

— Nu vrei să stai jos? mă întreabă.

Clatin din cap. Nu, nu vreau să mă așez! Felul în care se uită la mine mă dezorientează. Nu e mila cu care mă lovesc de obicei oamenii. Ochii lui Truman sunt plini de înțelegere, ca și cum ar fi împovărat de același rahat care apasă și pe umerii mei.

— Mă simt departe de ea, continui.

Cuvintele izbucnesc dintr-un loc secret din mine, un loc pe care nu l-am mai lăsat liber de mult timp.

— Ca și cum amintirile se îndepărtează și apoi nu o să-mi mai rămână nimic.

Truman zâmbește.

— Nu trebuie să-mi explici, spune el, știu exact cum te simți.

Asta speram.

E timpul să trecem la subiect:

— Cred că amândoi știm că te evit de ceva timp, adaug.

— Nu observasem, rostește el într-un mod care arată foarte clar c-a observat.

Și atunci creierul meu se îndreaptă pe o pantă periculoasă, pentru că, de fapt, cât de mult a observat Truman despre mine?

— Oricum, am o idee.

— O idee? repetă el cu sprâncenele ridicate.

— Poate că am putea începe să petrecem câte puțin timp împreună.

Forțez cuvintele să iasă. Să petrec timp cu Truman Falls este literalmente unul dintre cele mai îngrijorătoare lucruri care îmi pot trece prin minte. Dar, dacă mă gândesc la asta cu sinceritate, el este și singura persoană din lume care știe toate părțile din Katie pe care eu nu am izbutit să le înțeleg. Aș putea să o întreb pe mama lor, dar singurele momente când vorbim sunt la patul lui Katie, iar eu nu prea sunt în stare să petrec mult timp acolo cu inima perpelindu-se.

— Pentru ce anume? întreabă Truman.

Se pare că i-am atras atenția. Se uită fix la mine. Ochii aceia albaștri mă țin pe loc.

— Vreau să-mi spui despre Katie.

— Ești cea mai bună prietenă a ei. Știi tot ce trebuie să știi.

— Nu! îl corectez. Nu știam că îi place cerul.

Știu că pare un pic ridicol. Privirea pe care mi-o aruncă Truman îmi confirmă acest lucru.

— Ăsta e un lucru oarecare, Eden.

— Vreau să știu toate lucrurile oarecare, insist.

Nu-mi pasă cât de mici sau de nesemnificative. Dacă este vorba despre Katie, pentru mine contează pentru că... *ea* contează.

— Crezi că asta o să te ajute cumva? mă întreabă.

— Nu am nevoie de ajutor. Am nevoie de... informații.

— Despre sora mea, precizează Truman, întinzându-și picioarele în față.

Oamenii trec pe stradă, dar eu nu le dau prea multă atenție. Când Truman e prin preajmă, practic nu mă pot concentra la nimic altceva în afară de el.

Doamne, e o constatare teribilă!

— Exact, răspund, învârtindu-mă parcă în cerc în creierul meu cel prost.

— Și care e șmecheria?

Asta mă face să mă opresc.

— Adică?

— Ai spus chiar tu că m-ai evitat, răspunde Truman. Asta sună ca opusul evitării.

Îmi dau seama acum că nu m-am gândit niciodată ce ar putea simți Truman despre toate astea.

— *Tu* vrei să *mă* eviți?

— Nu!

O spune atât de repede – prea repede! Încerc să nu citesc prea mult în asta.

— La restaurant mi-ai spus că te doare să vorbești despre Katie.

Dau din cap, pentru că da, am spus asta, și nu sunt pe deplin sigură de ce sau cum mi-a scăpat.

— Așa că poate acest lucru va fi util pentru amândoi.

— Cum așa?

— Ai cu cine să vorbești despre ea, răspunde el.

Iar eu îi pun întrebarea care mă arde:

— Și tu ce obții din asta?

Nu-mi scapă felul în care se schimbă Truman. Privirea i se lasă în jos, iar brațul întins pe spătarul băncii îi alunecă pe picior. Arată de parcă ar intra la apă.

— Eu... am și eu pe cineva cu care să vorbesc despre ea.

— Îi ai pe părinții tăi, spun eu. Pe prietenii tăi.

Și, deodată, îmi dau seama că am transformat totul într-o competiție a durerii și că nu mai am mulți oameni care să-mi împărtășească amintirile cu Katie. Cu excepția lui Truman. El e aproape în toate.

— Nu e același lucru, spune el simplu. Mergând mai departe, cred că să vorbim despre ea ne poate face bine amândurora. Va fi frumos să ne amintim cum era înainte de toate astea.

Așa este! Toate astea – ca de exemplu spitalul care ne servește acum drept fundal.

— Exact ceea ce speram. Ne-am înțeles?

Truman se ridică în picioare. Se apropie de mine, iar eu mă întorc în dormitorul lui, tânjind să-l simt din nou. Îmi întinde mâna ca și cum ar vrea să batem palma. Numai că eu nu vreau s-o fac. Nu vreau să-l ating. Nu vreau să știu cum e să-l ating *acum*. S-a schimbat totul, și e logic că s-a schimbat și asta.

Îi privesc mâna destul de mult timp ca s-o las să cadă din nou pe lângă el.

— Cred că da! adaugă cu o umbră de supărare.

— Bun așa!

Încep să merg cu spatele, un pas după altul. Deja regret ce-am făcut. O poartă mare pe care o închisesem ferm este acum larg deschisă, iar Truman a și trecut-o.

— Dă-mi telefonul tău!

Mă opresc din mers.

— Poftim? De ce?

— Ai nevoie de numărul meu de telefon, răspunde el, ca și cum ar ști cumva că l-am șters din agendă într-o încercare tristă de a-l șterge din viața mea.

— Cum altfel ai de gând să plănuiești întâlnirile?

— Nimeni n-a spus ceva despre vreo întâlnire, mă bâlbâi eu.

— Vrei să-ți transmit informația pe cale telepatică?

— Asta e metoda mea preferată de comunicare, da!

Truman chiar râde.

— Sau poți să-mi trimiți un mesaj pe Instagram.

Întregul corp îmi *îngheață*.

— Ce înseamnă asta? Nici măcar nu te urmăresc pe Instagram, îi spun.

Fața îmi este la fel de fierbinte ca nenorocitul de soare.

— Eden, mi-ai apreciat poza în patru secunde.

Vreau... vreau să dispar. Dacă trotuarul s-ar deschide și m-ar înghiți cu totul chiar acum, nu m-aș plânge. Să mă tragă până în centrul pământului. Să mă ardă până devin cenușă.

— Telefonul meu a fost sigur piratat, spun ca să salvez ce mi-a mai rămas din demnitate.

— Sigur! spune el, zâmbind.

Sau poate că zâmbește. Nu știu. Bineînțeles că nu mă uit.

— *Bine!*

Bag mâna în buzunar și îi întind telefonul. El își introduce numărul, bănuiesc, apoi mi-l dă înapoi. Fac mari eforturi să nu-l ating cumva. Chiar dacă observă, nu zice nimic.

— Anunță-mă când vrei să vorbim! adaugă.

Banca geme atunci când se așază la loc. Vântul se întețește, răvășindu-i părul în jurul feței. Vreau să... Doamne, vreau să-mi las degetele să alerge prin el!

Sunt cea mai mare proastă din lume!

16

TRUMAN

ÎNCEPUTUL ZUGRĂVIRII DORMITORULUI LUI KATIE E O AMINTIRE dureroasă a faptului că în viața mea n-am mai pus piciorul într-o sală de gimnastică. Cutiile de vopsea îmi trag atât de tare brațele în jos, încât renunț și le las pe podeaua liftului. Chiar și bunicuța cu părul cărunt care stă lângă mine îmi aruncă un zâmbet trist și plin de milă, de parcă ar fi în stare să ridice cutiile fără probleme și să alerge cu ele în jurul meu. Cu coada între picioare, mă strecor în apartament. E o liniște ca de mormânt. Tata e la birou, iar mama trebuie să fie la spital cu Katie. Mie îmi convine: cel mai bine mă concentrez când e liniște.

Camera lui Katie e ultima pe hol. Mă simt ciudat s-o numesc camera *ei*, pentru că, de fapt, e doar o cameră goală. Toate lucrurile surorii mele sunt încă încremenite la locul lor, în dormitorul ei din vechea noastră casă. Am văzut felul în care părinții mei zăboveau în pragul ușii; cum n-au putut niciodată să pună piciorul înăuntru de fapt. Îi înțeleg. Și eu păteam același lucru. Era sufocant să stai acolo. Amintirile trăiau în pereți, și era imposibil să nu-i simți absența încă și mai mult atunci când erai înconjurat de toate lucrurile pe care Katie le iubea.

Deschid ușa dormitorului cu piciorul. Camera este plină de lucruri și umedă – am lăsat ferestrele deschise peste noapte ca să

se aerisească amorsa pe care am aplicat-o pe pereți. Mobila pe care am luat-o la mâna a doua se află în mijlocul camerei, învelită într-o prelată albastră. Nu prea contează dacă va fi pătată de vopsea, din moment ce am de gând s-o vopsesc din nou după ce sunt gata pereții. Și ăsta e obiectivul meu pentru azi: să termin pereții. Sau cel puțin să-i termin *în mare parte.*

Pun cutiile de vopsea pe podea și le las în pace deocamdată. Mă uit la pereți, încercând să-mi imaginez ce încerc să creez înainte de-a începe. Nu vreau ca dormitorul să pară o cutie cu patru pereți și un tavan. Vreau să se îmbine toate, astfel încât să fie fără cusur, iar cerul să pară nesfârșit, vast. Vreau să te simți ca și cum ai pluti, suspendat în timp.

Caut pe podea creionul pe care l-am aruncat aici aseară. S-a rostogolit și s-a blocat în gura de aerisire. Îl ridic și îi apăs vârful pe vârful degetului meu.

Îmi dau seama că nu m-am mai ocupat niciodată de un proiect atât de amplu. Habar n-am de unde să încep. Aș putea să mă uit la tutoriale. Aș putea angaja pe cineva să facă asta pentru Katie. Dar nu e bine așa. Trebuie să fiu eu. Vreau ca lucrul ăsta să vină direct din mintea mea și să ajungă pe pereții ăștia. Oricât de prostesc ar suna, vreau ca ea să știe că am pus o mare parte din mine în asta. Nu cred că pot să dau sau să fac prea multe pentru Katie în acest moment. Asta e tot ce am.

La naiba cu toate! Încep să schițez rapid nori pe perete, în creion. Nu există niciun ritm sau motiv pentru locul în care îi plasez. Îi desenez pe cei mai grei lângă podea, plutind la câțiva centimetri de plintă. Cei ușori, pufoși, plutesc mai aproape de tavan. Apoi schițez mai mulți între ei, ca să umplu zona, lăsând suficient spațiu pentru ca albastrul cerului să strălucească printre ei. Las tavanul gol deocamdată, până când o să găsesc o scară.

Când vârful creionului s-a tocit și a devenit o dâră vagă, mă opresc și privesc în jur. Nu știu la ce să mă aștept. Nu știu, de

fapt, cum o să arate când va fi gata. Dar am încredere în instinctul meu și o să văd unde mă duce. Mi-au trebuit câteva încercări până am reușit să deschid cutia de vopsea albastră. O torn în tavă și-o amestec cu alb, pe care-l adaug încet până când obțin exact nuanța pe care o caut – un albastru-deschis, ca un denim decolorat.

Înmoi trafaletul în vopsea și o mișc înainte și înapoi, acoperind tot în mod uniform. Încep cu zonele mai mari dintre nori. Prima pată de albastru pe perete e uluitoare, această explozie de culoare care, nu știu de ce, mă umple în întregime. Continui să pictez, să plimb trafaletul pe toată suprafața, iar mintea începe să-mi hoinărească.

Era vara trecută, la începutul lui august. Una dintre acele zile în care soarele părea că se află în curtea noastră din spate în loc de cer. Piscina acaparase întregul spațiu, dar Katie și Eden stăteau întinse lângă gard, chiar pe iarbă, în costumele lor de baie. Mama le făcuse limonadă în niște pahare roz cu paie răsucite. Un furtun era înfășurat în jurul uneia dintre ramurile de copac din apropiere. Apa se scurgea ca o ceață moale. Când vântul scutura crengile, apa sufla chiar peste ele.

„Impresionant!" am spus, folosindu-mi mâna ca să-mi apăr ochii de lumina soarelui.

„Ideea lui Eden", a replicat Katie.

Vocea ei părea îndepărtată, ascunsă în spatele ceții de vară.

Am așteptat ca Eden să se întoarcă și să se uite la mine, așa cum făcea întotdeauna. Dar ea continua să se uite la cer, mișcându-și degetele de la picioare prin aer.

„Truman", a spus Katie, „poți să te duci să ne mai aduci niște limonadă?"

Stăteam sub furtun, scuturându-mi părul prin apă ca un câine.

„Picioarele tale au încetat să mai funcționeze?" am întrebat-o.

Katie și-a scos ochelarii de soare ca să se uite chiorâș la mine.

„Ne bronzăm."

„Arătați ca doi homari prea fierți", am spus.

Pielea lui Katie era de un roșu-aprins. Știam că nu se gândise să se dea cu cremă de protecție solară – mintea ei era întotdeauna pe repede-înainte. Nu își bătea capul să ia în calcul consecințele.

Eden... Păi, încercam din răsputeri să nu mă uit la ea.

„Arăți precum Casper, fantoma *nu prea* prietenoasă", a replicat Katie.

Eden s-a uitat la mine, luptându-se cu un zâmbet.

„Auuu! Asta a durut, Katie", am spus fără să vreau.

Apoi am înhățat furtunul din copac și am răsucit maneta. Jetul de apă a trecut de la vapori la un spray puternic, murându-le pe cele două. Eu mă îndoiam de râs, hohotind cât puteam, în timp ce Katie țipa:

„Truman!"

A sărit în sus, încercând să-și folosească brațele ca să-și protejeze fața de apă.

„Te spun mamei!" s-a plâns Katie înainte de-a fugi înăuntru pe ușa de la terasă.

Katie era o mulțime de lucruri – printre care și un copil mare atunci când lucrurile nu mergeau exact cum voia ea.

Apoi mi-am dat seama că Eden nu se mișcase. Era încă întinsă pe iarba, udă din cap până în picioare. Ceea ce m-a frapat cel mai mult a fost că zâmbea.

Am revendicat locul lui Katie și m-am întins lângă ea.

„Salut!" am spus în timp ce apa continua să ne bată ca o grindină.

Nu reușeam să-i văd ochii din spatele ochelarilor de soare, care acum erau plini cu picături.

„A fost rău ce-ai făcut", a spus Eden cu zâmbetul acela neclintit al ei.

„Sunt fratele mai mare și rău", am replicat. „E jobul meu."

Eden și-a ridicat ochelarii de soare pe cap. Ochii ei căprui băteau în auriu în lumina soarelui. Apa îi lipise părul pe frunte și pe obraji. Îmi amintesc că voiam să mă întind ca să i-l dau la o parte. Dar ar fi fost ciudat. Foarte ciudat. Și puțin nepotrivit.

„Katie mi-a spus că nu începi facultatea luna viitoare", a spus Eden, îndepărtându-și șuvițele umede de pe față.

Tocmai absolvisem liceul cu două luni înainte. În loc să plec la studii postliceale în toamnă, mă hotărâsem să-mi iau un an liber.

„M-am gândit să-mi iau ceva timp liber și să-mi dau seama ce vreau să fac", am răspuns.

Suna mult mai bine decât adevărul: că viața mea începea să semene cu o orbecăială printr-o pădure noaptea, fără să mai pot deosebi stânga de dreapta.

„E o prostie că ar trebui să ne dăm seama de toate lucrurile până la optsprezece ani", a spus Eden.

Chiar dacă și eu gândeam la fel, părea cel mai inteligent lucru pe care îl auzisem vreodată. Cumva, preț de-o clipă, am încetat să mai simt că e atât de greșit să fii un puști fără o direcție în viață.

Apa din furtun continua să plouă peste noi. Tricoul îmi era leoarcă. Eden era udă din cap până în picioare. M-am gândit că ar trebui să mă ridic și închid apa sau cel puțin să întorc butonul înapoi la vapori.

Dar nu m-am mișcat.

Nu voiam, de fapt, s-o fac.

„E o prostie", am continuat, pentru că încercam să-mi amintesc cum se gândește în timp ce priveam cum se scurge apa de pe genele lui Eden.

„Lui Katie nu-i place când vorbesc cu tine", a spus ea din senin.

„Ți-a spus ea asta?"

Nu eram complet surprins. Katie îmi spusese foarte clar că nu ar trebui să vorbesc cu Eden pentru că ar fi fost „ciudat" și „cu totul îngrijorător, Truman".

Dar Katie nu era acolo. Și rareori prindeam un moment când eram singur cu Eden mai mult de câteva secunde. Poate că mă simțeam lacom, poate că era puțin riscant. Poate a fost o combinație între Eden și soarele arzător care m-a făcut să nu-mi mai pese de-adevăratelea de vocea dezaprobatoare a lui Katie pe care o auzeam în capul meu.

Eden a dat din cap.

„Da", mi-a spus.

„Îi e teamă că o să mă placi mai mult decât pe ea", am glumit.

Eden și-a pus ochelarii de soare la loc și și-a întors capul înapoi spre cer.

„Imposibil", mi-a răspuns. „Nu cred că pot să plac pe cineva mai mult decât pe ea."

M-am uitat la mâinile ei, care i se odihneau pe burtă. Avea unghiile de un verde-limetă.

„Și eu știu să vopsesc unghii", am spus. „Zic numai, înțelegi, în cazul în care e argumentul esențial ca să stabilești care este preferatul dintre frații Falls. Și mai pot să vin și cu moduri amuzante de-a agăța un furtun."

„*Tu* știi să vopsești unghii?" a întrebat, acordându-mi din nou toată atenția.

Ceea ce era mult deja.

Aș fi vrut să-i spun că pot vopsi multe lucruri. În loc de asta, am spus doar: „Pot!"

Gura i s-a arcuit în cel mai drăguț zâmbet răutăcios.

„Fără să-mi murdărești degetele de lac?"

Aha! Deci mă tachina.

„Nu promit nimic."

Mi-am dat seama atunci că flirtam. De ce durase atâta?

Apoi ușa de la terasă a scârțâit, iar Katie a ieșit cu două cești în mână.

„Truman!" a strigat, apropiindu-se cu pași mari de noi, cu limonada scurgându-se pe marginile cănilor și pe mâini. „Las-o în pace pe Eden, ciudatule, și șterge-o de pe locul meu!"

M-am ridicat în picioare, simțindu-mă de parcă aș fi fost prins făcând ceva greșit, și am lăsat-o pe Katie să-și ia reia locul. Apoi am aranjat furtunul, dându-l înapoi la vapori.

„Apropo, Santana e înăuntru", a anunțat Katie în timp ce se așeza din nou pe iarbă.

Îmi amintesc că stăteam acolo, așteptând. Nu știam ce. Poate să spună Eden ceva. Poate să mă roage să rămân, ceea ce era mai mult decât o idioțenie.

„M-ai auzit, Tru? Santana e înăuntru."

„Bine!" am spus.

M-am uitat pentru ultima oară la Eden, dar ea privea deja în altă parte, captivată de ce i-o fi povestind Katie.

Apoi soarele se stinge, apa se usucă, iar singurul cer albastru e cel pe care îl pictez pe peretele ăsta din dormitorul lui Katie. E acoperit aproape în întregime acum. Am trecut de la trafalet la o pensulă mică pentru a contura curbele norilor, pictând peste dungile moi ale creionului. Apoi e... gata! Nu de tot. Va trebui să mai dau încă un strat de albastru mâine. De data asta o să adaug mai mult alb, ca să mai deschid culoarea și să-i ofer cerului mai multă profunzime. În momentul de față, mi se pare puțin cam prea unidimensional. Apoi pot să dau cu pensula peste nori și gata. Adaug câteva tușe de galben pentru lumina soarelui, apoi finalizez tavanul. După aceea, singurul lucru rămas va fi să intre Katie înăuntru. Iar când o s-o facă, o să i se lumineze toată fața.

Încerc să-mi amintesc ultima dată când am văzut fața lui Katie luminându-se, și mintea mă poartă înapoi la noaptea petrecerii. Trebuia să fac un singur lucru: să stau cu ochii pe ea. Doar să am grijă de surioara mea mai mică, s-o protejez. Asta era tot. Ceva

atât de simplu, încât am dat-o în bară într-un mod care pare ireparabil. Mi-am pierdut sora în noaptea aia. Simt că am pierdut și mult din dragostea părinților mei. Am pierdut șansa de-a mă privi în oglindă fără să urăsc ceea ce văd; am pierdut asta și în ochii oamenilor.

Îmi vine în minte Eden.

Astăzi, la spital, a fost aproape imposibil să nu observ că nu putea sta foarte aproape de mine. Sau că nu voia să mă atingă, de parcă să-mi strângă mâna ar fi fost vreun soi de blestem. Și nici măcar nu o pot învinovăți – asta e partea cea mai rea. Ar *trebui* să fie ezitantă față de mine. N-ar trebui să vrea să se apropie prea mult, pentru că am dezamăgit-o o dată. Cine poate spune că nu o voi face din nou?

Dar...

Dar, cumva, mă trezesc sperând că o pot face să se răzgândească. Și de ce ar fi ceva atât de important pentru mine? Să-i arăt lui Eden că, uite, sunt o persoană bună? Că mă pot revanșa după ce am pierdut-o pe Katie în noaptea aia? Ea e ultima persoană pe care ar trebui să încerc s-o impresionez, și totuși iată-mă făcând pacte în fața spitalelor ca să vorbesc despre sora mea, singurul lucru care pare să-mi smulgă încet-încet și bucată cu bucată inima din corp. Cu toate astea, nici măcar nu am ezitat când m-a întrebat. Bineînțeles că am să vorbesc cu ea. O să-i spun tot ce vrea să știe. Pentru că, după acea noapte în dormitorul meu – după tot ce a mers atât de prost – sunt încă aici, sperând că poate un lucru va merge cum trebuie. Pentru că exact așa am simțit când am sărutat-o pe Eden. Că era cum trebuie să fie.

Vreau să mă întorc și să fac totul altfel. Vreau să le trimit un mesaj tuturor prietenilor mei și să le spun să nu vină la mine. Vreau ca fereastra lui Katie să rămână încuiată, iar ea să nu se fi cățărat afară pe geam. Vreau să fi observat că a dispărut.

Sunt atât de multe lucruri pe care le vreau! Și multe dintre ele sunt cu mult mai importante decât orice fel de afecțiune din partea lui Eden. Dar iată-mă, gândindu-mă la cât de bine ar fi să mai petrec încă un moment cu ea înainte ca viețile să ni se prăbușească în jurul nostru.

Mă scutur ca să mă trezesc. Ascund pe undeva gândurile astea. O obsesie pentru o fată n-ar trebui să fie preocuparea mea principală de acum. Pun la loc capacul cutiilor și deschid din nou geamurile, lăsând să iasă vaporii de vopsea. Potrivesc prelata când aud voci din capătul holului. Aha, cred că părinții mei au ajuns acasă!

Nici măcar nu mă gândesc să merg în vârful picioarelor pe hol – de ce aș face-o? Nu e nimic de ascuns, nimic de spus în șoaptă. Dar când iau colțul și intru în bucătărie, părinții mei exact asta fac. Stau lângă insulă, cu capetele aplecate, vorbind atât de încet, încât mi se ridică părul de pe brațe. Mama, pe care tristețea n-a părăsit-o de luni întregi, pare și mai distrusă. Iar tata o ține de braț. Poate că o ține în picioare.

Inima mi se prăbușește în piept. Mă gândesc că trebuie să fie ceva legat de Katie. Trebuie să se fi întâmplat ceva.

— Ce se întâmplă?

Întrebarea mea îi sperie. Își ridică ochii exact în același timp, afișând o isterie identică. Observ o privire între ei. *Cât de mult a auzit?*

— Truman! începe mama, apoi se oprește. Ești plin de vopsea.

— Lucram la camera lui Katie. Despre ce vorbeați? S-a schimbat ceva cu Katie?

Intru deja în vrie, așteptându-mă la ce e mai rău și trecând printr-un milion de scenarii teribile în capul meu. Apoi tata se apropie de mine, iar camera se micșorează. Sau poate că eu mă micșorez, pentru că mă simt din nou ca un puști. Unul care vrea doar să-i spună cineva că totul va fi bine. Chiar dacă e o minciună. În clipa asta nici că-mi pasă.

— Sora ta e bine, spune tata.

Când mă uit la fața lui, e ca și cum m-aș uita într-o oglindă. Încă mă prinde cu garda jos.

— Cum merge cu camera?

Observ schimbarea de subiect. Ceva nu e în regulă. Ceva s-a schimbat. Nu sunt sigur ce.

— E în curs de amenajare. Poți să te duci să arunci o privire.

Tata mă bate pe umăr.

— Mâine-dimineață. Eu acum spun „noapte bună".

Apoi pleacă, îndepărtându-se pe hol. „Mâine-dimineață." Asta înseamnă, păi... niciodată. E un mod drăguț de-a spune: „Hei, nu prea îmi pasă!" Nu într-un mod rău intenționat. Înțeleg – arta nu e pentru toată lumea. Părinții mei nu au fost niciodată interesați de picturile mele. Nu mi-au pus niciodată întrebări și nici măcar nu mi-au spus că sunt bune. Erau doar ceva ce făceam, ceva ca să-mi ocup timpul. Nu era ceva serios. Nu era o slujbă și cu siguranță nu era o carieră. Dar pentru multă vreme, mi s-a părut că e tot ce am. Iar acum mi se pare că e singurul lucru care mă ajută să continui.

Mama încă stă la masă și se uită la mine.

— Chiar e bine? o întreb din nou.

Nu pot să scap de sentimentul că ceva nu e în regulă.

— Nu s-a schimbat nimic, Truman. Katie e bine.

Apoi zâmbește, iar ridurile i se adâncesc. Este suficient ca să mă facă să tac, să mă întorc și să mă duc în dormitorul meu. Mă întind, uitându-mă la tavan. Lumina lunii se scurge înăuntru, pentru că încă nu am găsit energia ca să pun niște draperii. Gândul că trebuie să caut un ciocan și o scară efectiv îmi absoarbe toată viața din corp. Vreau să mă întind așa, în liniște. În întuneric. Pentru că e frumos așa. E ușor.

Apoi telefonul mi se aprinde când primesc un mesaj. Și e de la Eden. Și întunericul se estompează un pic.

Termin munca în jur de 22. Ne întâlnim aici?

Corect, înțelegerea noastră! Vorbim despre Katie. Asta e ce vrea ea: amintiri, povești. Din fericire pentru Eden, am o mulțime pe care abia aștept să le împărtășesc cu cineva. Să vorbesc cu Santana și Milo despre ea nu e același lucru – ei nu înțeleg. Cu părinții, e prea multă apăsare. Dar cu Eden... Ei bine, chiar nu știu cum o să mă simt. Totuși, aș vrea cumva să aflu.

Îi trimit un mesaj lui Eden: *Și unde să mergem?*

Nu știu, îmi scrie. Apoi: *Ne gândim noi la ceva.*

Bun, atunci!

Opresc mașina în fața la Pollo Loco și nu am nicio idee unde s-o duc pe fata asta. Sau ce să-i spun. Sau cum să mă comport în preajma ei. Eden a spus că nu știe cum să se poarte în preajma mea. Ei bine, sentimentul e reciproc. Am petrecut atât de mult timp uitându-mă la ea de departe, încât mintea mea nu se poate împăca defel cu simplul fapt că este... aici, acum.

Prin geamurile restaurantului, o văd pe Eden cum șterge podeaua cu mopul, cu căștile în urechi. Când am întâlnit-o prima dată avea paisprezece ani, aparat dentar și stătea pe canapeaua din livingul nostru, uitându-se cu Katie la reluări din *One Tree Hill*. Amândouă aveau degetele pline de firimituri de Cheetos. Îmi amintesc că s-a uitat la mine și a făcut ochii mari. Apoi Katie a spus „A, el este fratele meu, Truman!" Iar Eden a dat din cap și a continuat să dea din cap, ca o jucărie cu arc. Și asta a fost. Era acolo. Au trecut patru ani, și nu a mai plecat niciodată. Iar acum e aici, lucrează, trăiește singură într-un alt oraș, încercând să-și găsească locul în lumea asta care pare implacabilă și neiertătoare. Nu am nicio idee despre cine e ea acum. Abia dacă știam cine era pe-atunci. Dar știam cine a fost în acea noapte în dormitorul meu. Am cunoscut-o – am văzut-o *cum era cu adevărat*. Și dacă e

mai mult de atât – dacă ea e mai mult de atât –, atunci s-ar putea să fiu depășit de situație.

S-ar putea să fiu al naibii de condamnat.

O urmăresc cu privirea prin restaurant. Acum șterge tejghelele, apoi se îndreaptă spre spate. Dintr-odată sunt cuprins de neliniște, pentru că în câteva minute ea n-o să mai fie acolo, înăuntru, și eu n-o să mai fiu aici, afară – n-o să mai fie nicio fereastră între noi. Ea o să fie aici, lângă mine, așteptându-mă să fac orice vrea ea să fac. Iar eu sunt un idiot nenorocit, așa că, fără îndoială, o să găsesc o cale s-o dau în bară și s-o sperii încă o dată.

Sunt un idiot care ar trebui să plece. Să pornească motorul. Să se întoarcă acasă, pentru că Eden nici măcar nu m-a văzut. E alegerea deșteaptă. Alegerea corectă.

Dar nu am pretins niciodată că sunt deștept. Așa că aștept. Continui să aștept. Apoi mai aștept încă un pic. Am recitit mesajul pe care mi l-a trimis: *Termin munca în jur de 22. Ne întâlnim aici?*

Ei bine, iată-mă aici, așteptând să văd ce se întâmplă.

Câteva minute mai târziu, ușile restaurantului se deschid, și Eden e pe trotuar, stând lângă un tip pe care îl recunosc de la vernisaj. El închide, vorbesc o secundă, apoi ea pornește spre mașina mea, bătând în geam ca să-mi atragă atenția, ca și cum n-ar fi avut-o tot timpul ăsta. Părul ei închis la culoare a fost lăsat liber și îi unduiește în jurul feței, căzându-i și peste ochi. Deschid portiera, și Eden pare să umple întregul spațiu.

— Salut! încep, pentru că aceste două silabe sunt practic tot ce-mi poate produce creierul în momentul de față.

Se așază cu un oftat și își aruncă rucsacul la picioare. Un nor de mâncare o urmează, umplând mașina de miros de ulei prăjit.

— Nu înțeleg de ce te obosești să ai o mașină aici, spune ea, pentru că a saluta e în mod clar ceva supraevaluat.

— Ăăă... Poftim?

Își mijește ochii la mine în întuneric.

— Transportul în comun există cu un motiv. La fel și mersul pe jos. E toată rațiunea de-a fi în centrul orașului.

Creierul meu sare de la punctul A la punctul Z, încercând să-mi dau seama ce se întâmplă acum.

— S-a întâmplat ceva la lucru? întreb.

— Nu!

— Încerc doar să-mi dau seama ce ți-a creat o dispoziție atât de bună.

Se uită din nou la mine cu suficientă forță pentru a arde mai multe orașe până în temelii, în stilul Khaleesi[1], apoi răspunde:

— Dacă chiar vrei să știi, am primit o plângere de la un client. Nu e prima pe care o primesc.

Apoi face o pauză și iar mă străpunge cu privirea asta, ca și cum ar aștepta să sar și să spun ceva.

— Aici e când te prefaci surprins, Truman, termină ea.

Oh! Da, bineînțeles că da. Așa că icnesc la semnalul regiei.

— Și ce anume ai făcut? întreb înainte de a-mi da seama de greșeala mea.

— De ce crezi că am făcut ceva? ripostează ea.

Mă hotărăsc că cea mai bună cale de ieșire din asta e tăcerea deplină.

Alegere corectă, pentru că Eden continuă:

— Eram la telefon și e posibil să fi uitat să îi duc mâncarea unui client. Și e...

— Posibil? sugerez.

— ...posibil să fi fost un pic rece când am reușit s-o duc la el, completează ea.

---

[1] În *Urzeala tronurilor*, Khaleesi este un titlu care desemnează nevasta unui Khal – liderul unui khalasar, grupările nomade pe care se bazează organizarea socială a Dothrakilor (n. tr.).

Dau din cap, studiind-o pe ascuns în întuneric. Pare ușor tristă. Poate că e obosită de la muncă. Oricum ar fi, fața îi e lipsită de vioiciunea obișnuită: ochii speriați care se micșorează într-o privire aspră în jumătate de secundă. E bine de știut că o dispoziție dificilă nu-i afectează ironia, care îi curge de pe limbă ca lava fierbinte.

— Vrei să știi ce cred eu? o întreb.

— Nu, dar poți să-mi spui oricum!

Agresivitatea asta!

— Cred că nu a fost deloc vina ta.

Asta pare să-i atragă atenția, pentru că se oprește din privitul prin parbriz. Se uită direct la mine, și deodată simt că-mi doresc să n-o fi făcut, pentru că ochii ei sunt... Păi, *prea mult.*

— Ai dreptate, bineînțeles. Dar ce te face să spui asta?

— Ai uitat de mâncarea lui cu intenție? întreb.

— Bineînțeles că nu.

— Atunci nu mai e nimic altceva, spun eu simplu. Ai făcut o greșeală, ce mare lucru?

Eden pare să se gândească o clipă la asta. Ochii ei îmi urmăresc părul, care trebuie să fie un dezastru chiar și după cea mai bună străduință a mea de a-l îmblânzi, apoi fața, care probabil că e îngreunată de oboseală, apoi jacheta care mi s-a părut cool, dar acum nu mai sunt la fel de sigur. Aștept un pic prea nerăbdător să spună ce gândește despre mine.

Dar ea nu face decât să se uite în altă parte.

— Unde mergem? mă întreabă.

Temuta întrebare!

— Nu știu, recunosc. Ai vreun loc în minte?

— Nu! Tu ai? Știu și eu, vreun loc care îi plăcea lui Katie?

— Ah...

Oare cum de am reușit să uit că toată această înțelegere are legătură cu Katie? Cu siguranță nu e vorba de Eden, care vrea să-și petreacă timpul cu mine. Și, desigur, nici invers. Asta ar fi o nebunie.

Eden nu spune niciun cuvânt. O aud cum bate darabana cu degetele pe coapsă. E atât de diferită de Katie, care nu se putea opri niciodată din vorbit! Părinții mei spuneau mereu că mintea ei se mișca atât de repede, încât gura nu putea ține pasul. Trăncănea mereu despre locuri din oraș în care voia să meargă într-o zi – restaurante pe care voia să le încerce, muzee pe care voia să le viziteze, piese de teatru la care voia să-și ia bilet. Dar tocmai asta e: toate sunt locuri pe care Katie *voia* să le viziteze într-o zi. Doar că nu a mai avut ocazia.

Atunci mă gândesc că poate le putem trăi noi pentru ea.

— E un restaurant la care bunica ne-a dus pe mine și pe Katie într-un an, de ziua ei de naștere, îi propun. Fac milkshake de căpșuni, favoritul ei.

Eden își încrețește fața.

— De căpșuni?

— Katie era o adevărată ciudată, nu?

Răsucesc cheia în contact. Motorul se trezește la viață, iar Eden sare pe scaun. Toată mașina se cutremură.

— Ce faci? întreabă ea repede.

Biata fată! Pare c-a rămas fără răsuflare!

Mă forțez să mă concentrez asupra a ceea ce spune Eden și nu asupra felului în care degetele ei îi zgârie pielea atunci când îți dă o șuviță de păr după ureche.

— Mergem cu mașina la restaurant?

— Nu putem merge cu mașina până acolo. Trebuie să mergem pe jos.

— Eden, e destul de departe...

— Nu mergem acolo cu mașina, repetă ea.

Tonul ei mă face să mă gândesc că ceva nu e în regulă. Scot cheile din contact. Am oprit motorul. Tăcerea ne lovește, iar Eden se prăbușește pe scaun. Parcă se dezumflă. Reușește să respire iar cum trebuie.

Nu știu ce se petrece. Nu știu ce să mai spun. În clipa asta, creierul meu e cel mai inutil de pe toată planeta. Nu pot să pricep ce a făcut-o să reacționeze, dar, orice ar fi, vreau să retrag. Pentru că... ce naiba a fost asta?

— Nu mergem acolo cu mașina, rostesc cu blândețe. Nu trebuie să mergem cu mașina nicăieri.

Și apoi, îmi dau seama! Accidentul! Accidentul *de mașină*. Katie. Parbrizul. Șoferul beat. Bineînțeles că da!

Vreau să întind brațul și s-o iau de mână. Ceva îmi spune însă că doar voi înrăutăți lucrurile. Am văzut cum a tresărit la spital când am atins-o. Și asta e delicat. Nu e loc pentru degete tremurânde când ai de-a face cu borcane de sticlă.

— Eden?

Se uită în poală în timp ce trage de un fir de ață care atârnă din blugi.

— Îmi pare rău! spune.

— N-are de ce să-ți pară rău! Serios! Nu-i nimic!

Eden continuă să se lupte cu firul de ață. Îl înnoadă în jurul degetului și trage de el, smulgându-l imediat.

— Nu-mi mai place să merg cu mașina, adaugă.

— Nu trebuie să-mi explici.

Dar aș vrea s-o facă. Vreau să știu mai multe despre ea.

Cobor geamurile, gândindu-mă că poate aerul proaspăt o să mă ajute. Mașina pare un pic îmbâcsită, sufocantă. Nu vreau să se simtă prinsă în capcană. Mai ales cu mine.

— Katie adoră cerul, spune Eden. Poți să-mi spui de ce? Trebuie să existe o poveste în spatele acestui lucru.

— Există!

Mă relaxez pe scaun, întrucât Eden pare să fi renunțat la ideea de a merge pe jos până la restaurant.

— S-a dus într-o excursie școlară la Centrul de Științe din Ontario în clasa a cincea – deși s-ar putea să fi fost clasa a șasea,

nu sunt sigur. În ziua aia, Katie s-a întors acasă strălucind. Fără glumă, Eden, fata asta *radia*! Și-a petrecut toată noaptea vorbind despre expoziția pe care o aveau acolo despre diferitele tipuri de nori. Cumulus, stratus și altele pe care nu mi le amintesc. Au văzut o demonstrație cu picături de apă și de gheață care recreează literalmente un nor chiar acolo, în centrul științific. Cred că l-a atins și a rămas fascinată. A petrecut săptămâni întregi vorbind despre nori, cercetându-i, devenind obsedată de avioane. A și spus o dată că ar fi vrut să locuiască acolo, sus, cu ei. Nu știu, poate că e o prostie. Dar e ceva care îi plăcea cu adevărat. Sau cel puțin așa era pe atunci.

Simt greutatea privirii lui Eden. Sunt fulgi și cărămizi laolaltă. Nu mă uit la ea. Nu vreau să vadă ce fac amintirile astea din mine, cum mă poartă într-un loc imponderabil și, totodată, sufocant.

— E o poveste tare frumoasă! spune Eden.

— Da.

Simt deodată nevoia să mă întorc acasă, să mă închid în dormitorul lui Katie, să termin acel cer și să i-l ofer. Poate că asta e ceea ce așteaptă. Poate că, atunci când va fi gata, o să se trezească.

Gând prostesc, gând prostesc! Totuși, m-a făcut să mă roadă nevoia de-o pensulă.

— Unde ai fost vara asta?

Întrebarea lui Eden m-a readus în prezent, în mașina asta îmbâcsită.

— Ăăă, ce?

— Vara asta, repetă ea. Ai fost plecat pentru o vreme. Unde ai dispărut?

În primul rând, sunt uimit c-a observat. În al doilea rând, simt că mă desfac în bucăți că îi pasă suficient de mult, cât să întrebe.

— La Montreal. A fost o școală de vară de artă la o universitate de-acolo. Apoi continui să vorbesc, pentru că deodată e

foarte important ca Eden să înțeleagă asta: M-am înscris și am fost acceptat înainte de accidentul lui Katie. După care s-a schimbat totul. Nu aveam de gând să merg, dar...

— Dar simțeai nevoia să pleci?

Mă lasă fără cuvinte.

— Exact! Da!

— Înțeleg! spune ea încet. Nevoia să fii aproape de Katie, dar și cât mai departe cu putință de orice îți aduce aminte de ea. Destul de crud, nu-i așa?

— Foarte, îi răspund, deoarece că creierul meu a revenit la răspunsuri dintr-un singur cuvânt.

Eden înțelege. Fata asta înțelege, la naiba! Și normal că înțelege. Eden a stat în pat cu mine timp de o oră, uitându-se la operele mele de artă. Mi-a văzut direct în creier, în inimă, și a rămas acolo – și i-a *păsat*. A ascultat. A învățat. Deci bineînțeles că ar fi înțeles și asta. Bineînțeles că ar fi fost persoana care să-mi ofere minimul de confort pe care l-am căutat la familia și prietenii mei. Dar nu. În loc de asta, îl găsesc aici, la o fată cu care nu am mai vorbit de luni întregi. O fată pe care am sărutat-o într-o noapte, lucru pe care l-am regretat cinci luni la rând.

Cinci luni în care aș fi vrut s-o sărut din nou.

— Crezi că se va trezi? mă întreabă Eden.

O spune cu atâta grijă, că parcă ar pune la încercare cuvintele. Trebuie să fie prima dată când întreabă pe cineva așa ceva.

— Da! îi răspund sută la sută sincer.

O va face. Trebuie s-o facă.

— Cum de ești atât de sigur?

— Pentru că nu cred că lumea asta poate exista fără o persoană ca ea.

Apoi îmi mijesc ochii, pentru că Eden aprinde lumina din plafon. Se apleacă, ajungând chiar în dreptul feței mele. Ce...

— Ce e asta? mă întreabă.

Arată spre obrazul meu, păstrând bineînțeles o distanță sigură între degetul ei și pielea mea.

— Ce este ce?

Mă uit în oglindă. E o pată de vopsea albastră chiar sub ochiul meu. O alta pe tâmplă. Am câteva și-n păr.

— Ah! spun stânjenit.

Încep s-o șterg cu degetele, încercând s-o îndepărtez.

— E vopsea.

— La ce lucrezi? întreabă ea atât de sincer, încât inima îmi face implozie.

Vreau să-i spun. Știu că o să înțeleagă. La naiba, probabil că o să-i placă! Dar să vorbesc despre dormitorul lui Katie nu e destul.

Trebuie să i-l arăt.

— Ce faci mâine-dimineață? o întreb.

Eden se afundă înapoi în scaun, lăsând distanța dintre noi să crească din nou. Probabil că a ajuns la limita a cât de mult timp poate să se uite la mine, pentru că a reînceput să privească pe geam. Cred că maximul ei e trei secunde.

— Programul meu e destul de încărcat.

— A, da? Cu ce anume?

— Dormitul, nedatul jos din pat, cerealele alea de carton de care ți-am povestit...

— Se pare că ești o fată ocupată, comentez, fără să știu sigur de ce zâmbesc.

— Foarte ocupată! De fapt, să știi că ești chiar norocos că sunt acum aici.

Mă simt norocos.

— Ce faci înainte de muncă? încerc din nou.

— De ce întrebi? contracarează ea.

— Vreau să-ți arăt ceva.

17

EDEN

PLOUĂ TOATĂ DIMINEAȚA. CERUL E CENUȘIU ȘI GREU, IAR TROtuarele sunt lucioase de apă. Vântul urlă lovindu-se de clădire. Sună și mai tare de la înălțimea apartamentului nostru. Îmi amintește de tabloul lui Truman de la expoziția de artă, cu Katie în piscină în ziua în care cerul s-a deschis și s-a revărsat asupra ei absolut din senin. Ea râdea, zâmbea, radia. Ca și cum nimic n-o putea afecta, chiar dacă era udă până la piele, din cap până-n picioare. Azi mi-e inima puțin cam grea. Dar un pic mai puțin grea decât o simt de obicei când mă gândesc la ea. Și nu pot să-mi dau seama exact de ce sau ce s-a schimbat. Mintea mea continuă să se întoarcă la Truman. Poate că avea dreptate – poate că ajută să vorbim despre ea. Poate că e vorba de reamintirea faptului că ea există și dincolo de mintea mea, că mai există și alți oameni care au cunoscut-o înainte să se lase cortina.

O zi ploioasă e exact ce îmi trebuie. E scuza perfectă ca să stau în pat și să nu fac nimic. Sigur, aș face-o și dacă ar fi soare, dar acum este acceptabil din punct de vedere social, deci...

Doar că săptămâna trecută trebuia să plătesc chiria și încă nu i-am dat Ramonei banii înapoi pentru jumătatea mea. Cecul este undeva în dulapul de la Pollo Loco, ascuns sub o caserolă

Tupperware pătată și niște pulovere mototolite. Așa că, atunci când Mona m-a întrebat dacă pot să trec astăzi să-l iau, ca orice persoană logică i-am spus că nu, că o să-l aduc acasă diseară, după ce-mi termin tura. Și ea a subliniat cu pricepere că spun asta de o săptămână, pentru că așa și este. Conversația noastră se încheie cumva cu noi afară, înghesuindu-ne sub o umbrelă, în josul blocului de la Pollo Loco.

Ramona a insistat să vină pentru că sunt un copil în care nu are încredere să facă ceva singur. În plus, cred că gurmanda din ea a fost mereu curioasă să vadă restaurantul la care lucrez.

Am ieșit din ploaie și am intrat în Pollo Loco. Două separeuri sunt ocupate de clienți, ceea ce înseamnă cu două mai multe decât în mod normal. Ahmed stă la tejghea în locul meu obișnuit, ținându-și telefonul în poziție orizontală și jucând probabil un joc de care sper să n-aud niciodată. Tema muzicală de la *Animal Crossing* trăiește deja fără chirie în capul meu, mulțumită Ramonei.

— Locul ăsta e...

Ramona nu-și termină propoziția. Înregistrează gresia ciobită, vopseaua decolorată, mobila uzată și obscuritatea generală care plutește în aer. Miroase bine totuși. Avem asta în favoarea noastră.

— Vrei ceva de mâncare? o întreb.

Ahmed își ridică privirea de la tejghea și se uită la mine fără să scoată un cuvânt. O conduc pe Ramona spre o masă, iar ea se așază; pielea falsă scârțâie.

— Dacă vrei ceva, sigur.

Se uită de jur împrejur, încercând probabil să găsească un colț drăguț pe care să-l pozeze și apoi să-l Photoshopeze în draci, ca să fie oarecum demn de Instagram. Nu cred că avem vreunul pe-aici.

— Mă duc să văd ce gătește Manny, o anunț, apoi mă îndrept spre partea din spate.

E o crimă să fiu aici când nu sunt plătită. Împing ușa bucătăriei și-l găsesc pe Manny la plită, amestecând cu o lingură de lemn într-o oală uriașă. Mă vede și zâmbește. Pe frunte îi curg mici perle de sudoare.

— Ce cauți aici? începe el. Stai... E deja cinci?

Apoi își verifică speriat ceasul.

— Mai ai câteva ore până când trebuie să te ocupi de mine. Trebuie doar să-mi iau cecul.

Pornesc spre magazie-spălătorie și cotrobăi prin dulap. Probabil că ar trebui să fac ordine pe niște rafturi. Probabil c-ar trebui să fac asta chiar acum, de fapt. N-o fac, bineînțeles, pentru că ce este viața dacă nu un urias joc de amânare la nesfârșit? Îmi iau cecul și mă întorc în bucătărie, iar aburul de la ultima rețetă a lui Manny mă încălzește cu totul.

— Ce-i asta? întreb.

— *Caldo verde*, spune Manny în portugheză, două cuvinte pe care chiar și eu le recunosc.

— Supă verde?

Manny caută într-un sertar și scoate o lingură.

— E un clasic portughez. Are chorizo, varză, cartofi, supă de pui – vremea mohorâtă m-a făcut să tânjesc după ea. Vrei să încerci?

— La naiba, da!

Manny scufundă lingura în oală, apoi mi-o întinde. E fierbinte, cu mici vârtejuri de abur care se încolăcesc pe metal. Suflu de câteva ori, apoi sorb. Nu mă surprinde că e delicioasă – Manny știe ce face în bucătărie.

— Îți place? întreabă el, radiind.

— E delicioasă! Poți să pui deoparte două boluri?

Manny își ia prosopul alb de pe umăr și-și șterge fruntea.

— Nu pot să stau acum...

— Nu pentru noi doi, Manny, fir-ar să fie! Pentru colega mea de cameră, Ramona, care-i aici, cu mine.

— Oh! Da, sigur! Dă-mi o secundă și-o aduc afară!

— Ești cel mai tare! îl laud, fugind înainte să poată să facă mișto de mine pentru asta.

Ramona e tot la masă, derulând ceva pe telefon. E aproape ora prânzului, ceea ce înseamnă că e timpul pentru postarea ei zilnică. Ramona spune că secretul succesului pe social media este consecvența: vrei să enervezi oamenii, dar într-un mod care să-i facă să *vrea* să fie enervați de tine. Pentru mine n-are niciun sens.

— Manny ne aduce niște supă, o informez.

— Eden, afară sunt vreo 27 de grade.

— Îmi pare rău... Spui cumva „nu" la mâncare gratis?

Mona închide gura. Îmi scot telefonul din buzunar și trag cu ochiul la ecran într-un mod foarte dezinvolt. Nu aștept, Doamne-ferește, ceva anume. Nicidecum vreun mesaj de la o anumită persoană în legătură cu o pată suspectă de vopsea albastră și o promisiune de a-mi arăta mai multe. Nuu-uu!

— Îți tot verifici telefonul, remarcă Mona, citindu-mi gândurile.

— Nu, nici gând!

— L-ai scos la fiecare două minute tot drumul până aici. Chiar și în metrou, unde nu ai semnal.

— Aștept doar să se actualizeze *Mario Kart Tour*, o mint.

Mona îmi dă un picior pe sub masă.

— Ce se întâmplă?

Pufnesc ca lupul cel mare și rău. Bine! *Bine!*

— S-ar putea să aștept un mesaj.

— De la? se bagă ea.

— Truman.

Fiindcă ce-i al ei e al ei, Ramona nu reacționează deloc la numele lui. Știu că pentru asta are nevoie de fiecare strop de putere, dar reușește să reziste. Interesant!

— Despre ce îți trimite mesaje, mai exact?

— Nu știu! recunosc. Tocmai asta e ideea.

Mona își strânge părul lung de pe umeri și începe să-l împletească fără să se gândească.

— Vrei să-mi spui mai mult?

În mod normal, aici este momentul în care aș închide cufărul, aș pune lacătul și m-aș asigura că totul e bine și în siguranță. În loc de asta, aș vreau să-i povestesc cumva Ramonei despre ce se întâmplă între mine și Truman. Poate că atunci o să mă poată ajuta să înțeleg ce se întâmplă, pentru că e clar că eu nu reușesc.

Îi spun cum am stat în mașina lui aseară și despre vopseaua albastră. Am omis mica mea sperietură când a pornit motorul. Trebuie totuși să păstrez un fel de limite.

— Se pare că e ceva pentru Katie, concluzionează Mona când termin.

— La asta mă gândeam și eu.

Doar că nu știu ce este, și-mi vine să mă urc pe pereți de curiozitate.

— Și cum a fost să vorbești din nou cu Truman? mă întreabă Mona.

— Ciudat! îi răspund sincer. Ca și cum aș fi vorbit cu o persoană complet străină și în același timp cu cineva pe care-l cunosc dintotdeauna.

Mona își termină împletitura și și-o trece peste umăr.

— Pare o întreagă tărășenie.

— Habar n-ai!

Apoi pierd complet atenția Monei. Manny vine spre noi, zâmbind ca un cățeluș, cu două boluri uriașe de supă aburindă în

mâini. Pot să văd clipa *exactă* în care o bagă de seamă pe Ramona. *Se oprește* la propriu. Se oprește pur și simplu din mers. Din zâmbit. Se holbează unul la altul ca niște idioți, până când Manny își amintește cum să meargă și să ajungă la masă.

— Două castroane de *caldo verde*, anunță el, așezându-le în fața noastră.

— O secundă am crezut că o să le scapi din mână, spun eu. Manny, ea e Ramona, colega mea de cameră. Este un critic dur când vine vorba de mâncare.

Un zâmbet orbitor pune stăpânire pe fața lui Manny. Se întoarce spre Ramona, iar ea se topește ca o înghețată lăsată pe trotuar. Îmi dau seama că sunt martoră la ceva cu totul deosebit. Ceva frumos.

Și totuși, tot ce-mi doresc e să mănânc, așa că mă apuc exact de asta.

— Eden mi-a povestit multe despre tine, spune Manny, încrucișându-și brațele la piept.

Stai... *își arată mușchii?*

— Minte de-ngheață apele! spun eu între două sorbituri. N-am scos niciun cuvânt.

Ramona scoate un râset mult mai ascuțit decât de obicei.

— Nu mă surprinde din partea ta, Eden!

Apoi îi întinde mâna, și Manny o strânge.

— Mă bucur să te cunosc! E afacerea ta?

— A familiei mele. Eu sunt bucătarul-șef, rostește el cu atâta mândrie, încât practic transpiră din el.

Încă se țin de mână pe deasupra mesei. Îmi vine să le arunc câte un bol de supă în cap.

— Abia aștept să gust mâncarea ta! replică Mona, trăgând bolul de supă peste masă.

Aceeași supă de care tocmai se plângea, fie-mi permis să adaug! Manny își trece mâinile pe șorț și face un pas înapoi.

— Trebuie să mă întorc înainte ca oala să dea în clocot. Poftă bună, doamnelor!

Doamnelor?

Dispare în bucătărie. O privesc chiorâș pe Mona pe deasupra lingurii.

— Ce-i? întreabă ea cu inocență.

Ia o înghițitură și cască ochii.

— Uau!

— Știi bine ce, zic eu.

— Nu mi-ai spus niciodată că șeful tău e atât de drăguț, Eden!

— Nu e șeful meu, îi răspund, suflând în lingură. Iar Manny are gusturi îndoielnice la femei.

— Te-a invitat în oraș?

— Faptul că ți-ai dat seama de asta atât de ușor e incredibil de jignitor, glumesc eu. Dar, da, a făcut-o! Nu s-a întâmplat nimic. Bine, ne-am sărutat o dată, dar nu a însemnat nimic. Iar Manny zău că este cel mai grozav tip de pe planeta asta! Ar trebui să faci o încercare.

Ramona soarbe, soarbe, soarbe din supa ei, fără să mai spună un cuvânt, doar zâmbind pentru ea însăși.

Dezgustător!

Apoi se aude telefonul meu și sar atât de repede, încât împrăștii supa pe toată masa. Mona mă privește cu sprâncenele ridicate, care desenează un „ți-am spus eu".

— Taci odată! mormăi.

Iau o grămadă de șervețele și șterg ce s-a vărsat, apoi înhaț telefonul. E un mesaj de la Truman, bineînțeles. Adresa lui. Apoi *Poți să ajungi aici în 30 de minute?*

O, da! Da, pot.

— Ce-a spus? întreabă Mona.

— Mi-a trimis adresa lui.

Și chiar și numele străzii sună elegant. Știu doar că e unul dintre acele blocuri luxoase cu portar care poartă mănuși albe de mătase. Probabil că vorbește cu accent britanic. Probabil că este extrem de șic. De elegant. De cool. O să intru cu tenișii mei zdrențăroși și-o să las urme de noroi pe toate covoarele lor plușate de culoare crem. O să mă dea pe ușă afară. Probabil că voi fi interzisă pe viață. O poză decolorată cu fața mea va fi lipită cu bandă adezivă pe peretele din camera de securitate: „Feriți-vă de o fată dezgustătoare de joasă speță, nu o lăsați să intre!"

Probabil că e mai bine să nu mă duc. Așa am să evit rușinea pe care o simt când nu sunt unde trebuie. În plus, nici măcar nu vreau să mă duc să văd la ce lucrează Truman. Sau chiar să mă duc să-l văd pe Truman, de fapt. Chiar nu vreau deloc asta. Adică, nu mă supără deloc să treacă o zi întreagă *fără* să-l văd. Chiar nu vreau...

Îmi iau rucsacul ăla mic și idiot și îmi trec brațele mici și idioate prin curelele lui... pentru că pe cine prostesc?

— Trebuie să plec, o informez pe Mona în timp ce scriu adresa în telefon.

— Mă gândeam eu! murmură ea.

Clădirea lui Truman e aproape de spital și doar la câteva străzi de aici. Perfect! Zece minute de mers pe jos e mult prea puțin ca să mă gândesc îndelung la toate. Și cu siguranță nu e suficient ca să am emoții că-l văd pe Truman. Ce motiv aș avea să am emoții? Absolut nici unul, asta e.

— Distracție plăcută cu Manny! îi urez, apoi ies pe ușă înainte ca Mona să se sperie și să mă roage să rămân.

Manny este un golden retriever. Un ursuleț de pluș uman. Este și bucătar-șef, iar Mona trăiește și respiră pentru mâncare. Sunt sigură că se vor descurca.

Căldura îmi taie răsuflarea de îndată ce ies afară. Nu știu sigur de ce în fiecare zi mă prinde cu garda jos umiditatea asta neplăcută, din moment ce e așa de luni întregi. Îmi spun că nu pot să aștept iarna, doar ca să petrec toată iarna așteptând vara. Ciclul e nesfârșit. Îmi privesc șirul gândurilor cum se rostogolește către o coliziune în toată regula.

Măcar s-a oprit ploaia.

Urmez indicațiile de pe telefon spre clădirea lui Truman. Încet-încet, încep să mă familiarizez cu străzile de aici, dar nu sunt nici pe departe suficient de pricepută ca să mă dau șmecheră. Știu anumite rute pe de rost – spitalul, Pollo Loco, blocul nostru. Tot ce nu e familiar e teritoriu neexplorat. Traversez strada în fugă când există o breșă în trafic, așa cum făcea și Katie. Ea nu aștepta niciodată să se schimbe culoarea la semafor și semnalele de trecere. Trecea pur și simplu, având încredere că oamenii vor opri pentru ea. De obicei o făceau. Până când nu au mai făcut-o.

Nu vreau să mă gândesc la asta. În schimb, mă gândesc la ce vrea Truman să-mi arate cu atâta disperare. Pentru că exact așa părea când a adus vorba: disperat. Sunt curioasă, dar mă simt de parcă îl susțin și eu. Ca și cum aș vrea să-mi demonstreze că mă înșel. Să-mi arate că există o parte ascunsă din el de care merită să-mi pese.

Mai ales, vreau să știu că nu a renunțat la Katie când a plecat. Poate atunci mă pot păcăli să cred că nu a renunțat nici la noi.

Și apoi vreau să mă întind în mijlocul drumului, pentru că... de unde a apărut acest gând? „Noi?" Nu există niciun „noi". Nu am avut niciodată șansa să existe un „noi". Și dacă am fi avut, oare ar fi fost ceva ce mi-aș fi dorit?

Ajung la clădirea lui Truman, și e exact cum mi-am imaginat: incredibil de înaltă și inutil de luxoasă. Ușile sunt din fier forjat

și imense. Totuși, nu există portar. Aici am greșit. Intru într-un mic hol cu un ecran tactil pentru vizitatori. Tastez numărul apartamentului lui Truman, apoi codul pe care mi l-a dat. Ușa se deschide și mă lasă să intru. Miroase a eucalipt și aud apa curgând, ca și cum ar fi o fântână Zen pe undeva. Ghereta administratorului e goală – pe un semn se poate citi NE ÎNTOARCEM ÎN TREIZECI DE MINUTE. Merg pe podelele de marmură și cotesc ca să ajung la lifturi. Apăs pe săgeata în sus, conștientă de propria-mi persoană și cât de nelalocul meu sunt.

Ajung apoi în fața apartamentului lui Truman, și e timpul să înfrunt realitatea: sunt emoționată. Emoționată după modelul „îmi bate inima atât de repede, încât nu îndrăznesc să respir". Pentru că e ciudat. Pentru că nu ar trebui să fiu aici. Pentru că fără Katie, care să spargă gheața, să mă aflu în preajma lui Truman e ca și cum m-aș apropia prea mult de foc. În aceeași clipă în care îmi spun să iau liftul și să mă întorc acasă, se deschide ușa, și apare Truman. Și zâmbește. Iar tricoul lui alb e acoperit de vopsea albastră. Și are din nou pete de vopsea în păr, pe pomeți și stropi pe gât ce-i dispar apoi sub guler.

Dacă mă gândesc mai bine, liftul e departe. Probabil că ar trebui să... să rămân.

— Salut! face Truman, iar acea gură fină a lui se transformă într-un zâmbet.

Chiar pare fericit să mă vadă.

— Ai venit!

— Mi-ai stârnit curiozitatea, replic cu dezinvoltură.

Așa sunt eu: rece, calmă, liniștită.

— Ăsta a fost planul.

Deschide larg ușa.

— Hai să vezi la ce-am lucrat!

Intru, iar umerii ni se ating o clipă, dar eu, bineînțeles, nu bag de seamă această informație nesemnificativă. Și apoi dau cu ochii de apartamentul lui Truman și vreau să mă mut aici. E întins și curat. Totul e strălucitor și neutru. Nu există nicio pată pe covoarele albe moi, iar candelabrele arată de parcă ar fi fost importate dintr-o țară despre care nici n-am auzit vreodată.

Uau! Eu și Mona trăim, la propriu, într-o cutie de pantofi.

— Frumos loc! îi spun.

Se pare că asta îl face pe Truman să se simtă stânjenit. Își trece o mână prin păr, care se albăstrește și mai mult.

— Camera lui Katie e pe-aici, spune el.

Trecem prin camera de zi, apoi pe hol. Deci asta vrea să-mi arate, dormitorul lui Katie?

Ușa camerei e crăpată, și mirosul de vopsea inundă holul. Văd explozii de albastru pe măsură ce ne apropiem. E identic cu nuanța de pe pielea lui Truman. Curiozitatea mea a trecut de un zece. Acum sunt pe la un doisprezece. Apoi îl urmez pe Truman în dormitor și... Și am părăsit apartamentul complet. Stăm în mijlocul cerului.

Pereții sunt de-un albastru de dimineață care ajunge până în tavan. Norii au fost pictați cu atâta bogăție și profunzime, încât chiar par pufoși. Sunt și pe tavan. Iar când mă uit în sus, sunt înconjurată de această mare nesfârșită de albastru.

— Ce este asta? întreb.

Îmi vine să plâng. Cred că am să plâng.

— Ce am făcut pentru Katie, răspunde Truman de undeva, din spatele meu.

Nu sunt atentă. Mă apropii de un perete pentru că vreau să ating norul. Vreau să mă comport cum o făcea Katie – să strâng o bucată ca de vată între degete și să mă schimbe pentru totdeauna. Sunt pe cale să-mi trec degetele peste vopseaua albă, când Truman mă apucă de mână.

— Vopseaua e încă udă.

Mă atinge. Mâna lui peste a mea. E din nou noaptea din camera lui. E sărutul iminent. Osânda care urmează.

Îmi retrag mâna repede.

— Îmi pare rău! spun.

Apoi totul se reîncheagă și înțeleg la ce mă uit. E dormitorul lui Katie. Pe care l-a *pictat* Truman. El a reușit să-i ofere o bucată de cer.

Îmi simt inima ca o piatră care s-a scufundat adânc în mijlocul trupului. Sunt atât de hipnotizată de el și de ceea ce e capabil să creeze! Degetele sale sunt vrăjite — trebuie să fie. Cum poți să iei patru pereți și să îi transformi în cer fără să fii persoana cea mai uluitoare din lume? Sunt cuprinsă de-atât de multe sentimente deodată, încât e cutremurător. Simt că mă prăbușesc. S-ar putea să am nevoie să uit tot ce credeam că știu despre Truman Falls. S-ar putea să am nevoie s-o iau de la zero.

— Tu ai pictat asta? întreb.

Bineînțeles că el a pictat-o. Vreau doar să-l aud spunând-o.

Zâmbește cu un zâmbet blând și stânjenit.

— Da, eu! Îți place?

— Dacă îmi *place*? Truman...

Fac o mică piruetă, examinând fiecare perete, fiecare centimetru de spațiu pe care l-a transformat.

— E...

— E mult de asimilat, mă ajută el.

— Când ai început asta?

Cutii, tăvițe pentru vopsea și pensule sunt împrăștiate pe toată podeaua. E și o grămadă de ceva în mijlocul încăperii, acoperită cu o prelată de vinil albastră. Truman ridică una dintre pensule și începe să o răsucească în mâini, plimbându-i perii curați peste palmă.

— Acum câteva zile.

— Ai făcut toate astea în câteva zile?

Truman ridică din umeri și își ațintește privirea asupra mea. Fața aia dreaptă și îngustă a lui, care e de obicei numai unghiuri și linii ascuțite, s-a înmuiat acum. Nu a încetat să zâmbească de când am intrat aici.

— Acum nu am prea multe pe cap, îmi răspunde.

— Pereții sunt terminați?

— Sunt, da! Am terminat norii în dimineața asta.

Arăt spre prelată.

— Și ce e sub ea?

— A, da! face Truman, de parcă ar fi uitat că e acolo.

Ridică prelata și dezvăluie câteva piese de mobilier – un cadru de pat, o noptieră și o comodă, toate dintr-un lemn luminos, aproape alb.

— Asta e partea în care îmi spui că ești și tâmplar și ai construit toate astea de la zero? Pentru că s-ar putea să am nevoie de un mic răgaz.

Truman râde și, la naiba, ce râs frumos...

— Ai fi fost impresionată dacă aș fi făcut-o?

— Poate.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, Eden, dar nu eu am construit-o! Am cumpărat-o la mâna a doua de la un tip de pe internet.

Mă bucur să aud asta. Nu cred că încă un talent secret de-al lui ar fi acum cel mai bun lucru pentru starea mea de bine. Sunt deja ametită după ce am văzut pictura. Sau din cauza mirosului de vopsea. Pesemne mi s-au urcat vaporii la cap, făcându-mă să simt lucruri care nu sunt cu adevărat acolo. Etc, etc.

— Ce ai de gând să faci cu ea? întreb.

Truman își plimbă mâna peste comoda de lemn. E atât de înalt, de subțire și de slab, și totuși prezența lui se întinde cumva

de la un perete la celălalt. Îi văd venele care îi străbat pielea palidă și fiecare pată de vopsea care o împodobește.

— Nu sunt sigur, răspunde după câteva secunde. Aveam de gând s-o pictez, dar mi-e teamă că ar putea fi prea mult.

— Ce vrei să spui?

— Păi...

Truman lasă pensula pe comodă, își așază mâinile pe-o latură a ei și începe s-o împingă. O lipește de perete, chiar lângă fereastra cea mare.

— Nu mă pot hotărî dacă nu e cumva prea mult ca atât mobila, cât și pereții să fie vopsiți cum e cerul.

Îmi aruncă iar un zâmbet stânjenit.

— Sunt foarte nehotărât, îmi explică, dar tare aș vrea ca lucrul ăsta să fie perfect pentru ea. Înțelegi?

— Mie mi se pare perfect.

— Ce crezi că ar trebui să fac?

Mă prinde cu garda jos.

— Cu mobila?

Truman dă din cap, privindu-mă.

— Ăăă... Cred că ar trebui să întrebi pe cineva care e cu adevărat creativ. Eu nu am mai pictat nimic de... de la grădiniță. Și chiar și atunci a fost groaznic.

— Vreau să știu ce părere ai tu! insistă el.

— Vopsește și mobila, răspund fără să mă gândesc prea mult. Pur și simplu mi se pare normal să fie peste tot cerul.

Atunci Truman ia din nou pensula în mână și mi-o întinde. Fac un pas înapoi, pentru că în mod sigur nu ar trebui să mi se acorde vreo încredere cu asta, cu un proiect atât de prețios. Sigur o să găsesc o cale să-l stric. De exemplu, o să scap toată cutia de vopsea și o să distrug tot cerul.

— Vrei să te ajut? îl întreb.

De asta m-a rugat să vin aici?

Truman mai face un pas spre mine, învârtind pensula prin aer ca pe-o armă letală. În mâinile mele, chiar ar putea fi.

— Dacă vrei!

Ridică din umeri, dar fața lui pare atât de deschisă, atât de serioasă! Ca și cum... Ca și cum ar vrea să spun da.

— Chiar vreau! îi răspund.

Bineînțeles că vreau să particip la ceva care-o să fie atât de însemnat pentru Katie într-o bună zi. Creierul meu încearcă să intervină cu obișnuitul „dacă se trezește", dar în clipa asta nu am chef de așa ceva. În clipa asta vreau să trăiesc o zi întreagă cu speranța că da, Katie se va trezi. Și că într-o zi va intra în această cameră și va putea să trăiască în cer. O să fie atât de frumos să știu că am jucat un mic rol în a-i oferi asta!

— Atunci, ia pensula, Eden! mă îndeamnă Truman, întinzându-mi-o din nou.

— Nu pot garanta că n-o să stric totul! îl avertizez.

— Imposibil!

— S-ar putea să vărs o cutie întreagă de vopsea peste tot.

— O curățăm noi. Te-am văzut la Pollo Loco noaptea trecută. Știi să te descurci cu un mop, mă tachinează el.

— Știu să fac curățenie doar atunci când sunt plătită pentru asta, bine?

Truman strâmbă din buze.

— De asta e nevoie? Trebuie să-ți cumpăr timpul?

— Lipsa mea totală de abilități artistice merită fiecare bănuț. Garantat!

Acum zâmbesc și eu. Ceea ce e ciudat. Nu zâmbesc niciodată în preajma lui Truman.

Mai bine zis, nu zâmbesc niciodată, punct.

Îmi mai flutură încă o dată pensula spre piept. O iau cu reticență. Cât de greu poate fi cu adevărat să pui un pic de albastru peste lemn? Ușor ca bună-ziua. Dacă ar fi fost lămâi, le-aș fi putut stoarce.

— De unde să încep?

Atunci Truman intră în modul „instructor". Îmi amintește de Manny în bucătărie și de modul ritmic și hotărât în care se mișcă. Toarnă o cantitate mică de vopsea albastră într-o tavă care se află pe o măsuță pliabilă. Apoi așază prelata pe podea, ia noptiera și o pune deasupra. Nu știu dacă asta e o practică standard sau dacă nu are încredere în mine că n-o să vărs vopsea peste tot. Oricum ar fi, bună hotărâre! Se uită la pensula din mâna mea cu buzele strânse. Practic văd micile rotițe de artist care i se învârt în creier. Scotocește într-o pungă de plastic și scoate un minitrafalet de vopsit, suficient de mic pentru a se potrivi cu lățimea noptierei.

— Folosește asta în loc! spune, schimbându-l cu pensula mea. E mult mai ușor să pictezi cu el. Și vopseaua se aplică mai uniform.

— De unde încep?

Stau acolo ca o idioată, cu trafaletul în mână și cu creierul golit de orice gânduri.

— Înmoaie trafaletul în vopsea! adaugă.

Fac asta.

— Apoi rostogolește-l în tavă ca să îndepărtezi excesul.

Fac și asta.

— Apoi începi să vopsești.

Mai ușor de spus decât de făcut.

Mai rostogolesc încă puțin trafaletul, până când se scurge cea mai mare parte a vopselei, apoi îl apropii de partea de sus a noptierei. Din moment ce m-am împăcat deja cu ideea propriului eșec, mă apuc de treabă. Trec trafaletul pe lemn cu mișcări lungi și uniforme. Și, ca prin minune, începe să devină albastru.

— Ah! fac, uluită cumva. Nu e așa de greu!

Continui până când întreaga porțiune de sus a lemnului e vopsită.

— Ești un talent înnăscut, mă laudă Truman.

Mă simt ca un copil. Vreau un abțibild cu o stea de aur pe care să mi-l pun drept în mijlocul frunții.

— Poți face același lucru pe toate părțile. Apoi treci la pensula cu peri, ca să intre în crăpăturile la care nu poate ajunge trafaletul. După ce se usucă peste noapte, o să aplic un al doilea strat.

Dau din cap ca și cum aș fi, de fapt, foarte îndemânatică și aș ști exact la ce se referă. Pensulă cu peri? Vai, dar le folosesc tot timpul! Al doilea strat? Evident! Truman începe cu dulapul, mai întâi împingându-l pe prelată, apoi aplicând primul strat de vopsea. Eu sunt multifuncțională – vopsesc părțile laterale ale noptierei și-l privesc pe el muncind. E hipnotizant. Manevrează pensula cu atâta ușurință, ca și cum fiecare tușă e o extensie a minții lui și nu o mică și amărâtă dâră de vopsea. Aș vrea să-i sparg mintea ca pe-un ou și să văd tot ce e înăuntru. Iar de data asta nu doar părțile despre Katie, ci și cele despre el.

— Deci Montreal, reiau.

Mi se pare ca o ramură de măslin. Ca și cum aș încerca să creez o punte peste spațiul care s-a deschis între noi în ultimele câteva luni.

— Ce-i cu el?

— Cum a fost cursul de artă? întreb, rostogolind vopseaua pe panoul drept al noptierei.

— Diferit de tot ce-am mai făcut până acum. Totul a fost despre silueta umană. Corpuri, fețe, linii și curbe. Am pictat o mulțime de oameni. Truman face o pauză, apoi adaugă: O groază de nuditate.

Mă opresc din pictat.

— Sunt sigură că ți-a plăcut.

Își scutură pensula spre mine. Câteva picături albastre zboară prin cameră și cad pe prelată.

— Ha, m-ai ratat!

— Nu era așa, răspunde, aplecându-se să-și acopere pensula cu un strat proaspăt de vopsea. Nu e sexualizată. Ține mai mult de o apreciere reciprocă. Nu ne concentrăm pe nicio parte anume a corpului. Este mai mult despre cum se îmbină toate liniile corpului, de la membre până la mușchi, genul ăsta de lucruri.

— Interesant! Care e proiectul tău preferat de la clasă?

Truman uită cu totul de pensula din mână și mă privește cu ochi mari. Îmi dau seama că sunt de aceeași culoare cu vopseaua.

— Chiar vrei să știi?

O spune de parcă ar fi cel mai nebunesc lucru din lume. Ca și cum ar fi trecut secole de când nu s-a mai interesat cineva de viața lui.

Mă lovește gândul că poate așa a și fost.

— N-aș întreba dacă n-aș vrea, adaug.

Truman îmi povestește despre un proiect la care au lucrat, în care a trebuit să picteze un străin. Adică să găsească literalmente pe cineva de pe stradă și să-i ceară permisiunea să-l picteze.

— Abia știu două-trei cuvinte în franceză, așa că nu avea nimeni idee ce spuneam. Apoi, m-a văzut o doamnă mai în vârstă și a început să traducă pentru mine. Dar toți au spus nu.

— Atunci, pe cine ai pictat?

— Pe doamna aceea.

— Traducătoarea?

Truman dă din cap. E îngenuncheat pe podea, vopsind partea de jos a dulapului.

— I-am oferit o cafea după aceea. Am stat de vorbă vreo două ore.

— Pfui! exclam.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic! Absolut nimic!

— *Eden.*

— *Nimic*, repet, imitându-i reacția teatrală. Pur și simplu n-aș fi ghicit că ți-ai petrecut timpul în Montreal cu femei de trei ori vârsta ta.

— Ce anume credeai că fac în Montreal? mă întreabă, râzând.

— Nu că bei cafea cu bunicuțe, asta e sigur. În plus, n-am știut că ai fost la Montreal până când nu mi-ai spus în mașină.

— Și unde credeai că am dispărut?

Îmi dau seama că e foarte, foarte multă liniște în camera asta. Că, dacă nu mai vorbim, putem auzi ploaia care a reînceput sau vuietul vântului care suflă afară.

— Nu prea m-am gândit la asta, îi răspund.

E adevărul. Sigur, m-am întrebat unde s-a dus. Sigur, am fost chiar un pic supărată că a plecat. Nu reușeam să înțeleg cum a putut să plece pur și simplu când miza era atât de mare. Nu te implici cu totul și apoi pleci de la masă înainte să fi fost împărțite cărțile. Doar dacă nu ești disperat. Doar dacă nu simți că viața ta depinde de asta.

— Nu mi-ai întrebat niciodată părinții? Ești tot timpul la spital cu mama.

Las jos rola și trec la pensulă, scufundând-o în vopsea.

— Nu am vorbit despre tine.

Ne lăsăm învăluiți de liniștea asta grea. Ploaia se strecoară în jos. Disting ritmul moale al pensulelor noastre care acoperă lemnul șlefuit.

— Părinții mei nu au fost prea fericiți că am plecat, reia Truman. Nu...

— Ei probabil că nu înțeleg.

— Nu, nu înțeleg. Nu înțeleg deloc. A trebuit să plec pentru o vreme. Nu a avut nimic de-a face cu abandonarea surorii mele. Aveam... aveam nevoie de un răgaz, spune el.

— Am spus că probabil *ei* nu înțeleg, Truman. Dar eu înțeleg.

Și nu știu de ce nu pot să las lucrurile așa. Îi tot dau înainte, ca și cum vechiul meu robinet scârțâitor a început în sfârșit să funcționeze din nou și toată apa care s-a acumulat timp de câteva luni pur și simplu se grăbește să se scurgă cu toată viteza.

— Dorm foarte mult, spun. Colega mea de cameră face mișto de mine din cauza asta. La fel fac și părinții mei. Ei cred că sunt leneșă. Că vreau să lenevesc toată ziua în pat ca un butuc. Dar există un moment – un moment foarte, foarte scurt ori de câte ori mă trezesc. Creierul meu pare să nu se fi pornit încă și e ca și cum nu și-a amintit tot ce s-a întâmplat în ultimele luni. Și pentru o clipă, una singură, Katie e încă aici. Nu există niciun accident, nicio comă, *nimic*. Este aici. Și pare atât de real, încât mă agăț de acel moment. Încerc să mă culc din nou ca să mă pot trezi și să simt iar asta.

Cuvintele au ieșit la iveală. Dezvăluirea pe care nu i-am făcut-o nimănui până acum. Nici măcar nu știu de ce am procedat astfel. Poate pentru că mă simt ca și cum aș vorbi în sfârșit cu cineva care înțelege suferința asta specială. Nu se întâmplă în fiecare zi să pierzi pe cineva care este încă aici. Durerea este ceva final – e despre înmormântări și cimitire, și împăcarea cu faptul că acea persoană s-a dus, că n-o s-o mai vezi niciodată. Este durere, dar și acceptare. Doliul după Katie e diferit. E o durere cruntă și o speranță surdă. Înseamnă să știu că probabil n-o să mai vorbesc niciodată cu ea, dar că există, cumva, o șansă să mai reușesc. Înseamnă monologuri în camere de spital și să te agăți de amintiri ce par prea îndepărtate. Nu știu cum s-o jelesc, pentru că ea e încă aici. E încă aici. E aici, e aici, e aici.

Și atât de departe!

Nu știu când am început să plâng. Lacrimile îmi curg pe obraji și mi se adună pe bluză. Mă îndepărtez de noptieră pentru că nu

vreau s-o stric. Pentru că pot să glumesc despre cât de amuzant ar fi să vărs o cutie întreagă de vopsea, dar dacă s-ar întâmpla cu adevărat, m-aș fărâmița în mii de bucăți. Ceea ce face Truman aici este extrem de plăcut. Este mult mai bine decât tot ce am făcut eu în ultimele cinci luni. Iar dacă am distrus fie și-o fracțiune din el, doar o pată de vopsea care pare stricată, acest lucru ar putea foarte bine să mă nimicească. Sunt din nou acel mosor de ață care se desface pe podeaua dormitorului.

Apoi Truman îngenunchează lângă mine. Îmi ia pensula din mână. *Bună idee*, mă gândesc, *salvează mobila!* Dar apoi îmi ridic privirea din poală și el mă urmărește cu o îngrijorare copleșitoare, și nu înțeleg de ce. Poate că nu încearcă să protejeze mobila. Poate că încearcă să mă protejeze pe mine.

— Sunt bine, îi spun, smiorcăindu-mă ca o idioată. Îmi pare rău! Hai să ne prefacem că nu am spus niciodată asta! Și că nu am plâns niciodată.

— O putem face, dacă vrei, răspunde el cu blândețe. Sau putem să recunoaștem că rahatul ăsta e greu de dus. Și că nu e nimic în neregulă să te zbați cu asta, Eden.

— Mi se pare că nu se întrevede niciun sfârșit. Ca și cum aș merge printr-un tunel îngust și negru care se întinde tot mai mult cu fiecare zi.

— Atunci o să continuăm să vopsim.

— Mi-aș dori să fie atât de ușor!

Îmi suflu nasul cu mâneca de la cămașă, pentru că pur și simplu îmi place să eman sex-appeal. Apoi observ că Truman se străduiește atât de mult să nu râdă, încât i se înroșește toată fața.

— Ce-i?

— Nimic, spune el, pe punctul de-a ceda cu adevărat.

— *Truman*...

— Când ți-ai frecat nasul, ai pus un pic de...

Arată cu degetul spre nasul meu, unde îmi dau seama că trebuie să fie o tonă de vopsea, pentru că omul ăsta nu se mai poate abține.

— Nu poate fi chiar atât de amuzant, răspund, enervându-mă că mă lupt cu un zâmbet.

— Ești ca un Rudolph cu nasul albastru.

— Uau, *uau*! Urăsc imaginea asta!

Mă frec la nas, ceea ce probabil că înrăutățește povestea, pentru că Truman izbucnește în sfârșit. Râde atât de tare, cu gura larg deschisă, încât fața îi pare despicată în două, iar râsul lui se ridică drept în sus, spre norii pe care i-a pictat. Încerc să rezist, dar mă molipsește și pe mine. Și apoi râdem amândoi ca niște copii, îndoiți, pe jumătate ghemuiți pe podea, sprijinindu-ne în mâini. Și Truman e atât de aproape! E atât de amețitor, cu vopseaua învârtejită pe piele și dispărând sub țesătura tricoului – și mă cuprinde o dorință nebună să i-l dau jos și să văd cum liniile albastre și albe îi ating pielea! Vreau să-l sărut din nou. Ar fi extrem de ușor s-o fac. Poate că va fi ca și cum timpul n-a trecut deloc. Poate că va fi ca noaptea aceea din dormitorul lui, când ne apropiam de ceva extrem de important. Trecutul și prezentul se confundă. Sentimentele mi se amestecă în piept. Îmi amintesc cum îi simțeam buzele, cum îi simțeam mâinile cuprinzându-mi fața. E atât de ciudat cât de ușor poți să te strecori înapoi în viața cuiva și să te simți ca și cum timpul n-ar fi trecut deloc, ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat – și totuși, totul este diferit!

— Hai să egalăm scorul! îi propun.

Îmi plimb pensula pe fruntea lui. O pată vagă de albastru îi acoperă pielea. Nu-mi place că nu face decât să-i sublinieze ochii. Bineînțeles că se poate descurca și acoperit de vopsea. Atât de incredibil de crud e tipul ăsta!

Cred că mă încrunt. Dar Truman zâmbește. Pare... fericit. Ca și cum ar fi cu adevărat fericit, din toate punctele de vedere. Nici nu-mi mai amintesc de când nu l-am mai văzut pe Truman fericit. Sau ultima dată când am simțit... păi, orice o fi ceea ce simt acum.

Truman își ridică pensula spre fața mea ca pe-o amenințare.

— Eden, nu mă obliga!

— N-ai îndrăzni, rostesc cu toată vigoarea pe care mi-o induce frica.

Pare să funcționeze, pentru că Truman lasă pensula pe podea, apoi se întinde chiar acolo, pe prelată.

— Uau! șoptește. Chiar arată ca și cum am fi sub cer.

Așa că mă întind lângă el. Vreau să văd și eu. Și are dreptate. Are atâta, atâta dreptate! De aici, de jos, am putea fi oriunde. Întinși pe o pajiște. Într-un parc. Pe scaunul din curtea veche a lui Katie, cu atâtea veri în urmă. Dar suntem aici, sub cerul creat de Truman. Și e cumva mai plăcut decât cel real.

Truman își înclină capul într-o parte. Se uită la mine, dar nu sunt sigură ce versiune a mea vede: Eden, prietena cea tăcută a surorii lui, sau Eden, fata care stătea pe marginea patului său și aștepta un sărut. Sper că o vede pe cea care sunt acum: Eden, fata care se străduiește din răsputeri să meargă înainte și care vrea să simtă din nou fericirea. Și nu știu cum sau de ce, dar cred că, atunci când Truman se uită la mine, s-ar putea să vadă exact asta.

Vopseaua s-a uscat deja pe fața lui Truman, și mici pete albastre îi punctează pielea. Fac singurul lucru de care mi-e frică – singurul lucru pe care îmi doresc să-l fac. Mă întind și îmi trec degetele prin părul lui. Îi despart șuvițele lipite cu vopsea. Mă uit cum pieptul lui se ridică și coboară, o amintire blândă a faptului că suntem aici.

— Hai să spunem că e un armistițiu! propune el din senin.

Nu-l întreb dacă se referă la lupta cu vopsea sau la toate celelalte – liniștea din ultimele cinci luni, distanța, faptul că l-am evitat. Prea mult timp am simțit că am fost în tabere opuse, existând atât de departe unul de celălalt, însă acum ne întoarcem unul spre celălalt, apropiindu-ne tot mai tare, așa că îi spun:

— Bine!

Inima îmi bate atât de repede, încât o aud mai mult decât o simt. E chiar aici, pulsându-mi în urechi și răsunându-mi în minte.

Așa că stăm aici, cu vopsea albastră pe piele, zâmbindu-ne. Știu că timpul continuă să se scurgă și că undeva, dincolo de acești patru pereți, oamenii se grăbesc prin oraș, repezindu-se la muncă, la cursuri, la întâlniri cu prietenii. Dar aici, în timp ce urmăresc cum se usucă vopseaua pe pielea lui Truman, suntem într-o cu totul altă lume.

— Ochii tăi arată precum cerul, îi spun.

Sunt albaștri, adânci și terifianți.

Când degetele lui Truman se încolăcesc în jurul alor mele, le las acolo.

18

TRUMAN

MĂ AȘTEPTAM SĂ TRESARĂ. SĂ SE RETRAGĂ. SĂ SE ÎNDEPĂRTEZE de mine. Să-mi lase mâna și, nu știu, poate să plece cât mai departe posibil. Stăm aici, iar eu continui să aștept. Nu se întâmplă.

E prima dată de la noaptea când am sărutat-o când Eden mă atinge. E prima dată când nu a încercat să pună distanță între noi. Aici și acum, cu degetele noastre pătate de albastru, împreunate.

— Da, păi albastrul ți se potrivește, îi spun.

Vopseaua îi pătează nasul și obrajii.

Își sprijină obrazul pe podea și se întoarce spre mine. Ochii ei sunt maro topit, incandescenți și imposibil de evitat.

— Crezi?

— Cred.

Îmi spun să mă adun naibii. Mă simt fără suflare, pentru că îi țin mâna lui Eden. Pentru că sunt la câțiva centimetri de ea. Mă întreb dacă și pentru ea oxigenul pare să dispară când suntem atât de aproape. Dacă și inima ei se izbește de coaste precum cea mai rapidă bătaie de tobă din lume. Nu se poate să simt doar eu această încărcătură, această furtună electrică care se construiește în interiorul meu. Pare atât de calmă, cu o mână pe piept, iar cu cealaltă într-a mea!

Ea este Eden — mi-am petrecut fiecare zi din ultimele cinci luni gândindu-mă la ea și sperând s-o revăd. Fata care și-a făcut o misiune din a ignora tot ce ține de viața mea. Ceea ce a fost în ordine odată ce am început s-o accept. Până acum... acum, când a ridicat zăvorul și m-a lăsat să intru. Iar eu rămân blocat aici, întrebându-mă cum naiba aș putea să mai stau vreodată departe de ea.

— Trebuie să te duci să-l aduci pe Purrnicus, rostește ea brusc.

Deci la asta se gândea: la pisica lui Katie! Nu că nu ne gândim la aceleași lucruri: ne gândim la lucruri *complet diferite*!

— De ce?

— E pisica lui Katie. Ar trebui să fie aici, nu crezi? Mai aproape de ea.

— E o pisică de exterior, Eden. Nu i-ar plăcea aici.

— Dar e la vechea ta casă, complet singură.

— Tata se duce să vadă ce face. Și eu, care credeam că o urăști pe pisica asta!

— O urăsc! se grăbește să răspundă. E o pisică oribilă, groaznică. Poate cea mai rea pisică.

— Se pare că îți pasă cam mult de-o pisică groaznică.

Iar acum se uită pieziș. Doamne ferește să afle cineva că fata asta are o inimă!

— Te mai întorci vreodată acolo? schimbă ea rapid subiectul.

— Încerc să n-o fac, îi răspund, înghițind nodul care mi s-a pus în gât.

Mă epuizează gândul că o să trebuiască să-i explic de ce stau departe de casa aia.

— Înțeleg! zice Eden.

Nodul dispare. Deci așa te simți când vorbești cu cineva care te înțelege, nu? Să nu trebuiască să insiști și să explici fiecare sentiment profund sau gând tulburător. Să ai pe cineva să ridice cortina

care îți păzește mintea și care să n-o ia la fugă pe coclauri. Eden înțelege asta. Cred că e singura persoană care înțelege cu adevărat.

— Hai să vorbim despre ceva care să nu fie complet deprimant! îmi propune. Care e filmul tău preferat?

Râd.

— *Good Will Hunting*. E un film pe care tata îl adoră. Se uita tot timpul la el cu Katie și cu mine. L-ai văzut?

— Nu mă uit la filme.

Fata asta e cea mai ciudată persoană de pe planetă. Și nu mă pot sătura de ea.

— Deci urăști fericirea... Am înțeles.

Sesizez momentul în care Eden îmi dă drumul la mână. Se uită fix la tavan, ținându-și mâinile la piept. Mirosul de vopsea e greu ca un nor de furtună. Ar trebui să mă ridic și să deschid fereastra, dar nu mă mișc.

— Am o capacitate de atenție redusă, spune ea. Orice lucru de peste 45 de minute e o tortură pentru mine.

— Deci la 46 de minute ai ieșit din mintea ta?

— Îmi fac bagajele și plec.

— Ciudato! îi arunc.

— Sunt unică! replică ea cu nonșalanță. Apoi: Știu că picturile pe care le aveai la expoziția de artă erau cu mine.

Nici măcar nu știu cum să răspund la asta.

— E în regulă! se grăbește să adauge fără să mă privească. Nu sunt supărată sau ceva de genul ăsta. Nu mi-am dat seama la început, de fapt. Dar am dreptate, nu-i așa? Fata care stătea pe bancă? Cei doi oameni care se țin unul pe celălalt?

Bineînțeles că are dreptate. Bineînțeles că sunt un nenorocit de prost. Întru apărarea mea, astea sunt două dintre picturile mele preferate, dintre toate cele pe care le-am făcut vreodată. Iar faptul că Eden ar fi putut să apară la expoziție în acea seară și să le vadă

nici nu îmi trecuse vreodată prin minte. Mai degrabă aș fi pariat că o să mă lovească un meteorit decât să se întâmple asta. Apoi a apărut acolo, uitându-se la aceste tablouri care o reprezintă. Am sperat până la Dumnezeu că n-o să-și dea seama. Credeam că am scăpat cu bine. E clar că sunt un idiot.

— Ai dreptate! recunosc până la urmă.

Nu există o lopată suficient de mare care să mă scoată din gaura în care am căzut.

— De ce m-ai pictat? mă întreabă.

Asta e răspântia. Pot să-i spun adevărul sau pot să mint.

Mă hotărăsc să mizez pe adevăr:

— Pentru că te-am sărutat și pentru că nu mă puteam împiedica să nu mă gândesc tot timpul la asta. Apoi Katie a plecat. Apoi ai plecat și tu. Și am simțit că sunt și eu plecat. Iar de fiecare dată când mă uitam la o pânză și încercam să creez ceva, singurele chipuri care îmi veneau în minte erau al tău și al ei. Poți să ghicești la care era mai dureros să mă gândesc.

Îmi desprind privirea de la tavan și mă uit la Eden, care pare că se străduiește din răsputeri să nu se uite la mine.

— Oh! e tot ce spune.

S-ar putea să fie cel mai bine așa, pentru că, dacă ar spune că ea nu s-a gândit niciodată la sărut, m-ar durea. Dar dacă ar fi să spună că nici ea nu se poate abține să nu se gândească la el... ar fi aproape prea mult de procesat. Și dintr-odată, fărâma de spațiu dintre noi este mult, mult prea mare.

— Eden?

Tot ce îmi doresc este ca ea să-mi ofere ceva: un râset, un zâmbet, o altă silabă. Apoi se sprijină pe coate, iar părul îi cade în jurul umerilor în valurile astea nebunesc de întunecate. Ochii săi îi întâlnesc pe-ai mei înainte de a poposi în dreptul gurii mele, și nu mai trebuie să scoată nici măcar un cuvânt. Știu că se gândește la

sărut. Mi-e clar că s-a gândit la el. Poate că și ea l-a văzut și revăzut cu ochii minții, și a rămas obsedată de el, la fel ca mine.

Aștept să se întindă, să se aplece spre mine, să-mi dea un fel de semn că și ea vrea asta. Totuși, se ridică în picioare și-și scutură praful de pe haine.

— Ar trebui să plec. În curând trebuie să fiu la lucru.

Sunt nevoit să mă străduiesc din răsputeri să nu o rog să rămână.

După ce pleacă Eden, mă las să cad pe canapea și îmi deblochez telefonul. Încerc să nu mă gândesc prea mult în timp ce deschid Instagramul. Schimb la contul meu anonim de artă. Fotografia de profil este reflexia mea într-o oglindă din baie. Am editat poza astfel încât să fie neclară și să nu mi se poată distinge fața. Acum înlocuiesc fotografia editată cu fotografia originală, astfel încât fața mea să fie acolo, să fie văzută de toți cei care mă urmăresc. Înlocuiesc pseudonimul Capote din biografia mea cu *Falls*. Și uite așa, nu mai am unde să mă ascund.

E o senzație plăcută.

19

EDEN

IES DIN APARTAMENTUL LUI TRUMAN ȘI MĂ SIMT AMEȚITĂ ÎNTR-UN fel cu care sigur nu sunt de acord. Sunt ca o placă de marmură pe care cineva a început în sfârșit s-o ciobească, și e extrem de ciudat să fiu... fericită. Chiar și puțin, puțin de tot. Dar dacă e să fiu sinceră cu mine, nu mă simt deloc ciudat. Mă simt bine. Mă simt plăcut. E un sentiment cu care mă pot obișnui, chiar dacă nu sunt încă pe deplin sigură că îl merit.

Ajung acasă, iar Ramona nu e de găsit. Iar apartamentul nostru e atât de mic, încât abia dacă există locuri unde să se ascundă. Probabil c-a ieșit în oraș cu vreo prietenă sau ocupă un separeu la cine știe ce restaurant nou. Aș putea să-i verific Instagramul, dar sunt deja în întârziere; așa că rostesc o mică rugăciune ca Mona să nu fi fost răpită, mă schimb repede în hainele de lucru și plec la Pollo Loco.

Fac un efort să-mi înfrânez gândurile de la a-mi repeta fiecare detaliu al zilei. Continui să văd însă norii pufoși pe care i-a pictat Truman și apoi încerc să-mi imaginez cum va arăta dormitorul lui Katie după ce-o să fie gata. Recapitulez totuși repede-repede ce am făcut în timpul petrecut împreună, și mintea îmi rămâne fixată la un detaliu: mâna lui Truman într-a mea. Și nu pentru că mi s-a părut ciudată sau străină, ci mai degrabă pentru că mi s-a părut

caldă și adevărată. Ăsta ar putea fi cel mai înspăimântător lucru dintre toate – să îmi dau seama că timpul petrecut cu Truman nu a fost deloc așa cum crezusem că va fi. Mă așteptam ca amintirile despre Katie să îmi treacă prin minte cu toată forța. Să mă aflu în preajma fratelui ei era un motiv suficient ca trecutul să mă ajungă din urmă și să mă tragă în jos.

În loc de asta, m-am simțit ușoară. Ca și cum acel dormitor era un spațiu sigur în care să vorbesc despre Katie... și să o fac într-un mod care mă făcea să vreau *să continui* să vorbesc despre ea. Amintirea sa nu mai era dureroasă. Era vindecătoare. Și asta a fost cea mai ciudată parte, pentru că înainte nu mai simțisem așa ceva.

Acum sunt blocată, pentru că mi-am dat seama că timpul petrecut cu Truman Falls ar putea fi exact lucrul de care am avut nevoie. E surprinzător să îmi dau seama de asta. Extrem de incomod. Cu siguranță nepotrivit la limită.

Și totuși, iată-mă aici, coborând din metrou, la câteva minute distanță de Pollo Loco, întrebându-mă deja când îl voi mai revedea pe Truman. La naiba!

Nimic din toate astea nu contează. Intru în Pollo Loco și mă opresc ca un personaj de desene animate. Nu e de mirare că Ramona nu era acasă – e *aici*, stând într-un separeu față în față cu Manny.

Clopoțelul sună când deschid ușa. Se uită amândoi la mine, sincronizându-și gesturile. Sunt atât de binedispusă, încât mi se pare adorabil în loc să mă enerveze la nebunie. Manny zâmbește atât de larg, încât cred i s-ar putea rupe fața în două. Ramona are decența să pară jenată.

— Eden! mă strigă Manny, făcându-mi semn să vin. Vino să stai cu noi!

Mă apropii, gândindu-mă cât de ciudat e să-l văd pe Manny altundeva decât în bucătărie. Mona alunecă pe canapeaua de piele ca să-mi facă loc. Mă așez, privindu-i și așteptând o explicație.

— Ce puneți la cale? întreb suspicioasă.

Telefonul Monei se odihnește pe mijlocul mesei. Îl ridică și mi-l întinde. Pagina ei de Instagram e deschisă la o postare cu ea în fața unei gelaterii, lingând un cornet de ciocolată.

— Îți amintești de gelateria asta pe care am postat-o luna trecută?

Nu, nu-mi amintesc!

— Da! mint.

Mona își dă ochii peste cap, citindu-mă din prima.

— Afacerea lor se lupta să supraviețuiască, Eden. După ce am făcut postarea aia, au explodat pe rețelele de socializare. Îți amintești? Ți-am spus toate astea. Proprietarul m-a contactat să-mi mulțumească pentru postare. Ăia care au numit o aromă după mine?

A, da! Acum îmi amintesc!

— Mona-Lime-A, răspund, ca să-i dovedesc că totuși sunt atentă când îmi vorbesc oamenii.

— Înghețată de lămâie cu bucăți de biscuiți graham.

— Sună delicios! intervine Manny.

— Și ce legătură are asta cu Pollo Loco? o întreb. Înțeleg o secundă mai târziu, așa că exclam: A! *A!*

— O să lucrez cu Manny și o să fac niște postări pentru restaurant, explică Mona în timp ce, inconștient, își răsucește șuvițele de păr într-o împletitură. Cred că, dacă îl vând cum trebuie, pot ajuta de-adevăratelea cu promovarea. Să umplem locul ăsta cu oameni mai tineri.

Sunt întru totul de acord cu asta.

— Tinerii lasă și cele mai bune bacșișuri, completez.

Manny chicotește. Observ că tricoul lui e imaculat, fără nicio pată pe el, și că buclele, de obicei zburlite în toate părțile, au fost îmblânzite cu gel. Uau! Mă hotărăsc să-l tachinez mai târziu pentru că a încercat să arate așa drăguț pentru colega mea de cameră.

— Tata o să aprecieze mult asta, Ramona! spune Manny, uitându-se la ea peste masă de parcă ar fi gata să se așeze în genunchi și s-o ceară în căsătorie.

— Nu e mare lucru. Și sunt încântată să lucrez cu tine, replică Mona cu vocea ei dulce ca zahărul.

Este atât de adorabilă, încât cred că s-ar putea să mi se facă greață.

Mă dau nițel în spectacol când ies din separeu și mă ridic în picioare.

— Mă duc să pontez. Voi doi, vedeți-vă de treabă în continuare!

Pornesc spre spate, lăsându-i pe Mona și Manny să discute despre afaceri și probabil să se îndrăgostească. Colaborarea chiar e o idee grozavă! Dacă Mona reușește să ajute ca locul ăsta să se umple de clienți, o să fie un ajutor neprețuit pentru familia Álvaro.

În camera din spate, mă pregătesc să-mi înghesui lucrurile în dulap, când ceva îmi atrage atenția. Este depozitul-cămară-spălătorie, așa că acolo găsești întotdeauna o grămadă de lucruri depozitate la întâmplare: decorațiuni de Crăciun, lăzi cu farfurii vechi, un raft întreg cu sticle de detergent de vase. Acum mă interesează cutia cu unelte. Ciocanul. La sfârșitul turei, îl întreb pe Manny dacă îl pot împrumuta. El îmi spune că da.

Seara, când ajung în dormitor, tabloul pe care mi l-a dat Truman se sprijină de birou, acolo unde l-am lăsat. Eu și Katie suntem prinse într-un concurs de privit... Adică... *eu* sunt prinsă într-un concurs de privit cu un tablou, dar e atât de realist, încât mă aștept să clipească la mine în orice clipă.

Îmi cercetez din nou dormitorul, pentru că eu-cea-indecisă nu sunt în stare să aleg un loc unde să-l agăț. Tabloul ar putea sta deasupra patului, dar teama irațională că o să cadă în toiul nopții și-o să mă lovească mă face să mă hotărăsc să-l agăț deasupra biroului.

Știu că ar trebui să iau un metru de măsurat și să mă asigur că e centrat pe perete, însă merg pe ghicite. Iau și cuiul pe care l-am furat de la Pollo Loco și aleg un loc la întâmplare deasupra biroului. Îl măsor din priviri și găsesc ceea ce pare să fie mijlocul. Lovesc în cui cu ciocanul, știind foarte bine că Ramona doarme la capătul holului și că probabil o să se trezească și-o să mă ucidă. Cu toate astea, lovesc cuiul din nou, apoi din nou, apoi încă o dată, până când e bine înțepenit acolo și doar capul rotund i se mai zărește.

Sunt atentă când umblu cu tabloul lui Katie. Îl echilibrez pe cui, după care îl împing puțin spre stânga, ca să fie drept. Fac un pas înapoi și mă uit la chipul celei mai bune prietene, pentru că n-a rămas nimic altceva de făcut. E acolo, în apă, privind spre cer într-un mod care mă face să mă simt ca și cum m-ar privi direct pe mine.

Și-atunci mă lovește cel mai ciudat gând: nu mă mai simt complet singură.

20

TRUMAN

ÎMI PETREC URMĂTOARELE DOUĂ ZILE LUCRÂND LA DORMITORUL lui Katie. Pereții sunt complet vopsiți, mobila strălucește după ce am aplicat al doilea strat, iar singurul lucru rămas este tavanul. Îmi dau seama de greșeala mea când e prea târziu: că ar fi trebuit să vopsesc mai întâi tavanul, ca să evit ca vopseaua să curgă pe jos. Acum însă nu mai am ce să fac. Cumpăr un trafalet cu mâner lung și termin primul strat în câteva ore. În momentul ăsta mă dor brațele, dar mor de nerăbdare s-o vizitez pe Katie și să-i spun că dormitorul ei e aproape gata. În ritmul ăsta, ar trebui să fie gata la finalul săptămânii.

E abia mijlocul după-amiezii, însă trebuie să mă stăpânesc să nu mă prăbușesc pe pat ca să dorm. Mă curăț de vopsea, apoi pornesc spre spital. Când ajung acolo, se întâmplă un lucru extrem de ciudat. De data asta, când intru pe ușile automate ale spitalului, nu mai trebuie să respir adânc și să mă pregătesc pentru ceea ce urmează. Cred că e din cauză că până acum n-am mai venit niciodată aici cu vești bune. Dar să-i spun lui Katie despre dormitorul ei *e* o veste bună. Și atenuează puțin durerea pe care-o produc de obicei vizitele astea.

Când ies din liftul de la etajul al șaptelea, o văd pe mama zăbovind la capătul holului. Vorbește cu medicul lui Katie. Se uită amândoi

în jos, la fișa pe care o ține el în mână. Nu pot auzi ce spun, dar nu pare să fie ceva bun. Nu că oamenii zâmbesc vreodată în spitale, dar un zâmbet chiar acum, ca să-mi domolească nervii, ar fi minunat. Doctorul îi dă mamei mele niște broșuri înainte de-a pleca.

— Mamă! strig de la jumătatea holului.

Ridică imediat privirea și pare aproape panicată. O privesc, derutat, cum bagă hârtiile pe care i le-a dat doctorul în poșetă. Sunt două scaune pe hol, în fața camerei lui Katie. Mama se prăbușește pe unul dintre ele. Arată de parcă nu a mai dormit de câteva zile. Dacă mă gândesc bine, nu-mi amintesc când am văzut-o ultima oară acasă.

— Credeam că nu treci pe aici decât mai târziu, spune ea.

Ochii îi sunt roșii și umflați. Își freacă tâmplele cu degetele ca și cum ar simți că o s-o ia o durere de cap.

— Am terminat camera lui Katie mai devreme decât am plănuit... Apoi, pentru că trebuie să aflu, întreb: E totul în regulă?

— Totul la fel.

La fel. E și bine, și rău. Bine, pentru că înseamnă că nu s-a schimbat nimic – Katie este încă aici, încă rezistă. Rău, pentru că înseamnă că nu s-a schimbat nimic – Katie e încă aici, cu ochii tot închiși.

— Despre ce vorbeai cu doctorul? o întreb.

Mă așez pe scaunul gol, perfect conștient că la câțiva metri în spatele peretelui e Katie.

— Discutam despre tratamentul lui Katie pe mai departe.

Habar n-am ce înseamnă asta.

— N-ar fi același cu tratamentul ei de acum?

Mama face un lucru foarte ciudat. Își pune mâna peste a mea, pe mânerul scaunului. O mângâie de câteva ori și îmi strânge degetele.

— Vom vedea, răspunde într-un mod care sună definitiv, ca și cum ar omite ceva în mod intenționat.

— Trebuie să plec! Duc un client să cumpere niște mobilă. Rămâi tu cu sora ta?

Încă un moment pe care l-a ascuns rapid sub preș.

— Da, o să mai stau o vreme.

Mama pleacă, iar eu mă așez la căpătâiul lui Katie și îi povestesc totul despre cameră: norii, mobila, culorile, felul în care o să arate tavanul când o să stea în pat.

— Acum restul depinde de tine! îi spun. Trebuie să te trezești și să vezi cu ochii tăi.

Apoi, mă ajunge din urmă oboseala din ultimele zile. Adorm câteva ore pe canapea. Când mă trezesc, cerul s-a întunecat. Primul lucru pe care îl aud este aparatul atașat la Katie, care țiuie fără oprire; este sunetul inimii ei, bătând în mici valuri roșii care umplu ecranul. Apoi o zăresc pe Eden stând pe scaunul de lângă patul lui Katie. Își trece degetele prin părul lui Katie.

— 'Neața, rază de soare! îmi spune ea, strecurând expert în voce o doză de sarcasm. Ai dormit bine?

Îmi frec ochii și clipesc la luminile strălucitoare.

— Ce faci aici?

— Nu știam că am nevoie de permisiunea ta ca să vin.

Părul îi este legat la spate într-o coadă de cal, arătându-i fața plină în formă de inimă. Poartă un hanorac gri decolorat, cu cel puțin trei mărimi prea mare. O înghite toată, într-un mod enervant de adorabil. Chiar îmi vine să străbat camera și să o sărut.

Nu o fac, bineînțeles.

— Probabil ai ratat e-mailul. Ce mai face?

— Doarme, spune Eden.

Îmi place asta. Pastila asta e mai ușor de înghițit – să mi-o imaginez pur și simplu dormind. Mă ridic de pe canapea, și fiecare os îmi trosnește. Se pare că am nouăsprezece ani și merg pe cincizeci. Iau o sticlă de apă de pe masă și sorb o înghițitură, apoi mut scaunul gol lângă Eden.

— Știu că doctorii spun că poate ne aude, continuă Eden cu atâta speranță în glas, încât am senzația că voi fi strivit.

Ochii îi sunt mari și roșii când se întoarce spre mine. Nu-mi dau seama dacă e de la faptul că n-a dormit sau pentru că a plâns. Poate amândouă.

— Cred că poate.

— I-ai spus despre camera din cer?

— Puțin de tot.

E o minciună măruntă. Am senzația că Eden ar vrea să fie aici când Katie o să afle despre cameră. Poate că ar fi trebuit s-o aștept de la început.

— Spune-i! îmi cere.

Așa că inspir adânc și o iau de la capăt. Stau acolo și îi vorbesc lui Katie despre camera pe care aproape am terminat-o. Îi povestesc despre pereții albaștri, despre norii pufoși, despre mobilier și cum, dacă te întinzi pe podea, te simți de parcă ai fi afară, în mijlocul lumii. Partea cea mai ciudată este că nu mi se pare deloc *ciudat* să împărtășesc toate astea în fața lui Eden. În schimb, mă simt bine să știu că ea ascultă ce spun. Că îi pasă.

— Își asumă prea multe merite, Katie, intervine Eden. Eu am făcut practic toată munca. El doar a stat acolo și și-a răsucit părul

— *Și-a răsucit părul?*

Se străduiește din răsputeri să nu râdă.

— Ce alt motiv ai avea să-l ții atât de lung?

— Că arată bine? sugerez.

Privirea pe care mi-o aruncă Eden mă face să mă gândesc la un drum la frizer pentru prima dată de ani buni. La naiba... fata asta! Împunsătura asta în inima mea!

— Oricum, reia Eden, dregându-și vocea, am ajutat și cu camera. Unii ar îndrăzni chiar să spună că eu am cărat proiectul pe umeri. S-ar putea chiar să am dureri de spate care s-o dovedească.

— Oare n-ai vrea să și faci ceva, nu numai să dai din gură? o întreb.

Toată fața lui Eden se luminează.

— La ce te-ai gândit?

— Dacă ești un pictor atât de bun, pictează ceva!

— Cum ar fi, ce? insistă ea.

— Pe mine.

Sunt sigur că Eden o să râdă și-o să spună ceva de genul „Nu, la naiba!" Așa că, atunci când zâmbește, îmi întinde mâna și spune „Ne-am înțeles", mă bucur că suntem într-un spital, pentru că s-ar putea să leșin pur și simplu.

— Vorbești serios, spun eu.

— Foarte serios.

Îi strâng mâna.

— Va trebui să ne ierți, Katie. Asta ar trebui să fie interesant.

E puțin trecut de ora șase când eu și Eden ne întoarcem la apartament. Lumina soarelui e perfectă pentru pictură, așa că trag toate perdelele și o las să intre. Eden așteaptă pe canapea în timp ce adun tot ce-o să-i trebuiască: o pânză albă, pensule, vopseluri. Sunt atât de încântat, încât îmi tremură mâinile! Nu sunt sigur dacă e din cauza timpului petrecut cu Eden sau de la nerăbdarea de-a vedea ce fel de catastrofă o să creeze fata asta. Pe de altă parte, ar fi tipic pentru ea să mă dea pe spate, demonstrându-mi că, în secret, e o artistă incredibilă. Juriul încă deliberează.

Aranjez camera de zi, pun toate materialele pe măsuța de cafea, apoi mă așez pe canapea. Eden ocupă scaunul de vizavi. O urmăresc cum ridică tava, apoi toarnă diferite culori pe ea, încruntând din sprâncene în timp ce se concentrează. Mă face să-mi doresc să fiu eu cel care o pictează.

— În regulă, Eden! Fără presiune! Nu facem nimic altceva decât să riscăm totul aici, o tachinez, relaxându-mă pe pernele canapelei în timp ce ea continuă să stoarcă sticlele de vopsea.

— Vrei să faci liniște? Am nevoie de liniște deplină. Prefă-te că ești o statuie de piatră, din alea care nu pot vorbi! îmi cere ea.

— Uaaa-aaau! Ești în toane bune.

— Întotdeauna sunt în toane proaste, ripostează Eden.

Își încrucișează picioarele pe scaun și își pune pânza albă în poală, ținând o pensulă într-o mână și tava cu vopsea în cealaltă.

— Încă te mai poți recunoaște învinsă, adaug. Nu trebuie să trecem prin suferința asta.

— Ce te face să fii atât de sigur că sunt o pictoriță groaznică? mă întreabă, învârtind pensula în vopseaua neagră.

Mă întreb cu ce parte din mine începe. Atât de previzibil!

— Mă cam aștept să-mi dovedești opusul, recunosc.

— Apreciez că-mi oferi încredere! Acum, poți să te lași puțintel pe spate? Să te relaxezi. Și dă-ți părul de pe față... Da, așa! Întoarce-ți puțin capul într-o parte, ca să te vadă soarele... Perfect... Acum nu mai mișca niciun mușchi!

— Și dacă o fac?

— Nu te mișca!

— Și dacă trebuie să strănut?

— Ține-l înăuntru!

— Asta nu te poate ucide?

Mijește ochii până când ajung să semene cu niște fante. *Fante.*

— Nu știu, Truman! Hai să aflăm!

Râd în hohote. Nu mă pot abține. E o figură fata asta!

— Cu ce începi? o întreb.

— Parcă am spus să nu vorbești!

— Ești rea, Eden Flora!

— Ai vreo bandă de lipit? Ceva care să ți se potrivească bine pe gură.

— Orice scuză ca să te apropii de gura mea, nu?

Acum se uită la mine de parcă ar fi gata să se dea jos de pe scaun și să mă ucidă pe canapeaua asta. Îmi ridic mâinile, predându-mă.

— Bine! Am să tac! Ai câștigat!

Ne cufundăm în tăcere. Singurul sunet este atingerea pensulei lui Eden și suspinul ei ocazional. Nu pot vedea nimic din ce face, dar după expresia ei îmi dau seama că e supărată. Și își tot ține pensula între dinți ca să-și lase părul liber, apoi să-l lege iar și apoi să-l dea iarăși jos. Nu pot să nu mă uit la ea. Dar nu la fața ei. Ci la mâinile ei. La gât. La felul în pânza îi stă sprijinită pe genunchi și la pata de vopsea neagră de pe vârful degetului, culoarea pe care știu că a ales-o pentru părul meu. S-o privesc pe Eden e ca și cum aș sta în mijlocul unui muzeu. Sunt atât de multe de văzut! Ca și cum ochii mei se luptă între ei pentru a găsi un loc unde să aterizeze.

E hipnotizantă!

— Ochii tăi sunt enervanți, spune când s-a scurs prea mult timp în tăcere. Nu există vopsea care să aibă nuanța potrivită de albastru pentru ei. Sunt precum sticla într-o secundă și precum cerul în următoarea.

— Ești obsedată de ochii mei – am înțeles.

— Ai ratat complet ideea.

— Bine! Ai terminat?

— Cred că da! Nu e foarte bine. Nu mă pricep la artă, ca să știi. Să nu te aștepți la *Mona Lisa* sau ceva de genul ăsta.

Simt iar că mă umflă râsul.

— Nici nu mă așteptam la asta.

Acum zâmbește ea. De data aceasta, ochii mei știu exact unde să se uite.

— Bine! spune, ridicându-se de pe scaun.

Se apropie de mine, cu tabloul strâns în mâini. Îl ascunde, ca deocamdată să nu pot arunca nicio privire. Abia aștept să văd cum m-a pictat. Nu-mi scapă din vedere cât de dramatic ni s-au inversat rolurile. Canapeaua scoate un mic geamăt când se așază lângă mine. Genunchiul i se lovește de-al meu. Ce lucru ridicol să observ asta! Totuși, o fac.

— Pot să văd? întreb într-un mod care sper să sune răbdător și rece, nu ca și cum aș fi practic disperat să văd ce-a creat.

Eden își așază pânza în poală, cu baza sprijinită pe coapse. O înclină intenționat ca să nu pot vedea nici măcar o fărâmă.

— E rău! spune ea.

În voce i se strecoară o mică jenă, într-un mod cu care nu sunt obișnuit. Eden e rareori stânjenită. De fapt, e rareori altfel decât sarcastică și gata să arunce o remarcă spirituală distrugătoare.

Doar că acum se agață prea tare de tablou. Și dacă cineva poate înțelege vulnerabilitatea care vine odată cu împărtășirea creației tale, acela sunt eu.

— Nu mă aștept să fie chiar *bun*, Eden.

Mă reduce la tăcere cu o privire. E nevoie de o secundă pentru ca orice urmă de blândețe să se prăbușească în întregime, apoi s-a întors.

— Ura mea pentru tine atinge noi culmi în fiecare zi, îmi spune.

Dar zâmbește. Așa că mă gândesc că poate nu mă urăște deloc.

— Arată-mi odată! N-o să râd, îi promit!

Eden își mușcă buza de jos. Își strânge părul în spatele urechii acoperite de patru piercinguri. Cred că trage de timp, dar apoi se hotărăște și, cu un oftat greu, întoarce pânza spre mine. O studiez un minut. I-au ieșit bine părul negru, pielea păstoasă, ochii albaștri. Seamănă într-un fel cu mine. Sau cu fratele meu geamăn. Sau, în cel mai bun caz, poate cu un văr de gradul al treilea.

— Ai avut dreptate, spun. Cu siguranță *nu e Mona Lisa*.

— Truman!

Ridică tabloul de parc-ar fi o armă, și nu mă îndoiesc că fata asta poate găsi o cale să-l transforme într-una. Apoi se gândește mai bine și mă lovește cu el peste brat, ceea ce nu e chiar ceva sigur. Vreau să spun, vopseaua e încă umedă. O să-mi distrugă canapeaua și, totodată, și pânza. Dar nu-mi pasă. Nu cred că-i pasă nici ei.

— Nu e chiar așa de rău! spune, studiindu-și lucrarea. Capul îți e cam dezechilibrat și nu cred că unul dintre ochi ar trebui să fie mai mare decât celălalt, dar e în regulă.

— Poate că unul dintre ochi chiar *este* mai mare decât celălalt.

Eden scoate un mic „hm" moale și apoi alunecă mai aproape de mine, înclinându-se ușor până când ajungem aproape față în față. Îmi cuprinde bărbia între degete, mă ține nemișcat și îmi analizează fața într-un mod prea calm pentru a fi natural. Nu cred că respir deloc în tot timpul ăsta. De fapt, există o șansă mare ca 90% din creierul meu pur și simplu să nu mai funcționeze. Să o am atât de aproape, să-i simt atingerea moale a degetelor... e un contrast extrem de surprinzător față de cum e ea de obicei. Privirea ei de oțel se îndulcește, și nu e nimic ostil la felul în care mă privește.

— Sigur sunt de aceeași mărime, spune ea.

Da! Ochii mei!

— E bine de știut, rostesc, simțindu-mă lipsit de suflu.

Doamne, s-ar putea să am nevoie să mă întind!

Și apoi se îndepărtează, târându-se înapoi pe pernă și luând cu ea toată lumina și moliciunea.

— Nu-i așa de rău pentru prima încercare, adaugă Eden.

Încearcă să schimbe subiectul, de parcă asta ar reuși să mărture sub preș momentul dinainte.

— Merită 10 pentru efort, spun, pentru că bietul meu creier încă se străduiește să se adune la loc.

Eden așază tabloul pe canapea. Ceva din creierul ei îi spune că da, e o idee bună să așeze un tablou ud pe o canapea din piele albă. Dar manevrează pânza cu atâta grijă, încât e dureros de adorabilă, așa că nu zic nimic.

Se uită la mine peste umăr, lovindu-mă cu familiara ei expresie disprețuitoare.

— Nu fi tâmpit!

Are o pată de vopsea neagră pe obraz, de care s-au lipit câteva șuvițe de păr. Nu mă pot abține să nu mă uit la ea.

— Ai prefera să fiu cool și fermecător?

Râsul ei e o lovitură pentru orgoliul meu.

— Dacă ai fi măcar capabil de așa ceva, sigur.

— Pot să păstrez tabloul? îmi scapă totuși.

Pare uimită.

— De ce l-ai vrea?

Are dreptate. N-ar trebui să-l vreau. Nu e foarte bun și cu siguranță îl văd bântuindu-mi coșmarurile. Dar sunt complet obsedat de faptul că ea a făcut asta. Că fata asta ca o flacără, care abia suporta să fie în aceeași cameră cu mine acum o săptămână, s-a așezat jos și-a pictat fața asta prostească a mea, care nici nu e cine știe ce. Și, ca să fiu sincer, cred că există o șansă ca lucrul ăsta să fie distrus înainte ca Eden să ajungă acasă, dacă o las să se ocupe de el.

— Vreau s-o înrămez, îi răspund, arătând spre peretele alb de deasupra canapelei. Chiar aici.

— Nu cred că părinților tăi o să le placă asta, spune Eden.

Probabil că are dreptate.

— Atunci, poate în dormitorul meu.

Își arcuiește sprâncenele. E singurul ei răspuns. Restul feței e împietrit, gânditor, și tare aș vrea să știu ce îi trece prin cap. Deși sunt pe deplin conștient că, dacă aș întreba-o, probabil că nu mi-ar spune. Pentru că ea e Eden, fata care se acoperă cu straturi de umor și sarcasm ca să-i țină pe toți la distanță.

— Nu ți-l dorești cu adevărat, comentează în cele din urmă.

Și se înșală. Ba da, mi-l doresc, așa că mă întind peste ea ca să iau tabloul. Și ea... mă oprește. Își lasă mâna pe încheietura mea. Abia dacă e ceva. E nesemnificativ. Dar amândoi băgăm în seamă.

Șovăie, cu ochii ațintiți asupra locului în care mă ating degetele ei. Nu știu cum e posibil să mă simt atât de conștient de prezența

altcuiva... și totuși, așa a fost întotdeauna cu Eden. Când e aici, e orbitoare și luminoasă. Când nu este, nu mai pot să mi-o scot din minte.

E aici acum.

Mă apropii un pic mai mult. Nu mă pot gândi la altceva decât la sărutul nostru care s-a terminat prea repede. La viitorul pe care nu am apucat să-l construim. La *sentimentele* pe care nu am apucat să le explorăm. Și poate că e prea târziu pentru multe lucruri, dar nu e prea târziu pentru noi.

— Truman!

O spune cu vocea care mă avertizează că va încerca să mă îndepărteze din clipă în clipă. Dar dintr-odată devine imperativ să n-o mai las. Nu mai vreau să fiu împins și dat la o parte. Nu mai pot lăsa să treacă încă cinci luni înainte de-a avea ocazia să-i fiu din nou aproape. Tot ce-mi doresc este să fiu aici, alături de ea.

Pentru prima dată, nu mă mai gândesc la tot ce ar putea să fie greșit. Uit de vinovăție și de regrete, de orice persoană care există în afara acestor ziduri, și îi cuprind fața între mâini. Deschide gura, probabil ca să țipe la mine, dar o sărut înainte să poată scoate vreun sunet. O sărut pentru că, sincer, este singurul lucru pe care vreau să-l fac.

Se dă bătută. Se apleacă spre mine, lipindu-și trupul de al meu. Mă pierd undeva în senzația mâinilor ei pe fața mea, apoi pe spate. Simt vopseaua umedă de pe vârful degetelor ei când îmi ating obrazul. Simt gustul furiei și al tentației și cât de greșit ar putea fi, dar niciunul dintre noi nu se oprește. Pentru că avem nevoie de asta.

Pentru că cinci luni a fost prea mult.

Pentru că sunt de părere că aici trebuia să ajungem.

21

EDEN

TRUMAN MĂ SĂRUTĂ, ȘI MINTEA MI-E COMPLET GOALĂ, CA O tablă ștearsă. Îi văd fața aplecându-se mai aproape; văd cerul în albastrul ochilor lui. Îl revăd iar și iar. Îl înmagazinez în memorie. Memorez felul în care îmi ține fața. Gustul lui. Felul în care îl simt, de parcă trecutul și prezentul s-au contopit în acest moment aproape perfect. E prima dată când creierul meu e complet amuțit. Nu sunt șoapte, nu sunt șuvoaie de zgomot. În liniște, Truman mă sărută, și simt ceva moale, ceva ușor. Ceva ca o acceptare pașnică, ca și cum aș fi în pragul fericirii.

Și totuși, amintirea primului nostru sărut mă apasă. E mereu acolo, în adâncul minții, așteptând să-mi amintească de ce ar trebui să stau departe de Truman – chiar și într-un moment ca acesta, când nu vreau s-o fac.

Truman se desprinde și zâmbește.

— Pfff! face.

Nu e tocmai ce vreau să aud.

— Pfff?

— Nu credeam că ceva poate întrece acel prim sărut, spune el în cel mai prostesc mod cu putință.

— Se întâmplă lucruri rele când ne sărutăm, replic, parțial pentru că este adevărat și parțial pentru că o parte din mine simte că nu merit altceva decât să stric momentul ăsta.

— Cred că faptul că nu ne sărutăm e un lucru rău.

Mâinile lui Truman șerpuiesc în jurul taliei mele. Mă uit la fața lui pentru care tocmai am petrecut o oră s-o pictez. Chiar nu am făcut-o cum merita. Nu sunt sigură dacă cineva ar putea surprinde esența feței lui Truman, pentru că este cu mult mai mult decât suma părților ei. Nu e vorba despre curbura gurii sau culoarea ochilor – aici am greșit. E vorba despre felul în care întreaga sa înfățișare se îmblânzește atunci când vorbește, felul în care zâmbește la cel mai mic cuvânt despre Katie; felul în care liniile ascuțite ale feței i se transformă în curbe domoale când e lângă mine. Îmi amintește de felul în care pictează, cu această precizie perfect măsurată – nici prea ușoară, dar nici cu prea multă forță. Îmblânzește lucrurile în chipul potrivit.

— Pot să te întreb ceva? spune Truman.

E încă lipit de mine, cu fruntea sprijinită de-a mea. Cuvintele lui îmi fac inima să se strângă. Îmi fac griji că va spune ceva care o să strice momentul și o să lase realitatea să năvălească înapoi.

— Bine! cedez, simțind deja cum momentul se șterge.

— Întotdeauna m-am întrebat de ce m-ai evitat după accidentul lui Katie.

O spune cu atât de multă ezitare, încât mă frânge în două.

— E din pricină că m-ai învinovățit?

Probabil că l-am auzit greșit.

— *Te*-am învinovățit? *Eu* sunt singura persoană care trebuie învinovățită.

Îi simt mâinile încordate pe talia mea.

— Să te învinovățești pentru ce?

— Pentru accidentul lui Katie, continui.

Niciodată n-aș putea să recunosc acest lucru în fața cuiva. În afară de el.

— A fost vina mea. Am fost ultima persoană care a văzut-o. Mi-am petrecut toată noaptea în dormitorul ei, cu ea. Și apoi am plecat. Am fost distrasă de tine — de tine, sărutându-te. Dacă nu aș fi făcut-o, Katie nu s-ar fi cățărat pe fereastră. N-ar fi fost lovită de mașina aia. Nu s-ar afla la spital în loc să fie acum, aici, cu noi. M-am convins că a fost numai vina mea și încă mai cred asta. Iar când te priveam, îmi reaminteam noaptea aia. Așa că am încetat să te mai privesc. Am încetat să mă mai gândesc la tine. Am început să te evit cum am putut. Am încercat să blochez toate lucrurile rele care s-au întâmplat în acea noapte, și cred că am reușit să blochez și lucrurile bune. Pentru că nu cred că a fost ceva rău că te-am sărutat. Doar ce s-a întâmplat după aceea a fost rău.

Am spus prea multe, dar am impresia că tot nu sunt destule. Vreau să sap și mai adânc și să-i spun lui Truman că sunt de părere că am simțit asta pentru el de atât de mult timp, ca și cum ar fi o rază de lumină când o cameră devine prea întunecată. Că pictura lui este o capodoperă și că la fel sunt și mintea lui, și inima. Că urăsc cum i se ondulează părul în spatele urechii și nu vreau să se oprească niciodată. Că m-a distrus complet când l-am sărutat în acea noapte în dormitorul lui, pentru că o regret atât de mult, dar partea cea mai rea este că nu o regret deloc. L-aș săruta de o sută de ori din nou. În orice dormitor. În orice expoziție de artă. Cu orice fel de vopsea pe mâini. L-aș alege de fiecare dată iar și iar, pentru că este remarcabil în toate privințele.

— De aceea m-ai ignorat? mă întreabă el. Din cauza vinovăției? Crezi că e vina *ta*?

— A cui altcuiva ar putea fi?

— A mea! răspunde el extrem de repede. E vina mea, Eden! Totul a fost din vina mea. Sunt fratele lui Katie. Ar fi trebuit să

am grijă de ea în acea noapte, nu de tine. Nimic din toate astea nu a fost din cauza ta.

Cuvintele lui mă blochează cu totul.

— Truman, spun, nici măcar pentru o singură clipă n-am crezut că accidentul lui Katie a fost din vina ta.

— Niciodată n-am crezut că a fost a ta, șoptește și el.

Degetele sale îmi strâng mijlocul. Mă aplec sub acea presiune, acea amintire plăcută.

— Deci tu ai crezut că te-am ignorat pentru că te învinovățeam pentru accidentul lui Katie?

— Da! îmi răspunde.

Totul începe să se așeze la locul lui. Amândoi ne-am petrecut ultimele cinci luni convingându-ne că noi suntem vinovați pentru că în acea noapte Katie a plecat de acasă. În ce moment ne oprim? Să ne arătăm cu degetul și să ne chinuim pe noi înșine? Nu cred că inimile și mințile sunt făcute să reziste la atâta autodistrugere. Cred că trebuie să mă opresc. Cred că amândoi trebuie să ne oprim. Dar cum poți renunța la un obicei care ți s-a înșurubat atât de adânc în creier? Care părut să-ți schimbe întreaga existență? Pentru că de cât timp nu m-am mai văzut ca fiind Eden, o fată de optsprezece ani care în toamnă merge la universitate, care s-a mutat într-un oraș nou și și-a făcut prieteni noi, care a continuat să-și vadă de viață atunci când lumea a încercat s-o tragă înapoi? Timp de luni întregi m-am văzut așa: un eșec, o prietenă îngrozitoare, cauza comei lui Katie, fata care a ales o prostie de sărut în locul vieții celei mai bune prietene a ei. Dar, în acel moment, cum aș fi putut să știu că viața lui Katie e în joc? Am simțit doar că inima mea e în joc. Mi-am dat seama cât de mult mă înșelasem doar când a fost prea târziu. A fost vina mea pentru că nu am prevăzut cum Katie o să se furișeze afară? Nu mai știu!

— Poate că ar fi trebuit să lămurim toate astea acum cinci luni, rostesc plină de vioiciune.

La asta, Truman izbucnește în râs. Hohotele lui sunt ca niște nori care plutesc pe cer lăsând să se întrezărească soarele.

— Poate, îmi răspunde. Sau poate că uneori avem voie s-o dăm în bară.

— Poate, recunosc, sperând că într-o zi voi putea să și cred asta.

— Apropo, am terminat dormitorul. Bine, nu și tavanul. Dar restul e gata.

Am impresia că tot corpul îmi zâmbește.

— Nu se poate!

— Haide!

Truman mă apucă de mână și mă trage după el. În câteva secunde, suntem pe hol, unde mirosul de vopsea încă mai plutește în aer. Pășim în dormitorul lui Katie. Iar acolo... suntem în mijlocul universului.

Pereții sunt incredibili, la fel ca data trecută. Acum mobila, obiectele pe care le-am pictat, sunt și ele aici. Cerul continuă de la un capăt la altul. Îmi arunc privirea spre Truman, care stă lângă mine, cu brațele încrucișate, radios ca soarele.

— L-am terminat în dimineața asta, spune cu enormă mândrie. Pereții aveau nevoie de câteva retușuri și a trebuit să rezolv câteva dintre ... Eden, plângi?

Bineînțeles că plâng. Sunt un adevărat dezastru, iar inima mi-a rămas blocată undeva, în gât. Îmi șterg lacrimile cu mânecile bluzei, apoi îmi trag părul peste față, ca să ascund roșeața care îmi năvălește în obraji.

— Nu! îi răspund, fluturând stângaci cu mâna prin aer. Cred că sunt doar vaporii de vopsea. Chimicalele și chestiile astea îmi fac ochii să lăcrimeze.

Truman nu înghite povestea, dar nici nu mă dojenește pentru ea.

— Sigur, clar. Deci ce părere ai?

— E perfect!

E singurul cuvânt pe care îl pot rosti fără să mă transform într-o baltă de lacrimi, cu câteva bucăți de haine negre plutind deasupra precum cea mai proastă plută de salvare din lume.

— Și-acum, partea cea mai bună!

Truman mă trage în jos, pe podea, până când ne întindem pe spate ca în ziua în care am pictat împreună.

— Mijește-ți ochii, mă îndeamnă, ca și cum te-ai uita la soare!

Așa și fac. Tot ce văd printre gene sunt albastrul și albul. Chiar am impresia că ne uităm la cer.

— Ua-au! șoptesc.

— Da! spune el. Crezi că o să-i placă?

Sunt atât de pierdută, definitiv pierdută! Mă simt atât de furioasă – Katie s-ar putea să nu vadă asta niciodată. Mă simt atât de fericită – într-o zi ar putea s-o facă. Mă simt moale și caldă pentru că Truman i-a oferit asta... și mi-a oferit-o și mie.

— Eden, reia el. Crezi?

— Nu... nu știu! Nu mă pot gândi acum.

— Pot să mă depărtez un pic, dacă vrei.

— Nu din cauza *ta*.

Îmi dă un ghiont în burtă, iar eu îl plesnesc peste mână.

— Aburii de vopsea?

— Aburii de vopsea, îi răspund, întorcându-mi capul într-o parte ca să-i întâlnesc ochii.

Sunt acolo, așteptând, știind că *aburii de vopsea* sunt doar o acoperire pentru ceva prea greu de rostit.

Simt cum degetul lui mic îmi atinge încheietura mâinii într-un mod blând, ezitant, ca și cum nu m-ar fi sărutat cu câteva minute

în urmă. Mă întreb cât timp se va simți obligat să fie atât de atent cu mine. Mă întreb cât timp va dura până când cicatricile pe care amândoi le-am căpătat în noaptea aceea vor începe să se estompeze.

— Am fost supărată că ai plecat vara asta, șoptesc când tăcerea s-a întins suficient de mult pentru ca vocea mea să sune ca venind de departe, de foarte departe. Nu puteam să înțeleg cum ai părăsit-o pe Katie. Pe mine. Acum înțeleg; sincer, chiar înțeleg. Dar atunci n-am înțeles.

De data asta, când mă uit la Truman, are ochii închiși și fața îndreptată spre tavan, dar degetele lui sunt încă acolo, pe încheietura mâinii mele.

— Te-am urât pentru că ai părăsit-o pe Katie, adaug.

— Nu-i nimic.

— Dar cred că am fost și foarte supărată că m-ai părăsit.

— Îmi pare rău! spune el, cu ochii încă închiși.

— Și mie!

Nu știu cine se mișcă întâi, dar apoi fețele noastre se regăsesc la un deget una de alta, iar eu mă întreb de ce Truman a avut nevoie să picteze cerul când tot ce trebuie să fac e să mă uit în ochii lui ca să-l găsesc.

— Vreau să faci un singur lucru pentru mine, reia el. Știi că îmi spuneai mereu că lui Katie nu-i plăcea când vorbeam sau ieșeam împreună.

— Nu-i plăcea.

Nu a spus niciodată cu adevărat de ce. Poate că era geloasă că atenția mea era îndreptată spre altcineva în afară de ea.

— Ei bine, nu vreau să mai stai departe de mine, Eden! Așa că s-ar putea să trebuiască să-ți încalci cuvântul dat lui Katie.

— Să-mi încalc *cuvântul*? O faci să sune ca și cum aș fi făcut un jurământ de sânge.

— Sună ca genul de chestii ciudate pe care vă plăcea să le faceți.

— Am băut suc și ne-am prăjit la soare lângă piscina părinților tăi. Truman, nu cred că jurămintele de sânge erau foarte sus pe lista noastră de lucruri de făcut.

Pieptul i se zguduie în timp ce râde, cu ochii dansându-i în felul ăla visător și scânteietor. Și apoi mi se face rău de la stomac pentru că am folosit asemenea adjective frumoase pentru a-l descrie pe tipul ăsta. Dar poate că le merită. Poate.

— Ideea e, continuă el, facem asta sau nu?

— Și se mai spune că a murit romantismul.

De data asta, eu sunt cea care se trage mai aproape.

— Lui Katie nu-i va plăcea asta, șoptesc.

— Nu trebuie să-i placă.

Apoi Truman mă sărută din nou. Cerul de deasupra pare să fie în întregime al nostru.

22

TRUMAN

Lui Eden îi ia câteva zile ca să decidă că cea mai importantă sarcină din viața ei în acest moment este să-i reunească pe Katie și Purrnicus.

— Este pisoiul ei, Truman. Nu l-a mai văzut de *cinci luni*.

Ține să sublinieze perioada care a trecut ca și cum ar fi punctul forte al argumentului ei. Nici măcar nu știu dacă pisicile pot să-și dea seama de trecerea timpului. Eu, unul, sunt destul de sigur că nu pot.

— Tot ce trebuie să facem este să mergem la vechea voastră casă, să-l luăm pe Purrnicus și să-l aducem la spital pentru o oră sau două, ca să fie cu Katie, apoi îl ducem înapoi, afară, înainte de ora lui de stingere, propune Eden.

Stă pe podea în dormitorul meu, scormonind în lada cu tablouri vechi. Amintirile pe care le am cu ea făcând asta sunt atât de dureroase, că trebuie să-mi desprind privirea de-acolo.

— Nu putem lua o pisică în metrou, argumentez eu.

— Ai uitat că ai o mașină?

— Nu-ți place să mergi cu mașina, subliniez.

Tace, apoi îmi spune:

— Sunt dispusă să încerc.

Atunci îmi dau seama cât de mult înseamnă pisica asta pentru ea.

— Ai de gând să mă tot întrebi până când o să spun da? o întreb.

Eden scoate un tablou vechi și de rahat cu un apus de soare, se uită fix la el preț de-o secundă, apoi îl lasă înapoi în ladă.

— O să te fac să obosești în cele din urmă, insistă ea. Ai putea să ne economisești ceva timp și să spui de pe-acum „da".

Mă dau jos din pat și mă apropii de birou. Cheile mele sunt acolo, aruncate pe laptop. Le ridic și le fac să se învârtă în jurul degetului.

— Hai să terminăm cu asta!

Eden țopăie într-un mod care nu-i prea stă în fire. E destul de alarmant, de fapt.

— Lui Katie o să-i placă asta, spune și deja fuge din camera mea pe hol.

Se repede pe scări, tot vorbind despre pisica aia.

— Credeam că-l urăști pe Purrnicus, spun eu, amintindu-mi toate dățile când Eden șuiera la el și îi dădea diverse porecle, cele mai populare fiind „ratat" și „pisică nenorocită".

În mod clar, s-a răzgândit.

— A, nu-l suport!

Dacă mă gândesc mai bine...

— Dar Katie îl iubea, continuă ea, și mi se pare corect să se revadă. În plus, am trecut pe la tine pe-acasă acum câteva săptămâni și părea foarte singur. Își tot scărpina căpșorul ăla mic și gras de glezna mea. Atunci îți dai seama că e disperat, când caută afecțiune... la mine.

Lui Eden îi ia ceva timp să urce în mașină. Eu nu scot niciun cuvânt. Nu o împing, pentru că nu sunt în locul ei. Nu reușesc să înțeleg cum trebuie să fie pentru ea, cât de speriată și emoționată trebuie să fie. O las să stabilească ea când e pregătită. Stă pe scaun timp de un sfert de oră înainte să-și pună centura de siguranță. Apoi mai stă acolo încă zece minute. Îmi las mâna pe genunchiul ei.

— Cum merge treaba? o întreb.

— Dă-i bătaie!

— Ești sigură?

— Da! răspunde pe un ton de oțel.

Drumul înapoi spre casă durează cam o oră. Traficul este aglomerat și greoi; rămâne așa până ieșim de pe străzile din centrul orașului și intrăm pe autostradă. Apoi, zgârie-norii și magazinele nesfârșite se transformă în întinderi prelungi de verdeață și clădiri industriale. Hoteluri, reprezentanțe auto, lăcașuri de cult. Ne întoarcem acasă.

Eden ține o caserolă Tupperware în echilibru pe suportul pentru pahare. E plină cu mâncare de la Pollo Loco. Mă roagă – sau îmi poruncește, de fapt – să trec pe la părinții ei ca să le lase pentru tatăl său.

— Ce este? o întreb.

Nu mă lasă nicicum să arunc o privire înăuntru.

— Doar niște pui și cartofi pe care i-a făcut Manny aseară.

Îmi desprind ochii de la mașini pentru o fracțiune de secundă ca să mă uit la Eden. Părul îi atârnă pe umeri în valuri groase și întunecate. Ochii îi sunt mari și strălucitori, și zâmbește când și-i mijește la soare. Mă gândesc la toate momentele pe care le-am petrecut *înainte* mergând împreună cu mașina. Când Katie stătea pe scaunul pasagerului, Eden, în spate, iar eu eram șoferul lor. Când mă uitam la ea în oglinda retrovizoare preț de-o secundă. Era ce puteam risca. Acum nu-mi mai pot lua ochii de la ea. Și mă simt norocos că pot s-o fac.

— De ce nu-mi aduci niște mâncare făcută de Manny?

— De ce nu vii să mă vezi la lucru și s-o cumperi tu, ai? ripostează ea.

— Dacă vrei să vin să te vizitez la lucru, doar cere-mi! Destul cu aluziile! o tachinez și eu.

Ochii îmi sunt din nou la drum. Îi simt privirea ca pe două lasere fierbinți, pătrunzându-mi armura, străpungându-mi pielea.

O las pe Eden acasă la părinții săi, iar ea intră înăuntru în fugă, purtând în brațe cutia aia stupidă cu mâncare de parcă ar fi torța olimpică. Ușa de la intrare se deschide, și îl recunosc pe tatăl ei, care o cuprinde într-o îmbrățișare. Apoi îmi face semn cu mâna și mă întreb la ce se gândește sau cât de multe știe, sau dacă Eden i-a spus ceva despre noi. Dar există măcar un „noi"? Nu vreau să insist asupra etichetelor. Sunt fericit că s-a întors în viața mea. Atâta tot.

Trec doar vreo cinci minute până când Eden se întoarce pe alee și sare în mașină. Am observat că de data asta nici măcar n-a ezitat. Se așază imediat, își pune centura de siguranță și conducem pe distanța scurtă până la vechea mea casă. Eu, unul, am venit aici doar o singură dată în ultimele două luni, ca să iau niște provizii după ce m-am întors de la Montreal. Nu aveam niciun interes să revăd acest loc și toate amintirile care supraviețuiesc aici. Dar îmi dau seama că, dacă îl înfrunt cu Eden alături de mine, mi se pare un pic mai ușor de suportat.

Intru pe aleea noastră și, bineînțeles, Purrnicus este întins chiar în mijlocul ei, dormind cu burta la soare.

— Bănuiesc că e destul de drăguț, minte Eden de-ngheață apele.

Pisica asta e al naibii de frumoasă!

Parchez mașina pe margine, lăsându-i micuțului tot locul din lume, iar apoi Eden îngenunchează lângă el, scărpinându-i smocurile de blană din spatele urechilor. Mă las pe vine lângă ea și îl scarpin și eu pe burtă. Toarce atât de tare, încât se aude de parcă cineva ar fi pornit o drujbă.

— Salut, amice! spun, trecându-mi mâna de-a lungul cozii lui.

Eden s-a așezat taman în mijlocul aleii, cu picioarele încrucișate și tot tacâmul.

— Păi... vii înăuntru sau...?

— E în regulă dacă aștept aici? Chiar nu vreau să intru.

— A! Bine, nicio problemă!

— Doar dacă nu vrei să vin cu tine! adaugă ea repede. Vrei? Că atunci vin.

— Nu, nu, sunt bine! Rămâi cu ochii pe Putrnicus, să nu trebuiască să-l căutăm prin tot cartierul!

Eden îmi zâmbește.

— Amintește-ți să iei cutia de transport pentru pisici! Cred că e în dulapul din holul din față, spune, pentru că, desigur, îmi cunoaște casa mai bine decât mine.

Drumul până la ușa din față mi se pare ciudat de lung. Îmi dau seama că îmi tremură mâinile când încerc să bag cheia în încuietoare. Nu reușesc s-o fac să se potrivească. O răsucesc încoace și încolo, dar mâinile îmi tremură atât de tare, încât nu se sincronizează.

Nu sunt deloc sigur că pot s-o duc la capăt. Ceea ce mă face să mă întreb ce e în neregulă cu mine de mi-e atât de greu să deschid o afurisită de ușă. Dar amintirile dinăuntru cerșesc să iasă afară. Și chiar nu vreau să mă înec în ele. Nu vreau să fiu înghițit de curentul de sub apă. Pentru că, în clipa în care ușa se deschide, Katie e peste tot: stă la masa din bucătărie, cu ușa frigiderului deschisă; e întinsă pe canapea, tot schimbând canalele de la televizor; ai ei sunt pașii ușori care urcă scările; ea este fata care stă pe hol în papuci în formă de iepuraș; și cea care se trezește devreme și se spală pe dinți la șase dimineața – tot ea.

Încep să mă simt strivit de asaltul ăsta al trecutului, până când detectez o mână apropiindu-se de-a mea. E a lui Eden. Ea ghidează cheia în încuietoare. Ea împinge ușa să se deschidă. Ea îmi ia mâna într-a sa.

— Vino cu mine! mă îndeamnă, apoi ne conduce în casă.

Intrăm, iar liniștea este obsedantă. Totul este acolo unde-a fost lăsat. Pantofii lui Katie sunt încă așezați în unghiuri ciudate pe covor, pe unde i-a aruncat. Haina încă îi atârnă în cuier. Încerc să găsesc un centimetru de spațiu pe care să nu-l fi atins, dar nu reușesc.

Eden își lipește umărul de-al meu, strângându-mă de mână.

— E peste tot, nu-i așa?

— Peste tot! repet.

Privesc cu uimire cum Eden se îndreaptă spre dulap, scormonește înăuntru și scoate o cutie de transport galben-pal.

— Știam că e acolo, spune.

Apoi se întoarce lângă mine, iar greutatea se mai ridică puțin.

— Mai ai nevoie de ceva?

Nu! Plecăm. Eden ia cheia de data aceasta și încuie ușa în urma noastră. Afară, aerul este înțepenit, iar soarele, orbitor. Încerc să respir cât mai încet posibil, astfel încât Eden să nu-și dea seama cât de bulversat sunt.

Vin în urma ei pe alee. Pune cutia chiar lângă Purrnicus. Deschide ușa mică de metal și încearcă să-l împingă înăuntru. Dar el nu se lasă păcălit. Continuă să se răsucească pe spate, cu burta în aer, cu soarele încălzindu-i pielea.

— *Pisica asta nenorocită!* se aprinde ea.

Cumva, mă face să mă simt ridicol de bine.

Îl iau pe Purrnicus și îl împing în cutie. Apoi pornim din nou la drum. Purrnicus miaună tot timpul, iar eu continui să-i arunc lui Eden priviri de genul „ți-am spus că e o idee proastă", dar ea zâmbește atât de larg la pisica aia nenorocită, încât nici măcar nu observă.

— Oare... avem voie să aducem pisici în interiorul spitalului? întreabă.

Și-atunci ne dăm seama amândoi de greșeala noastră.

— Probabil că ar fi trebuit să aflăm asta înainte de-a veni aici.

— Probabil.

Sun la spital și reușesc să vorbesc cu Celia, asistenta lui Katie. Îi explic situația și ea este de acord să-l aducem pe Purrnicus, doar pentru o oră sau două. Apoi ajungem în oraș, cu Eden radiind, după care apare și spitalul.

În secunda în care intrăm în camera lui Katie, Eden închide ușa și deschide cutia. Purrnicus ezită. Rămâne înăuntru câteva secunde, făcând un mare spectacol din adulmecat împrejur. Apoi o laba atinge podeaua de gresie... apoi și celelalte. După care începe să se plimbe prin încăpere cu toată curiozitatea din lume, mirosind fiecare centimetru și crăpătură.

— În regulă, ticălos mic, te-am adus aici ca să o vezi pe Katie, nu să adulmeci tot ce vrei! Hai!

Eden îl ia în brațe și îl așază pe pat, pe picioarele lui Katie. Rămânem amândoi deoparte și privim. Purrnicus adulmecă pătura, apoi urcă pe burta lui Katie până la pernă. Îi miroase bărbia și părul. Și apoi se lasă să cadă acolo, ghemuit la pieptul ei. Camera este atât de tăcută, încât îl auzim cum toarce.

Mă tot aștept ca sora mea să se trezească exact acum. Nu se poate un moment mai potrivit ca ăsta. Dar oricât de mult și-ar împinge Purrnicus capul în obrazul ei, ochii lui Katie tot nu se mișcă. Totuși, cred că ar fi fericită să știe că e aici.

— Te-ai gândit bine, îi spun lui Eden.

Ochii ei sunt plini de lacrimi când se întoarce spre mine.

— Nu mai fi atât de surprins!

Eden merge la muncă în seara asta, iar eu îl duc pe Purrnicus la apartament. O să-l duc înapoi acasă mâine, când n-o să mă mai simt complet epuizat. Stau întins pe pat, cu Purrnicus făcut ghem la picioare, când părinții mei intră în cameră. E extrem de ciudat

să-i văd pe amândoi stând aici. Mai ales când arată așa. Mama îmi aruncă același zâmbet pe care i l-a aruncat lui Katie înainte de a-i da vestea că i-a murit hamsterul.

— Ce se întâmplă? o întreb.

Abia dacă am timp să mă îngrijorez când am dat pe-aici cu aspiratorul ultima dată. Mintea mi se pregătește deja pentru cel mai rău scenariu.

— Trebuie să vorbim ceva cu tine, rostește tata cu vocea aia a lui de avocat plin de detașare.

Inima mi se prăbușește.

— Bine! spun.

Bine! Bine! Bine!

Dar nu pare nici pe departe să fie bine.

— Putem să luăm loc? întreabă mama, evident ca să tragă de timp.

Mă ridic în capul oaselor în pat și le fac loc la un capăt. Ei se așază și îl mângâie pe rând pe Purmicus, care începe imediat să toarcă. *Citește atmosfera, amice!* Apoi mama îl ia și îl leagănă la pieptul

Arată de parcă ar fi împins timpul înapoi, transformându-se într-un copil în timp ce-și freacă obrazul de al lui.

Acum se uită amândoi la mine la fel cum au făcut-o și în noaptea când am intrat în spital, cu Eden după mine. Îmi amintesc că mama nu putea să vorbească. Stătea acolo, încremenită, uitându-se la ceva ce nimeni altcineva nu putea vedea. Tata a fost cel care m-a luat de după umeri, mi-a șoptit detaliile despre starea lui Katie și m-a condus în sala de așteptare.

Acum e aceeași atmosferă.

Mi se răcește tot corpul, ca și cum oxigenul și sângele, și orice altceva din care e făcut tocmai au luat-o pe coclauri.

— Am vorbit aseară cu doctorii lui Katie, începe tata.

Nu mai ascult după aceea. Plânsul mamei a venit ușor. Zâmbetul ei este însă forțat. Mă întreb de ce o crede ea că trebuie să pretindă că ăsta e un lucru bun. Știm cu toții că nu este. Tata spune cuvinte precum „calitatea vieții" și „Katie nu ar vrea asta", dar eu mă gândesc că e ridicol. Singura persoană care știe ce vrea Katie zace într-un pat de spital acum, fără să poată vorbi.

Nu mai e aer în cameră.

Nu m-am gândit niciodată cât timp va sta Katie în comă. Mereu am presupus că se va trezi într-o zi, iar eu o voi conduce acasă. Și-ar vedea mobila nouă din dormitor și ar zâmbi, apoi probabil mi-ar spune că sunt jalnic și mă va tachina pentru că i-am simțit lipsa. Eu aș nega, după care, în cele din urmă, i-aș spune că așa e. N-a existat niciodată vreun moment în care să îmi fi imaginat că va trebui să luăm această decizie pentru ea. Am încercat să nu-mi imaginez un viitor din care sora mea să nu facă parte.

Dacă n-ar fi tubul de oxigen permanent care îi permite să respire, ar arăta ca prințesa care îi plăcea atât de mult, ca și cum ar fi dormit. Dar a zburat prin parbriz când a fost lovită de mașină, iar creierul nu a fost singura parte a ei care a fost afectată. Nu mai poate să respire singură.

— Truman?

De data asta e vocea mamei. Blândă, ca atunci când obișnuia mă striga pe nume în miez de noapte, când eram mic, aruncând o privire prin crăpătura ușii ca să vadă dacă dorm.

— Da!

— La ce te gândești?

— Nu știu!

Pe dinăuntru, urlu. Mi se fărâmițează oasele.

— Au trecut aproape șase luni.

Tata, de data asta. Plânge pentru prima dată.

— Știi că nu și-ar dori asta, șoptește el.

Partea cea mai rea e că are dreptate. Katie nu ar vrea să petreacă ani întregi într-un pat de spital, rezistând pentru că așa vrem noi.

— Nu trebuie să ne hotărâm în seara asta, spune mama, dar trebuie să ne gândim totuși.

— Bine!

Discuția s-a încheiat.

Îi aștept să plece. Nu mă mai mișc după aceea. Mă prefac că trupul mi-e de plumb și rămân în același loc până răsare soarele. Îmi imaginez cum ar fi să simt același lucru ani la rând, să nu mă pot mișca. Îmi dau seama că e nasol. Apoi mă gândesc că asta ar putea să fie viața lui Katie pentru totdeauna.

Ea nu și-ar dori asta.

Nimeni nu și-ar dori.

E egoist să o ținem în viață? Să o vizităm într-o cameră de spital pentru următorii zece ani pentru că niciunul dintre noi nu are puterea de a-și lua rămas-bun?

Părinții mei vor s-o deconecteze de la aparate, dar nu cred că-și dau seama că ea nu e singura legată la ele. Și eu sunt. Dacă o deconectează, s-ar putea să mă deconecteze și pe mine odată cu ea.

23

TRUMAN

A TRECUT O SĂPTĂMÂNĂ, ȘI PĂRINȚII MEI NU S-AU RĂZGÂNDIT. Stăm în camera de spital a lui Katie, care acum a devenit noua noastră cameră de familie, singurul loc în care suntem toți patru împreună. Părinții mei sunt pe canapea, iar eu stau pe marginea patului lui Katie. Picioarele îi ies din pătură, și văd că unghiile îi sunt vopsite în galben, fără îndoială opera lui Eden.

Mă uit în altă parte. Închid ochii și strâng din dinți. Aș vrea să fiu oriunde altundeva decât aici, oriunde altundeva decât blocat în propria-mi viață, în propria-mi minte.

Intră doctorul cel rotofei, cu barbă lui lungă și albă. Zâmbește în felul acela blând în care zâmbesc doctorii în preajma noastră. De parcă orice lucru un pic mai aspru ne poate rupe în bucăți. E foarte posibil să fie chiar așa.

El și părinții mei încep să vorbească despre opțiunile lui Katie. Mă deconectez din nou.

Mă gândesc la Eden. La faptul că încă nu i-am spus. Mă gândesc că aștept ca părinții mei să se răzgândească. Că din tavan să se deruleze un afiș pe care să scrie „Te-am păcălit"! Odată ce Eden o să știe, totul s-a terminat. Devine real. Și mi-e și mai ușor să păstrez toată durerea asta înăuntru. Nu vreau să i-o transmit și ei. Nu când abia a început să se simtă din nou fericită.

Dar dacă părinții mei continuă cu asta, nu știu cât timp îi mai rămâne lui Katie. Câte zile ne rămân ca să ne luăm rămas-bun. Ei trebuie să aleagă ca să pot s-o fac și eu.

Închid ochii. Tot ce văd e negru, și mă întreb ce vede Katie. Sper că albastru. Că sunt nori și soare, și zgomotul pe care îl fac razele soarelui în zilele de vară. Nu vreau ca ea să-și petreacă eternitatea privind în întunericul nesfârșit.

Cum îmi iau rămas-bun de la surioara mea? Cum să îmi iau rămas-bun de la cineva care nu e aici ca să mă audă? Vreau să se trezească, chiar acum, doar pentru o secundă. Trebuie să-i spun că-mi pare rău. Sunt atât de multe alte cuvinte pe care încă trebuie să i le spun!

Apoi aud din nou acele două cuvinte: „suport vital." E vocea tatălui meu de data asta. Deschid ochii, și doctorul dă din cap. Îi citesc pe buze. „Oricând sunteți pregătiți." Asta e problema. Eu n-o să fiu niciodată.

Să debranșezi aparatele e ca și cum ai renunța. Iar eu nu pot renunța la Katie. Nu înainte de a-i putea oferi cerul.

Când doctorul pleacă, mama plânge cu capul pe pieptul tatălui meu. Nu pot să simt că îmi pare rău pentru ea. Singură și-a făcut asta, nu?

E un gând crud și dezgustător.

— Nu faceți asta! spun, fără să-mi mai recunosc vocea. Încă poate să se trezească. Încă se mai luptă. Știu că așa e.

Mă întorc spre sora mea. O prind de mână și îi dau părul de pe față. Are ochii închiși. Pielea îi este palidă. Zumzetul constant al monitorului de puls umple camera. Îi strâng foarte tare mâna, implorând-o să se trezească:

— Te rog! șoptesc, clipind printre lacrimi. Arată că ești încă aici, Katie! Arată-le!

Dar ea zace aici, fără viață. Nu se mișcă. Nu respiră singură. Nicio replică ingenioasă de data asta. Niciun țipăt. Niciun zâmbet, nicio strângere de mână. E aici, dar nu e... și, Doamne, știu cum e să simți asta.

— Truman?

Tata, din nou. Plânge printre cuvinte. Nu mă uit. Știu deja ce va spune.

— Mai avem încă două săptămâni cu ea.

Nu mai pot respira. Durerea îmi sfâșie pieptul. Inima îmi arde. Se rupe. Cioburi care îmi străpung pielea. Încerc să mă ridic în picioare și cad la loc. Cuprind fața lui Katie între mâini. Îi rostesc numele. S-ar putea să i-l strig chiar. Cerșesc și cerșesc și cerșesc să se trezească. Chiar acum. Nu mai e timp. *Trebuie să te trezești.*

Simt niște mâini pe umeri care mă trag înapoi. Încerc să le dau la o parte. Am nevoie de încă un minut cu ea. Paisprezece zile nu vor fi niciodată de-ajuns. Am nevoie și de astea șaizeci de secunde.

Îi tot rostesc numele: *Katie Katie Katie.* Încerc să mă întind și s-o apuc de mână, dar nu mă pot mișca, cu tata ținându-mă. Așa că renunț. Cad pe podea. Capul mi se lovește de genunchi și mă fac ghem lângă sora mea. Vreau să mă micșorez. Să dispar. Mai mult decât orice, vreau să schimb locul cu ea.

Trec pe lângă tata. Nu iau în seamă lacrimile mamei. Mă împleticesc afară din camera de spital și pe hol, ca un om distrus.

Cred că îmi pierd mințile, pentru că îmi doresc să o văd pe Eden, și deodată e aici, chiar în fața mea. Ușile liftului se deschid și alerg spre ea. Arată ca un înger, scăldată în galben. O trag la pieptul meu și aștept să mă simt din nou întreg. Aștept ca dragostea pe care încep s-o simt pentru ea să mă coasă și să mă închidă la loc.

Dar nu se întâmplă.

O prind de față. Apoi îi dau drumul. Intru în lift și privesc cum se închid ușile. Eden se întoarce, uitându-se la mine. I se mișcă buzele, iar sprâncenele i se încrețesc la mijloc.

Întinde mâinile, dar ușile se închid deja. Și apoi mă mișc jos, jos, jos. Mă scufund în podea.

Ochii îmi sunt atât de încețoșați, încât văd dublu, triplu.

Când ușile liftului se deschid, o iau la fugă pe hol și direct afară. Soarele îmi lovește fața primul, apoi vântul. Mă prăbușesc chiar acolo, pe trotuar, în fața intrării în spital. Mă întind și îmi odihnesc capul pe pământul rece.

Ridic privirea și văd doar tavanul de beton de deasupra mea. Nu e bine. Nu e bine așa. Mă așez în genunchi și mă târăsc până văd cerul liber. Apoi mă întind și mă uit la albastru. *Mai bine*, mă gândesc. *E mai bine așa.*

S-ar putea să fi trecut o oră până când aud pe cineva rostindu-mi numele. Se aud pași. Apoi o mână îmi strânge umărul. Întredeschid ochii și o văd pe Eden îngenuncheată lângă mine. Are ochii roșii. Obrajii îi sunt pătați de lacrimi.

Mă întind să o ating, iar ea se îndepărtează.

Nu-mi spune numele – îl strigă.

Nu-mi scutură umărul – îl lovește.

Eden țipă. Plânge. Și mă forțez să mă ridic. Să mă concentrez, să nu mă mai uit aiurea la cer. Îmi aud vocea, dar nu-mi pot desluși cuvintele.

— Ai știut! strigă ea. Ai știut despre asta de-o săptămână și nu mi-ai spus? E cea mai bună prietenă a mea, Truman! Cea mai bună prietenă a mea! Nu ești singurul care o iubește!

Mă clatin pe marginea lumii.

Eden mă înhață de față, concentrându-și ochii asupra mea.

— Truman?

— Îmi pare rău! îngaim, îndepărtându-mă de ea.

Mâinile îi cad pe lângă corp. Văd pe fața ei că are inima frântă. Merit asta. Trebuie s-o merit.

— Am crezut că se vor răzgândi! mă apăr. Nu puteam să-ți spun. Nu puteam să fac să fie real.

Eden suspină atât de tare, încât tot corpul îi tremură ca o frunză în bătaia vântului. Vreau să o strâng lângă mine. Vreau s-o protejez așa cum n-am putut s-o protejez pe Katie. Dar acum e prea târziu. Le-am lăsat baltă pe amândouă, nu-i așa?

— Ar fi trebuit să-mi spui, adaugă, sughițând printre lacrimi.

— Cred că s-ar putea să te iubesc, îi spun.

Sunt singurele cuvinte care îmi vin în minte.

Eden dă din cap.

— Nu mă iubești! Nu ar trebui s-o faci! N-ar trebui să ne iubim! Nu putem!

Privește în jos, la propriile mâini, revenind la vechiul obicei să nu se uite la mine, să nu mă atingă.

— Ne-am sărutat, și s-a întâmplat accidentul lui Katie. Apoi ne-am sărutat din nou, și uite unde am ajuns, Truman! Nu putem să mai facem asta.

Orice fărâmă de lumină care-a mai rămas în mine se stinge când Eden se întoarce și pleacă.

Nu știu cum o fac, dar reușesc să culeg bucățile din mine și să merg acasă. Mă gândesc că totuși culoarea preferată a lui Katie era roz, dar nu-mi mai amintesc. S-ar putea să fi fost albastru, precum cerul de care era atât de intrigată. Sau poate c-a fost portocaliu. Își vopsea mereu unghiile în portocaliu. Sunt pete pe toată masa din bucătăria de acasă. Mama îi spunea mereu să-și vopsească unghiile în altă parte. Katie nu asculta niciodată.

Când intru în apartament, mă gândesc că poate culoarea ei preferată era galbenul. Închid ușa în urma mea. Zgomotul izbiturii răsună în jur, dar în realitate nu-l aud. Mă gândesc la galben:

Katie purta mereu puloverul ăla galben. Era tricotat, cu o gaură la gât. Tata a încercat să o coasă cândva, dar n-a reușit decât să mărească gaura.

Apoi stau pe canapea și mă gândesc că poate culoarea ei preferată era roșul. Și apoi mă gândesc la Eden și la cum a fost să o sărut.

Nu l-am văzut, dar și sângele lui Katie era roșu. Când a zburat prin parbriz și a aterizat pe șosea. Roșu. Peste tot. Tata a spus că ambulanța a avut nevoie de șapte minute ca să ajungă. Traficul s-a oprit când s-au lovit mașinile. Cred că întreaga lume e posibil să se fi oprit în timp ce ea zăcea acolo.

Îmi amintesc cum m-am simțit când am primit telefonul.

Îmi amintesc cum m-am simțit când am sărutat-o pe Eden în dormitorul meu, în noaptea aia. M-am simțit ca și cum, pentru prima dată, mi s-a întâmplat ceva bun. Și apoi eram jos, la petrecere, și suna telefonul. Era mama. Plângea, țipa. I-a luat un minut ca să se gândească să scoată cuvintele. „Accident", a spus mai întâi. Apoi „Katie". După aia, am căzut la pământ.

Și apoi Eden a fost acolo în noaptea aia, îngenunchind lângă mine. Îmi amintesc că mă întrebam cum se făcea că de-abia simțisem că pot respira pentru prima dată, iar acum eram prăbușit pe podeaua bucătăriei, înecându-mă.

Mă gândesc la cât de albi erau pereții spitalului când am intrat cu Eden. Îmi amintesc că mi-am ferit ochii de cât de luminos era totul. Mirosea a curat. Prea curat.

Îmi amintesc că am văzut-o pe mama stând la capătul holului, lipită de tata. Am auzit-o plângând de cum s-au deschis ușile liftului. Nu puteam s-o aud plângând. Era ca și cum inima i se sfărâma înăuntru, iar bucățile se foloseau de gura ei ca să se elibereze.

Știu că așa se simțea pentru că așa mă simțeam și eu. Cum încă mă mai simt uneori.

Îmi amintesc că am intrat în camera lui Katie cu Eden lângă mine. A trebuit să așteptăm aproape șase ore, cât a stat în operație. Nu-mi amintesc câte oase își rupsese sau cum se numeau. Dar îmi amintesc cum mă simțeam când stăteam acolo și o vedeam pe sora mea mai mică zăcând în fața mea. Erau prea multe bandaje. Îi acopereau fața, brațele, mâinile și gleznele.

Am știut că e Katie doar pentru că două dintre degete îi ieșeau la iveală. Unghiile erau galbene.

Eden plângea lângă mine. S-a prăbușit la pământ prima. Mă întinsesem deja o dată spre ea și se îndepărtase. Nu mă puteam uita la ea. Nu atunci. Nu după ce se întâmplase. Așa că am mers la Katie și i-am ținut cele două degete. N-am spus nimic. Nu puteam găsi cuvintele – nu veneau.

Acum închid ochii și îmi sprijin capul de canapea. Soarele e prea strălucitor. Încerc să îl blochez. Îmi dau seama că am pierdut-o pe Eden. Am lăsat pe toată lumea să plece și stau aici, pe canapeaua asta, trecând prin toate culorile curcubeului și încercând să-mi dau seama care a fost culoarea preferată a lui Katie.

Hotărăsc că e albastru.

Apoi mă conving că e adevărat.

24

EDEN

RAMONA SE STRĂDUIEȘTE DIN RĂSPUTERI SĂ MĂ AJUTE. VINE LA mine în dormitor și-mi aduce farfurii cu mâncare. Se așază pe marginea patului și-mi spune că s-a dus la Pollo Loco să-l vadă pe Manny. Îmi spune că au angajat o chelneriță nouă în ultima săptămână ca să mă înlocuiască, pentru că eu nu sunt în stare să fac nimic. Îmi spune despre cum ea și Manny încă se gândesc la diverse idei să ajute afacerea și că astăzi a făcut câteva fotografii la restaurant ca să le posteze. Nu se mai oprește din vorbit, însă nu o ascult.

Cum ar putea să-mi pese când lumea se prăbușește? Cu Truman plecat și Katie pe cale să mă părăsească și ea, în viața mea nu mai există frați Falls. Și nu m-am mai simțit atât de singură de dinainte să intru în clasa a noua și să o întâlnesc pe Katie pentru prima dată.

Eu eram fata cea nouă. Ciudata. Puștoaica care fusese atât de mult timp educată acasă, încât uitase cum să-și facă prieteni sau cum să se poarte în preajma oamenilor. Eram la ora de engleză. Citeam *Băiatul cu pijamale în dungi*. Îmi amintesc că stăteam în ultimul rând și mă simțeam singură. Invizibilă. Profesorul a rostit cuvintele de care mă temeam cel mai mult: „Faceți perechi și discutați capitolele de la unu la trei." Toată lumea avea pe cineva, în afară de mine.

Mă pregăteam să îmi văd de treabă singură când fata care stătea în fața mea, fata asta cu cel mai bălai păr pe care îl văzusem vreodată, s-a întors și-a lovit cu palma în banca mea.

„Vrei să fim parteneri?" m-a întrebat.

Am observat că fiecare dintre unghii îi era vopsită într-o culoare diferită. Niște cireșe roșii îi atârnau la urechi.

„Sigur", am răspuns.

Mi-a spus că o cheamă Katie. Asta a fost tot. Asta eram noi.

Iar acum stau în pat și îmi doresc să mă întorc în acea zi sau în orice altă clipă dinaintea nopții de primăvară când un bărbat a băut prea mult și s-a urcat la volan, și a lovit-o pe prietena mea cea mai bună; când l-am privit pe Truman prăbușindu-se pe gresia din bucătărie după ce aflase că sora lui ar putea fi moartă.

Îmi strâng pleoapele și sper că aceste ultime câteva luni au fost un vis oribil. Că o să mă trezesc cu Katie sforăind alături de mine într-un sac de dormit roz-deschis și cu Truman stând pe scaunul de la masa din bucătărie, cu picioarele atârnând în aer și un bol de cereale în poală.

Dacă aș fi știut că pe drumuri circulă un șofer beat, n-aș fi lăsat-o pe Katie să plece de la petrecere. Dacă părinții lui Katie ar fi fost conștienți de cât de fragil este fiul lor, nu și-ar deconecta fiica de la aparatele de suport vital. Dacă Ramona ar ști de durerea care-mi străpunge inima, nu mi-ar aduce tăvi cu resturi de mâncare rece, gândindu-se că o să mă ajute. M-ar lăsa în pace. Vreau ca toată lumea să mă lase în pace.

Mai sunt șapte zile. Încă șapte zile cu Katie.

Adorm. Nu mă trezesc câteva ore bune. Sau poate toată ziua? A doua zi dimineață sunt complet pierdută, mișcându-mă prin locuri pe care nu le mai recunosc. Bucătăria noastră pare mai mică decât de obicei. Tot apartamentul pare să se fi micșorat, ca și cum Ramona l-ar fi dat pe un ciclu de uscare greșit. Îmi forțez

picioarele să intre într-o pereche de tenișI și mă silesc să părăsesc locul ăsta. Trebuie să ajung la Katie. Mai sunt doar șapte zile! Acum timpul meu cu ea are o dată de expirare.

Ramona nu e acasă. Trebuie să se fi dus la vreun brunch sau la Pollo Loco să-l viziteze pe Manny. Nu contează! Singura persoană care înțelege e Truman. Și el m-a mințit. A ascuns de mine cea mai importantă veste, chiar atunci când eram destul de nebună să cred că se întâmplă ceva între noi.

„Cred că s-ar putea să te iubesc", asta a spus.

Nu se poate. E imposibil ca vreunul dintre noi să se îndrăgostească vreodată de celălalt. E prea multă durere, prea multă suferință care va exista mereu între noi, împiedicându-ne să ne apropiem prea mult.

Când ies din bloc, îmi dau seama că e noapte. Afară e întuneric beznă și nici măcar n-am observat. Îmi verific telefonul – e nouă și jumătate. Ciudat!

Drumul spre spital mi se pare mai puțin familiar decât de obicei. Sunt încordată ca un ceas vechi stricat, gândurile îmi prind puteri noi cu fiecare clipă și sunt gata-gata să mă destram complet.

La spital, nu reușesc să intru. Îmi tot spun asta: *Mai sunt șapte zile. Nu poți irosi nici măcar o secundă. Înțelegi asta? Nu mai sta degeaba! Du-te înăuntru! Nu mai irosi timpul pe care nu-l ai!*

Dar nu pot! Nu pot, nu pot, nu pot!

Dacă mă duc înăuntru, totul devine real. Face ceasul să se miște înainte, când tot ce vreau e să se oprească complet. Așa că mă așez pe banca de afară și aștept... Ce, nu știu.

Gândul îmi alunecă la Truman și la cum reușește să se descurce cu asta. Dacă eu sunt ruptă în sute de bucăți, el este rupt în mii. E înapoi în bucătărie, cu telefonul în mână, ascultând vestea la nesfârșit.

Apoi gândurile mele par să se îndeletnicească subit cu un fel de magie malefică, pentru că Truman e aici, în fața mea. Detaliile ajung repede la mine – ochii înroșiți, părul mai dezordonat decât l-am văzut vreodată și o povară indescriptibilă care pare să-l tragă în jos.

— Eden!

Clipesc o dată. De două ori. Îmi șterg lacrimile cu degetele tremurânde. Mă întind să îl ating, să mă asigur că este real. Mâna lui se ridică să acopere distanța dintre noi. Apoi degetele lui le ating pe-ale mele.

Îmi retrag mâna instantaneu.

— Ce faci aici?

Truman pare distrus, chiar mai rău decât în acea primă seară la spital. Cel puțin atunci mai exista o speranță că poate Katie se va trezi într-o zi. Acum nu mai avem nimic. Doar o realitate zdrobitoare și o viață de trăit după ea.

— Am venit s-o văd.

Vorbește extrem de încet. Îi observ expresia, aceeași pe care o văd în oglindă – același gol.

— Nu trebuie să fie așa! spun. Nu ar trebui să fie așa.

Nici măcar nu tresare. Nu arată niciun fel de durere. Și de ce ar face-o? Sora lui va muri. Câteva cuvinte dure de la o fată la care ținea nu vor avea același efect. E greu să-ți împarți durerea în două în felul ăsta.

Se așază pe bancă lângă mine și își îngroapă capul în mâini. Nu știu de ce stau acolo așteptând ca el să spună ceva, să facă vreun comentariu vesel care să mă ironizeze. Bineînțeles că n-o face. De ce i-ar păsa acum? Totul pare nesemnificativ în fața tragediei.

Totuși, aștept. Aștept să văd o licărire din tipul pe care începusem să-l cunosc.

Când Truman își înalță capul, iar ochii lui se întâlnesc cu-ai mei, nădăjduiesc ca inima mea să uite să mai bată.

Aștept sentimentul familiar că vreau să alerg în brațele lui, dar nu mă pot gândi decât la fata care stă între noi. Fata care a stat mereu între noi. Și nu vreau s-o disprețuiesc pe Katie pentru că m-a ținut departe de fratele ei. Nu vreau s-o învinovățesc pentru nimic. Nimic din toate astea nu e vina ei.

E mai ușor să mă învinovățesc pe mine. Să dau vina pe el.

Truman își cuprinde capul din mâini. Părul îi e de neîmblânzit, fluturând în vântul nopții ca niște vârtejuri de cerneală vărsate pe-o pânză.

— Vrei să vii cu mine? mă întreabă din senin.

Nu vreau să vorbesc cu el. Nu vreau să merg nicăieri cu el.

— Unde? îl întreb.

Nu contează! Știu că voi merge oriunde îmi va spune.

25

TRUMAN

ASCULT VÂNTUL VUIND CÂND SE LOVEȘTE DE CLĂDIREA SPITALului în timp ce ochii lui Eden îmi cercetează fața.

— Vreau să mă duc să-mi iau rămas-bun, îi răspund.

— Să-ți iei rămas-bun? repetă ea.

Dau din cap și-mi încrucișez brațele la piept ca să lupt împotriva frigului constant pe care-l simt. Sau poate că am nevoie să fac ceva cu mâinile, ca să nu se mai întindă spre ea.

Credeam că o să aibă mai multe întrebări despre mine care apar din senin de naiba știe unde. Am venit la spital pentru că nu pot să dorm. Pentru că acum există o numărătoare inversă pentru viața mea și mi se pare drept să-mi petrec fiecare secundă la căpătâiul lui Katie. Dar Eden e aici, stând singură pe banca asta și arătând la fel de distrusă ca mine, și nu mă pot abține. Astept să mă roage să-i explic. În schimb, dă din cap și mă urmează la mașină fără să scoată un cuvânt.

Probabil știe că asta are legătură cu Katie. Întotdeauna are ceva de-a face cu Katie. Dar acum nu mai e vorba doar de sora mea, ci și despre mine. Despre Eden. Despre noi. O mulțime de lucruri s-au sfârșit în aceste ultime zile.

Multe se vor sfârși și în seara asta.

Străzile sunt liniștite în timp ce mergem. Nu sunt mașini și abia dacă e vreo lumină. Am închis radioul, iar Eden e tăcută în vreme ce ieșim din nou din orașul mare și ne întoarcem în orașul nostru natal. Nu pot găsi nici măcar un cuvânt de spus. Nimic nu pare firesc. Nimic nu pare corect.

Când întorc în cartierul nostru, Eden se înviorează. Se uită pe geam și își întinde gâtul ca să vadă casele pe lângă care trecem.

Nu știu dacă își amintește traseul ăsta. Cel pe care am condus de nenumărate ori după accident. E marcat în mintea mea, în pleoapele mele. E mereu aici, așteptând. Bântuind. Și e straniu să mă întorc pe această stradă și să mă gândesc la ce s-a întâmplat aici în acea noapte.

Eden trebuie să-și dea seama unde mergem, pentru că își mută privirea de la geam. Se întoarce spre mine și mă întreabă:

— De ce?

Nu-i zic nimic.

Nu știu ce să zic.

Mă uit la ceas. Zece și jumătate. Mă uit pe furiș la Eden. I se face pielea de găină pe brațe. Pornesc căldura și nu mă mai uit la ea, pentru că mă doare prea tare. Simplu ca bună ziua.

Ajungem la un semafor roșu, așa că mă întorc să-i urmăresc forma feței în lumina lunii. Curbura buzelor, linia nasului, felul în care genele îi sărută obrajii. O absorb până la ultima bucățică, știind că s-ar putea să fie ultima dată când voi fi atât de aproape de ea.

Apoi îmi feresc privirea. Dar ca și drumul ăsta, imaginea ei e acolo, gravată în mintea mea.

Mintea începe să-mi rătăcească, lăsându-mi mâinile tremurând. Vederea mi se încețoșează.

Încep să simt cârcei în picioare. Nu mă pot concentra la drum, iar luminile din trafic se amestecă într-un curcubeu solid.

Încerc să-mi revin. Trag pe dreapta.

— Truman? spune Eden cu o voce liniștită după ce se oprește mașina.

Vorbește atât de blând! La fel ca în acea primă noapte.

— Ce e?

— Am nevoie de-un minut.

Oftează.

— Am înțeles! Amintirile.

Și chiar înțelege. E singura persoană care o face.

Și apoi se întinde și mă ține de mână. Iar eu urăsc asta. Urăsc cât de bine mă face să mă simt! Cât de întreg! De fericit! Pentru că n-ar trebui să simt nimic din toate astea. Mă simt ca și cum aș fi blestemat să fiu rupt în bucăți. Sora mea e pe cale să moară, și e greșit ca eu să simt și altceva decât greutatea asta.

— Ar fi trebuit să-ți spun despre Katie, rostesc când tăcerea se prelungește prea mult. Nu mi s-a părut real, Eden. Și nu am putut să accept că a fost real. Că părinții mei i-ar face asta fiicei lor. Am încercat să te protejez, păstrând secretul. Am încercat să mă protejez pe mine.

Își retrage mâna.

— Mergi mai departe, Truman!

Așa că o fac. Pornesc motorul, mă adun și-mi șterg lacrimile de la coada ochilor. Apoi, pentru că e imposibil să mă abțin, spun:

— Mi-a fost dor de tine!

Acolo, la colțurile gurii ei, e fantoma unui zâmbet. Se potrivește cu ce a devenit – fantoma unei fete. Și cu fantoma unui băiat care stă lângă ea. Asta suntem noi acum: umbre, trăind în întuneric. Așteptând ca fiecare zi să se termine.

Inima îmi bate prea repede când se uită la mine așa. Ca și cum tot ce ar vrea e să anuleze spațiul dintre noi și să se așeze în jurul inimii mele. Dar cred că amândoi știm că nu putem. Că zilele în care ne prefacem că suntem fericiți și în stare să fim împreună s-au terminat.

Pentru că o iubesc pe Eden. Cred că aș putea s-o iubesc cu adevărat. Dar m-am obișnuit să-mi iau rămas-bun de la cei pe care îi iubesc cel mai mult. Și în seara asta îmi iau rămas-bun de la doi dintre ei.

Încă mai văd urmele de cauciucuri pe șosea, chiar dacă au dispărut de mult.

Eden ezită, sprijinindu-se de mașină. Merg pe unde se aflau odată urmele de cauciucuri, urmărind locul pe unde trecea mașina. Urmărind locul unde a avut loc accidentul, în care mașina lui Katie s-a răsturnat, aterizând pe iarbă.

Pare suprarealist. Ca și cum ar fi un alt timp, o altă viață. Ca și cum i s-a întâmplat altcuiva. Nu lui Katie Falls. Nu surorii mele mai mici.

Îngenunchez pe pământ și-mi plimb degetul pe asfalt. Dacă închid ochii, pot auzi scârțâitul cauciucurilor. Pot auzi zgomotul pe care l-au făcut mașinile când s-au ciocnit. Pot auzi țipătul lui Katie, zgomotul sticlei care se sparge când corpul ei trece prin ea. Îi pot auzi tăcerea, cum stă întinsă acolo, pe jos, abia respirând. Pot auzi sirenele din depărtare, grăbindu-se spre ea.

De-aia nu închid ochii. De-aia îi las întotdeauna deschiși. Larg deschiși.

Mă întind chiar aici, pe stradă, chiar aici, pe invizibilele urme de cauciucuri. Nu știu unde a aterizat trupul lui Katie, dar îmi imaginez că a fost aici, chiar sub mine. Și aș vrea să mă pot scufunda în asfalt, să dau timpul înapoi și să fiu eu cel care să zacă aici.

Plâng când Eden se întinde lângă mine. Ne uităm împreună la cerul nopții. Niciun nor la vedere. Doar stele răsfirate peste albastrul nesfârșit.

Vreau să-i ofer cerul.

Acum nu o voi mai face niciodată.

— Nu m-am mai întors niciodată aici, spune Eden. După accident, am refuzat să mai trec pe drumul ăsta. O luam pe străzile laterale; mergeam pe jos, paralel cu râpa – orice ca să nu mă întorc aici.

— Am fost aici în fiecare noapte, spun eu. Când nu puteam să dorm, veneam aici, mă întindeam exact în locul ăsta și așteptam.

— Ce anume? întreabă Eden.

— Nu știu! recunosc. Poate să vină vreo mașină. Poate pe Katie – să iasă dintre copaci. Să se trezească și să afle că totul a fost un vis. Un vis urât, oribil.

— Truman...

— Ea ar fi vrut asta, Eden! Katie n-ar fi vrut să trăiască așa, branșată la aparate.

— Katie pe care o cunoșteam n-ar fi renunțat niciodată, rostește Eden cu atâta forță, încât știu că fata asta crede din toată inima că e adevărat. Katie ar fi continuat să lupte.

Apoi se ridică repede în picioare și se îndreaptă spre mașină, îndepărtându-se de mine.

Mă conformez și o urmez.

Se sprijină de portieră. Plânge. Înnebunesc cât de des am văzut-o plângând.

— Sunt furioasă, Truman! Lasă-mă să fiu furioasă! Lasă-mă să fiu supărată! Lasă-mă să țip și să cred că cea mai bună prietenă a mea e o luptătoare! Că n-ar vrea să moară!

Mă întind să-i șterg lacrimile din ochi, dar se ferește. Nu vrea să mă mai atingă.

E ca și cum timpul ar merge în sens invers.

26

EDEN

CEVA MAI TÂRZIU ÎNCEPE SĂ PLOUĂ. APA SE SCURGE PE DRUM, iar asfaltul devine de un negru lucios și strălucitor sub lumina lunii. Truman e ud până la piele. Hainele mele șiroiesc de-atâta apă. Nu știu când a trecut noaptea asta, cu noi stând aici, în ploaie, pe drumul care aproape i-a luat viața lui Katie, și e ca și cum ea e aici cu noi, undeva în copaci sau în umbre, sau chiar în ploaia care ni se scurge pe fețe.

Îl urmăresc pe Truman cum descuie mașina, cu mișcările lui calme. Reflexe. Văd greutatea pe care o poartă în oase, o văd cum îl apasă și-l face să se închidă în el însuși. Se așază pe bancheta din spate, se târăște și îmi ține portiera deschisă.

Când mă așez lângă el și o închid, suntem învăluiți de o liniște tulburată doar de ploaia care lovește acoperișul mașinii. Vreau să mă uit la el, dar promisiunea unui rămas-bun atârnă prea greu între noi. Ploaia asta ar putea la fel de bine să fie un ocean între noi, o întindere nesfârșită întinzându-se între inimile noastre.

Pentru că îmi place atât de mult să mă urăsc pe mine însămi, mă întorc spre el. Părul îi atârnă pe față; picăturile de apă îi alunecă pe piele. Ochii albaștri îi sunt imposibil de strălucitori în întuneric. Îmi

cobor privirea spre mâini, care i se sprijină pe coapse. Pare distrus, chinuit de fantomele care îi năpădesc mintea și îi întunecă inima.

Cred că îl iubesc. Sau aș putea să-l iubesc. Cred că aș putea să-l iubesc pentru mult, mult timp. Dar timpul nu a intrat niciodată în planurile noastre. În schimb, avem momente, momente scurte ca ăsta, în care putem fura un sărut și o privire, și ne agățăm de ele, sperând că într-o zi, când ploaia se va transforma în praf, iar cerul se va lumina, când drumurile noastre nu se vor mai încrucișa și nu vom mai fi decât doi oameni cu un trecut condamnat, va fi de ajuns.

— Eden!

Numele îmi sună atât de adevărat rostit de el!

— Nu vreau să-mi iau rămas-bun de la tine! șoptește.

Îl simt cum se apropie mai mult, simt căldura care mă încălzește din cap până în picioare ori de câte ori el e aproape. Și când mâna lui își găsește drumul spre coapsa mea, mă uit la ea.

— E prea greu, Eden! E prea greu să trec prin asta fără tine. Am nevoie de tine aici, repetă.

Și, Doamne, e atât de egoist! Greutatea cuvintelor lui. Disperarea din vocea lui. Bineînțeles că are nevoie de mine! Bineînțeles că am nevoie de el! Am nevoie de Truman ca de oxigenul din plămâni. E un colac de salvare și o ancoră, iar eu nu pot fi cu el fără să mă înec și eu.

Suntem această tragedie teribil de ironică, condamnați din prima clipă în care nu s-au întâlnit privirile.

Și totuși, mă întind spre el. Îi cuprind capul în mâini și, pentru ultima oară, îl sărut. Ne apăs gurile una peste alta atât de aprig, încât pot simți cum toate crăpăturile din inima mea, cele gravate adânc în suflet, încep să se vindece cu fiecare atingere a limbii și degetelor lui.

Îi desfac fermoarul jachetei. Îi desprind țesătura umedă de pe piele și îmi trec mâinile peste pieptul lui, peste curbele și liniile moi

care mă scot din minți și mă transportă undeva, deasupra norilor. Îi simt respirația pe gât și mâinile pe pielea mea goală în timp ce hainele îmi alunecă pe podea odată cu restul hainelor lui.

Sunt îngrozită! Sunt disperată! Mă înec în vinovăție și plutesc în iubire, și îl țin cât de aproape pot, pentru că asta e ultima dată când degetele mele îi pot atinge pielea ca și cum ar fi a mea.

Îmi rostește numele, iar eu îi susțin privirea, îi urmăresc ochii de oțel cum îmi străpung inima și aprind un foc undeva, în adâncul meu. Ar trebui să-mi desprind trupul. Dar nu fac decât să îl trag și mai aproape.

— Truman!

E o respirație, un suspin, iar gura lui este acolo, peste a mea, fără să i-o mai cer măcar.

Și apoi e peste tot. Îl simt în inima mea, pe pleoapele mele, pe vârful degetelor. E pe pieptul meu, pe spatele și pe picioarele mele, și respirația lui îmi tulbură mintea, și *asta e bine*, mă gândesc, *căci nu vreau să văd o lume fără el plutind undeva, în centru.*

Când Truman îmi șoptește „Te iubesc", mi se pare greșit, dar îi răspund la fel. Îmi trec gura peste pielea lui umedă de ploaie și transpirată, și îmi înfășor picioarele în jurul spatelui lui, trăgându-l mai aproape, până suntem unul singur.

Poate că este terapeutic. Poate că este distructiv. Poate că nu există nicio diferență.

Stăm acolo până când se oprește ploaia și niciun tunet nu mai vibrează pe cerul nopții. Furtuna a luat sfârșit. La fel și noi. Acum e definitiv.

Îmi ridic capul de pe pieptul lui Truman și mă uit la fața lui, care se sprijină de geamul de sticlă. Respirația lui o încețoșează cu fiecare expirație. Când simte că mă trezesc, își întoarce fața spre a mea. Nu zâmbim. De data asta nu mai am nicio tresărire în piept. Doar dureri.

Truman dă din cap și își ferește privirea. Îmi pun hainele la loc și mă urc pe scaunul pasagerului. Truman se îmbracă și el. Un minut mai târziu, străbatem străzile întunecate și pustii.

Când Truman coboară geamurile, aerul nopții suflă înăuntru. Geamurile se dezaburesc, ca și cum ar șterge tot ce tocmai am făcut – tot ce tocmai am fost.

Rămânem cufundați în tăcere până îl întreb:

— Și acum?

Truman oprește la un semafor roșu. Suntem la jumătatea drumului spre oraș. Blocul meu o să apară pe partea dreaptă în zece minute.

Este tot ce ne-a mai rămas. Zece minute ca să ne simțim ca și cum am trăi într-o lume ocupată doar de noi doi.

— Nu știu, îmi răspunde. Iar apoi: E o minciună! Ba știu, Eden, dar nu e ceea ce vrei să auzi.

După asta, nu mai vorbim.

Știu deja ce vrea Truman. Ne vrea pe noi. Mă vrea pe mine. Vrea o viață de fericire, sărutări și momente de suflet care vor fi veșnic călcate în picioare de vinovăția care își croiește drum, încolăcindu-se în jurul inimii mele ori de câte ori îmi arunc privirea la chipul lui frumos.

Și am petrecut prea mult timp neștiind ce să fac. Încercând să mă hotărăsc dacă aș putea să-l iubesc pe Truman Falls și să și duc o viață plină de fericire. Răspunsul este că nu pot. Că vinovăția o să fie mereu acolo. Că, atâta timp cât o să fim împreună, o să plâng mereu pierderea lui Katie, iar el este o amintire ambulantă a fetei pe care o pierd și a alegerilor care m-au adus aici.

Truman oprește în fața clădirii mele. Întind mâna peste distanța dintre noi și îi găsesc mâna, așteptându-mă.

— Întotdeauna am avut nevoie de tine, îi spun. Întotdeauna o să am. Dar nu e de ajuns, pentru că, oricât de fericită mă faci să mă

simt, vinovăția tot e acolo, apăsând de zece ori mai puternic. Nu voi putea fi niciodată fericită cu tine. Nu voi putea fi prietena care vrei tu să fiu. Nu pot s-o uit pe Katie sau cum am dezamăgit-o. Nu pot să înghesui tot într-un colț uitat din minte. Trebuie să mă lași să plec. Trebuie să te duci să stai cu sora ta și să petreci aceste ultime zile cu ea. Trebuie să uiți de mine, pentru că nu putem fi fericiți împreună. Nu putem.

Cred că plânge, dar ochii îi sunt atât de strânși, încât pur și simplu e greu de spus.

— O să fii bine? îi șoptesc, simțind cum mâna i se înmoaie în a mea.

— Da!

E o minciună. Și o știm amândoi.

Mă aplec peste scaun și îl sărut pentru ultima oară. Gust amintirile și tot ce am împărtășit, iar în momentul în care gurile noastre se despart, îi dau drumul.

Îl las să plece.

Îl privesc din afara mașinii. Îl privesc în întunericul și umbrele în care pare să fie mereu. Privirea lui e ațintită asupra drumului din față. Stă acolo, cu mașina la ralanti, ca și cum i-ar fi prea frică să plece.

Apoi portiera lui se deschide, iar Truman aleargă spre mine și mă cuprinde în brațe, strivindu-mă de el. Mă strâng la pieptul lui și-i simt bătăile inimii sub obraz. E ceva luminos și viu, și știu că într-o zi și el va fi la fel.

Truman murmură ceva în părul meu. Nu reușesc să înțeleg. Nici nu cred că trebuie. Acest moment este pentru el.

Când se trage înapoi, zâmbește, cel mai firav dintre zâmbete – și cel mai trist, de asemenea.

— Nu pot să promit c-o să încetez să te pictez, mă anunță.

În timp ce se îndepărtează, îi strig numele pentru ultima oară.

Se oprește și se întoarce.

Îl absorb până la ultimul detaliu. Frumusețea lui e dureroasă. Inima lui e frumoasă.

— Ești un artist incredibil, Truman! Și o persoană mai bună decât sunt eu!

Se urcă în mașină și pleacă.

Am spus adevărul. Este bun. Iubitor și bun, și cel mai grozav frate pe care Katie și l-ar fi putut dori. Eu sunt cea care l-a doborât, cea care i-a distrus bunătatea.

Dar acum e liber. Liber să fie bun fără mine.

27

TRUMAN

ABIA AM SUPRAVIEȚUIT CÂND AM PIERDUT-O PE KATIE PRIMA dată. Dar a doua oară sunt pregătit.

Stau la căpătâiul ei. O strâng de mână cât pot de tare. Îi umplu camera cu lucrurile ei preferate: oja galbenă, ursulețul de pluș care stătea mereu pe patul ei, puloverul ei tricotat preferat și o veche brățară a prieteniei.

Părinții noștri stau de cealaltă parte a patului ei. Mama plânge. Tata este o ancoră neclintită. N-aș putea plânge nici dacă aș vrea. Sunt gol pe dinăuntru, un deșert sterp. O pustietate.

Mă uit la chipul lui Katie și văd toată viața care îl inunda odinioară. O văd cum zâmbea cu toată gura, râsul ei strălucitor, îi văd coatele sfrijite care ieșeau în afară când o plimbam în spate, îi simt privirea nemiloasă, acel oțel dur care se topea în mătase într-o clipă. Katie seamănă cu mine mai mult decât mi-am dat seama vreodată. Suntem tăioși pe dinafară, dar moi ca bumbacul pe dinăuntru.

Doctorul intră în cameră și, deodată, luminile se micșorează. Le pune părinților mei o întrebare. Cu coada ochiului, îl văd pe tata cum dă din cap și își scoate telefonul. Apoi, se-aude un cântec. Abia îl înregistrez, dar scot amintirea de undeva adânc în trecut. E

cântecul preferat al lui Katie. Cel pe care dansa în fiecare noapte de vară când eu adormeam pe canapea.

În timp ce doctorul se pregătește pentru sfârșit, simt mirosul de bețișoare parfumate pe care le ardea Katie. Parfumul de vanilie în care îi plăcea să se înece. Gofrele pe care mama i le cocea în fiecare duminică dimineața. Îi simt mâna micuță care-o ținea pe-a mea când eram copii; îi văd ochii mari care se căscau la mine, făcându-mă să mă simt cel mai curajos copil din lume.

Am nevoie de timp. Ore sau zile. De secunde, chiar și de secunde. Accept orice. Orice ultim moment ca să stau aici, cu ea, gândindu-mă că poate totuși ar putea să mă mai audă. Că poate totuși s-ar putea trezi. Poate că ar putea face ca totul să fie din nou în regulă.

— Stați! le cer.

Doctorul se întoarce spre mine. Părinții mă privesc, confuzi.

— Am nevoie de un minut cu ea.

Când camera se golește, trag pătura de pe patul lui Katie și mă întind lângă ea. O înfășor în brațele mele și îi legăn capul pe pieptul meu. Ceva mă sfâșie, mă rupe dinăuntru. Aștept să plâng. Dar nu, nimic.

După tot acest timp, tot nu găsesc cuvintele pe care să i le spun. „Îmi pare rău" și „te iubesc" nu par a fi de ajuns. În schimb, o țin de mână și închid ochii. Mi-o imaginez dormind alături de mine și suntem copii din nou, pitiți în iarbă în curtea din spate, cu pete de iarbă pe genunchi. Văd cerul vast și deschis deasupra noastră. Simt soarele pe piele și vântul în păr. Mi-o imaginez acolo, sus, dormind în sfârșit pe nori. În siguranță și fericită. Vie și luminoasă. Katie, fata din cer.

Ochii mi se deschid și suntem din nou în camera de spital. Ochii ei sunt închiși. Îi dau părul de pe frunte. O sărut pe obraz.

Îi spun c-o iubesc. Sper că mă poate auzi, oriunde s-ar afla acum și oriunde va fi în curând. Că mă va crede.

Ușa se deschide, iar camera se umple din nou de oameni. Stau lângă Katie, strângând-o de mână. *Nu mă părăsi!* mă gândesc. *Nu încă. Nu mă părăsi niciodată!*

Mama îi așază perna în timp ce suspinele îi zguduie tot trupul. Tata o aranjează în pat, trăgându-i pătura până la bărbie.

Aud ușa camerei deschizându-se ușor. Intră cineva. Ne întoarcem cu toții să ne uităm și e Eden. Stă în ușă și ține în brațe... Plânge, ținând zeci de nori de carton în brațe. Arată de parcă i-ar fi tăiat din cutii vechi și i-a vopsit în alb. Sunt legați cu sfoară. Are și o rolă de scotch. Și apoi se uită la mine cu un zâmbet mic și amărât. Pentru că a făcut lucrul pe care eu n-am reușit să-l fac: i-a adus lui Katie cerul.

Ne apucăm cu toții de treabă. Chiar și medicul lui Katie ne ajută. Lipim nori peste tot: pe ferestre, pe pereți; tata se urcă pe un scaun și agață unii de tavan. Norii sunt îndoiți, iar tăietura e neîndemânatică, dar e perfect.

Îi întâlnesc privirea lui Eden și sper că știe ce înseamnă asta pentru mine. Ce trebuie să însemne pentru Katie. Dacă m-am îndoit vreodată că o iubesc, acum știu răspunsul.

Și apoi ne întoarcem, adunați în jurul lui Katie. Eden stă în picioare în spatele meu. Părinții mei sunt împreună, cu brațele strânse unul în jurul celuilalt. Eu stau acolo, o geamandură în largul mării, pierdută undeva, în noapte. Nu-mi desprind ochii de la Katie. Nici măcar o clipă. Nici când se opresc aparatele. Nici când mama își îngroapă capul în pieptul tatălui meu. Nici când camera devine tăcută și știu că ea s-a dus.

Mâna lui Eden stă pe umărul meu. Știu că obrajii îi sunt plini de lacrimi, care cad ca apa care se scurge la vale. Mă sfâșie bucată cu bucată. Închid ochii. Îmi înghit lacrimile.

Lumea pare să îmi fugă de sub picioare. Totul se întunecă odată cu plecarea lui Katie. Toată lumina din univers dispare odată cu ea. Și fiecare cicatrice din mine care începuse să se vindece se deschide iar. A dispărut. *Nu mai e.* Vreau să mă scufund cu ea. Să mă îngrop cu ea. Să mă ia cu ea. Oriunde, dar nu aici, în lumea asta zdrobitoare în care nu pot respira.

Mă afund în pat lângă ea. Îi țin fața în mâini. *Ești bine acum!* mă gândesc. *Ești bine! E în regulă! O să fie bine!* Îi spun toate cuvintele pe care aș vrea să mi le spună și mie cineva.

E a doua oară când ne aflăm în spitalul ăsta, pierzând aceeași fată. Am crezut că durerea de prima dată mă va termina. Dar asta... *asta* e nesfârșită. O gaură neagră. Nicio altă tristețe nu se va compara vreodată cu ea. Aș da orice să simt durerea pe care am simțit-o în acea noapte de primăvară. A fost o fracțiune din asta. Asta e zdrobitoare, inevitabilă. Sunt cenușa care rămâne pe jos. Focul s-a stins complet.

Fără să știu încotro mă îndrept, mă ridic în picioare. Nu vreau să plec de lângă Katie, dar acești patru pereți se apropie, amenințând să mă strivească. *De ce să fug?* mă gândesc. *N-au decât.* O strâng de mână pe sora mea, o dureroasă ultimă dată, și mă împleticesc spre hol. Totul se învârte. Vederea mi-e încețoșată.

Reușesc să ajung la lift și să trec de ușile spitalului. Înghit aer curat ca un om care se înecă. Continui să merg, să mă mișc. Traversez o stradă și apoi încă una. E miezul nopții. Nu sunt mașini, nu sunt oameni. Mă opresc când îmi cedează picioarele, apoi mă las pe jos și îmi vâr capul între genunchi.

Mă simt ca o piatră smulsă și aruncată într-un lac, condamnată să se scufunde sub valul tulbure; ca un vagabond aruncat într-o pădure cu copaci în toate părțile, fără busolă și fără vreun semn; ca un băiat care și-a pierdut prea devreme tinerețea și care se zbate fără speranță să-și pună viața la loc, bucată cu bucată.

Agonia pare nesfârșită. Durerea este ca un puț adânc săpat în mine. Sunt copleșit de jale; au trecut doar câteva minute și deja mă simt prea slab ca să supraviețuiesc. Cum să merg mai departe? Cum să continui? Să mă ridic înapoi în picioare și să continui să trăiesc o aparență de viață normală?

Și apoi bate vântul, care scutură clopoțeii de la un magazin din apropiere. Inima mi se oprește. Acel sunet, acel clinchet lipsit de griji... e râsul lui Katie. Dintr-odată, umbrele par să se despartă și revine o fărâmă de lumină. O văd pe Katie sărind pe trotuare. Îi văd zâmbetul, strălucitor ca soarele dimineții. Lumea este încă plină de ea. Amintiri și clipe pun stăpânire pe tot. E pretutindeni, vie prin mine. Vreau să-mi pun mâna pe brațul ei. „Rămâi!" i-aș spune. De data asta ar face-o. Nu mai are unde să plece.

Aș lua o sfoară și aș lega un capăt în jurul brațului ei, iar pe celălalt de al meu. Aș lega-o de mine. Ne-am pierde împreună de data asta. Am zbura printre nori ca unul singur. Nu ar mai trebui să fie speriată; aș fi cu ea la fiecare pas.

Mi-o imaginez stând în fața mea și văzând în ce hal am ajuns. Stând pe trotuar ca un ciob de lut. „Ridică-te!" ar spune Katie, dându-și ochii peste cap. „Atât de dramatic!"

Katie, fata care nu stătea niciodată locului.

Katie, fata care nu a renunțat niciodată.

Sora mea, fata care mă ținea de mână și mergea cu mine.

Și știu, în adâncul sufletului, că ăsta e ultimul lucru pe care și l-ar dori. Nu ar fi vrut ca moartea ei să fie sfârșitul vieții mele, sfârșitul fericirii mele. Ar fi vrut ca acesta să fie începutul. Ar fi vrut să fiu neobosit. Ar fi vrut să fiu ca ea în zilele de vară când țopăia prin casă, plină de agitație și de viață până la ultima ei suflare.

Oare Katie ar fi vrut să mă prăbușesc în genunchi? Ar fi vrut să nu mai fac față și să renunț? Să baricadez ușile, să le închid și să înghit cheia? Cunosc răspunsul.

Oasele îmi țipă de durere, inima mi-e praf, dar mă ridic în picioare. Continui să merg, fără să știu încotro mă îndrept. Știu doar că ea ar fi vrut să mă duc undeva.

O să fac asta pentru tine, Katie! îmi spun. O să lupt pentru ea! O să trăiesc pentru ea! Și tot nu-mi vine să cred că a plecat pentru totdeauna. Știu că e acolo, sus, undeva, cuibărită între nori, privind în jos, zâmbind.

Trebuie să cred asta. Trebuie.

28

EDEN

INDIFERENT CE S-A ÎNTÂMPLAT ÎN ANUL CE-A TRECUT, NU M-AM gândit niciodată că voi petrece o duminică dimineața la înmormântarea celei mai bune prietene.

Tocurile mi se scufundă în pământ în timp ce străbat cimitirul. Soarele abia se strecoară printre nori, iar iarba e încă umedă de roua dimineții. Aerul e rece și îmi înțeapă oasele. Îmi reamintesc să respir. Picioarelor le tot reamintesc că trebuie să înainteze atunci când vor cu atâta disperare să se întoarcă.

Un mic grup de oameni s-a adunat pentru înmormântarea lui Katie. Sicriul ei stă închis sub o salcie. În spatele lui, un preot, o figură neagră, un memento inevitabil al morții. Scaunele sunt ocupate din loc în loc. Îmi amintesc că mama ei a menționat că înmormântarea va fi restrânsă, intimă. Nu plină de copiii gălăgioși de la școală și de băieții cărora Katie le frângea inimile.

Truman și părinții lui se așază în primul rând. O recunosc pe Santana în spatele lui, cu părul ei roșu imposibil de ratat. O liniște apăsătoare umple aerul, ca un nor întunecat care se profilează după o furtună, unul care nu se va ridica niciodată. Îl privesc pe Truman. Nu l-am mai văzut de-o săptămână, de la spital. Nu am mai vorbit din noaptea în care ne-am luat rămas-bun în mașina lui și am plecat pe drumuri diferite.

Pare golit de tot, numai oase și margini ascuțite. Ochii îi sunt înfundați, umbriți de cearcăne. Părul lui brunet e ciufulit, fluturând fără viață în vânt. Este o cochilie a băiatului pe care-l cunoșteam. Știu că, dacă m-ar privi, ar gândi la fel.

Din noaptea în care a murit Katie, timpul a încetat să mai existe. Minutele, orele și zilele se amestecă unele cu altele. Nu mai există răsărit de soare și nici apus. Doar ticăitul ceasului, așteptând să se termine fiecare zi ca să pot închide ochii și să mă prefac că nimic din toate astea nu e adevărat. Tristețea e adâncă, până la os. Imposibil de descris. O s-o port în piept pentru tot restul vieții. Mereu va fi acolo, acolo, apăsându-mă ușor, până în ziua în care va ajunge doar o durere.

Minutele trec, și locurile încep să se umple cu mătuși și unchi pe care nu i-am cunoscut niciodată. Prieteni vechi de familie, bunici, câteva fețe de care îmi amintesc din diminețile încețoșate de vară și din nopțile reci de toamnă. Îl privesc pe Truman cum se ridică în picioare, cum le strânge mâinile și îi îmbrățișează pe câțiva dintre ei. E un cadavru readus la viață, o flacără complet stinsă. Îl văd că încearcă – încearcă să-și păstreze cumpătul –, dar nu cred că există suficiente bandaje în lumea asta ca să-l pună la loc.

În cele din urmă, aproape toate locurile sunt ocupate. Îmi tot spun: *Du-te, stai jos, prezintă-ți condoleanțele! Îmbrățișează-o pe mama lui Katie și apoi pe tatăl ei! Atinge-i umărul lui Truman, să știe că ești aici!* Dar fizic nu mă pot mișca. Gândul de-a face un pas mai aproape de sicriul ei mă face să-mi doresc să ies din mine, să dispar.

Mă mulțumesc să stau sub un copac din apropiere. Începe slujba de înmormântare. Preotul rostește câteva cuvinte, evocând trecutul și momentele importante din viața lui Katie. Îmi vine să-l împing de-acolo. „Pleacă!" i-aș spune înainte să-i iau locul și să-mi povestesc propriile amintiri. Amintiri adevărate ale fetei adevărate care zace acolo, cu câteva clipe înainte de-a dispărea pentru totdeauna.

Vreau să fug și să nu mă mai uit înapoi. Dar n-o fac. Rămân până când preotul își spune ultimele cuvinte. Până când sicriul e așezat în pământ. Până când pământul e îngrămădit deasupra. Până când mama ei plânge atât de tare, încât zguduie copacii și sperie păsările. Ochii îmi sunt ațintiți asupra lui Truman. Mă aștept să se rupă, să se destrame cu totul și-apoi să dispară. Dar nu. Stă drept și ferm, ca un stejar de nădejde. Își ține mama în brațe în timp ce aceasta plânge și îi șterge lacrimile de pe față. E acolo, prezent. O văd în ochii lui, îl văd revenind la viață pentru o clipă. Știu că o face pentru ai lui. Știu că, atunci când o să fie singur în pat în seara asta, o să fie din nou de piatră.

Și apoi înmormântarea se termină. Ea nu mai este. Îmi șterg lacrimile de pe obraji. Trebuie să mi-o amintesc pe Katie ca pe fata care era strălucitoare, îndrăzneață și neînfricată. Așa a fost și așa va fi mereu.

Îmi spun că o să mă întorc într-o zi și o să stau lângă mormântul ei. O să-i pot spune, în sfârșit, toate cuvintele care au rămas încuiate în mine luni de-a rândul. Când voi ști ce cuvinte să spun, o s-o fac. O s-o fac cum trebuie. Ea o să mă ierte. Totul va fi bine.

Pe drumul de întoarcere spre stradă, mă opresc pe-o bancă cuibărită lângă trotuar. Aștept să mi se liniștească respirația, să mi se limpezească privirea, iar gândurile să nu-mi mai atârne atât de greu.

Stau acolo, așteptând, când Truman apare de nicăieri și se așază lângă mine. Băncile par să fie chestia noastră. Nu e nevoie să mă uit ca să știu că e el. Ca și cum aș putea simți cum pulsează viața prin el – corpul meu știe când e aproape; inima mea știe s-o ia razna așa cum o face întotdeauna în preajma lui.

Aștept să vorbească. Ce vrea? Un umăr pe care să plângă? Companie? Cineva care să-i spună că totul va fi bine? N-o să-l mint.

Îmi țin fața drept înainte, cu ochii la mașinile parcate pe stradă. Îl văd pe Truman cum își întinde picioarele lungi înainte de-a se

sprijini de bancă. Mâinile îi sunt încleștate în poală. Corpul îi e rigid și rece ca piatra. Respirația lui e ca un suflu alb în aerul rece de început de toamnă.

Apoi își ațintește ochii asupra mea. Îi simt cum îmi ating fața. Simt fiecare privire, fiecare clipire. Mă străbate ca o scânteie electrică de la un fir sub tensiune. Îmi țin fața drept înainte, știind că o să fiu pierdută în clipa în care ochii o să ni se întâlnească.

Încă nu sunt sigură dacă l-am iubit. Cred că l-am iubit. Vreau să fie fericit, dar acea fericire nu poate veni de la mine. Cel puțin nu acum. Va fi întotdeauna prea multă vinovăție, prea multă durere între noi. De fiecare dată când mă uit la el, văd fața lui Katie, îi aud vocea. Și mă întreb dacă trecerea anilor și vindecarea inimii mele o să schimbe ceva, dacă o să fie vreodată de ajuns pentru mine ca să îmi las garda jos și să mă simt cu adevărat fericită cu el într-o zi.

Cred că s-ar putea. Cred că putem găsi calea de întoarcere unul către celălalt.

Dar, deocamdată, eu și Truman ne-am trăit clipa. Și cât a durat, a fost ceva întreg, un fel de „totul". A fost aproape suficientă ca să calmeze furtuna pe care am stârnit-o. Știu că n-o să-mi mai pese niciodată de cineva în felul ăsta, că n-o să mai simt niciodată aceeași căldură familiară care înflorește în mine când ochii lui îi găsesc pe ai mei... Și e în ordine – pentru că trebuie să fie în ordine. Noi doi suntem ca iarna și vara, făcuți să existe în aceeași lume, dar nu împreună. Niciodată în același timp. Amândoi avem nevoie de propria noastră viață, de propriile noastre momente ca să creștem și mai avem și amintirile.

Acum, așezat pe bancă, Truman se întinde și mă apucă de mână. Rămân liniștită, de parcă o singură mișcare îl poate speria. Timid și foarte încet, ne împletește degetele și ne sprijină mâinile de lemnul rece.

Respir adânc ca să-mi liniștesc galopul inimii, apoi mă uit la el. Ochii mei își găsesc cu ușurință drumul spre ai lui. Mă așteaptă, albastru palid în aerul rece, ca sticla mării spărgându-se pe un țărm sărat. Ne privim în ochi în timp ce ploaia începe să cadă, lovind pământul și crengile golașe ale copacilor. Ochii lui poartă fiecare clipă din trecutul nostru: primul sărut furat în dormitorul lui, diminețile de vară întinși pe iarbă prin curțile din spate; pictând cerul în dormitorul lui Katie; dezbrăcându-ne pe bancheta din spate a unei mașini hârbuite. Totul e acolo, și cel mai mic moment dintre noi.

Și apoi se întâmplă cel mai incredibil lucru. Truman zâmbește. Un zâmbet adevărat. Care îi străbate fața de la un capăt la altul. Care rupe lumea în două. Ca lumina orbitoare a soarelui după o iarnă rece.

Și preț de-o clipă, cea mai mică dintre clipe, lumea se liniștește. Vântul se potolește. Preț de-o clipă, totul e bine. Totul o să fie bine.

Îi strâng degetele lui Truman. Îi zâmbesc la rândul meu. Vreau să spun un milion de lucruri, dar fiecare cuvânt ar străpunge momentul liniștit pe care l-am construit în jurul nostru.

Apoi mă ridic în picioare. Mă mișc un pic mai ușor, ca și cum gravitația și-ar fi slăbit ghearele puțin. Greutatea s-a estompat – nu mult, dar e totuși ceva.

În timp ce mă îndrept spre casă, norii se limpezesc. Soarele se revarsă în jos și îmi încălzește fața. Cerul devine de un albastru uimitor, de culoarea ochilor lui.

Pentru prima dată într-o întindere nesfârșită de întuneric, simt o licărire de lumină.

Mulțumiri

NU-MI VINE SĂ CRED CĂ TREBUIE SĂ FAC DIN NOU ASTA. Îi mulțumesc echipei de la HarperCollins – voi continuați să îmi faceți visurile să devină realitate!

Cel mai mare „mulțumesc" editorului meu, Elizabeth Lynch, pentru două lucruri: pentru că a lăsat niște comentarii de genul „Frumos!", care au făcut ca rescrierile să fie puțin mai ușoare, și pentru grija pe care mi-a arătat-o și care a ajutat această carte să fie cât mai bună cu putință. Îi mulțumesc lui Catherine Wallace pentru că s-a ocupat (încă o dată) de dezordinea haotică a primelor mele schițe! Și pentru că m-a ajutat cu prima jumătate a acestei variante. (Și pentru că mi-a dat ideea de a muta cerul în spital.)

Le mulțumesc celor care au citit această carte când a fost doar un dezastru disponibil gratuit pe internet! (Ovații pentru Wattpad!) Vă mulțumesc pentru că i-ați susținut pe Truman și Eden de la primul capitol și până la ultimul – acest sprijin m-a inspirat să ajung la finalul poveștii lor!

Îi mulțumesc familiei mele, care a fost absolut *încântată* să afle despre această carte încă de la început, și nu cu o săptămână înainte să ajungă în librării, ca data trecută! Ups! Îi mulțumesc mamei mele, pentru că mi-a oferit ideea de-a scrie a doua mea carte despre ea! (Îmi mulțumesc mie însămi, pentru că nu am ascultat acest

sfat!) Și le mulțumesc Alessiei și lui Antonio, pentru că, practic, există! Cred că a fi o treime din Tripleta de Ași ar fi plictisitor fără voi doi. Adică, așa, un pic.

Le mulțumesc prietenilor mei scriitori, care sunt, sincer, cu adevărat cei mai buni! Ei sunt primii oameni care s-au lovit de pălăvrăgeala mea fără sens, și totuși, cumva, au rămas lângă mine de la prima carte până la cea de-a doua. Vă mulțumesc pentru sfaturile constante, pentru sinceritatea brutală și pentru că nu țipați la mine deoarece scriu despre personaje care poartă prea mult negru! Recunoștința mea se îndreaptă și către Olive, prietena mea ne-scriitoare, pentru că m-a ținut sănătoasă la cap cealaltă jumătate din timp!

I-am păstrat pe cei mai buni pentru final: Misty, Bella și Chico. Pentru că au fost cei mai pufoși și cei mai buni de îmbrățișat atunci când nivelul meu de stres atingea cote maxime și pentru că – *spoiler alert!* – scrierea unei cărți e o treabă destul de grea.

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

ISBN: 978-606-088-169-6
9 786060 881698

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 22

Tiparul executat la:
MONITORUL OFICIAL R.A.

ALEX LIGHT

a crescut citind prea multe cărți și ascultând prea multe cântece de-ale lui Taylor Swift. Scrie povești care îi fac pe oameni să râdă și, uneori, să plângă. A început să cocheteze cu literatura în adolescență și a împărtășit online zeci de povești de dragoste, care au adunat mai bine de 150 de milioane de lecturi. Cu o diplomă în Literatură engleză, are scuza perfectă să citească și mai multe cărți atunci când nu este prea ocupată să le scrie pe ale ei. Locuiește în Toronto, Canada, alături de cele trei animale de companie ale sale. Este o avidă consumatoare de gogoși, uneori coace prăjituri și adoră lunile reci de iarnă.

O poți vizita online pe wattpad.com/user/alexlightstories

URMĂREȘTE-O PE ALEX PE

Ilustrația și designul copertei:
OANA ZORLESCU

Fanii scriitoarelor NINA DE PASS și KASIE WEST vor fi cuceriți de această poveste de dragoste YA imaginată de superstarul Wattpad ALEX LIGHT, autoarea romanului *Iubire de probă*.

Eden o avea pe cea mai bună prietenă a ei, Katie, și credea că-i este de ajuns. Apoi a apărut Truman.

Fratele mai mare al lui Katie, artistul. Singuraticul. Băiatul cu zâmbet inocent, dar cu ochi periculoși.

Eden nu l-a cunoscut cu adevărat pe Truman până în noaptea accidentului lui Katie. Aceea a fost și noaptea în care cei doi adolescenți și-au îngăduit să dea frâu liber sentimentelor, însă în clipa următoare cerul s-a prăbușit peste ei.

Cu biata Katie în spital și Truman fugind fără un cuvânt de suferința care îl macină, Eden se vede nevoită să lupte de una singură cu propria durere. Ce se întâmplă însă la întoarcerea băiatului în oraș? Va putea Eden să-l primească înapoi în viața ei, știind că primul lor sărut a fost exact lucrul care le-a distrus lumea?

„O descriere emoționantă și incitantă a suferinței,
precum și a modului în care un necaz îi poate aduce pe oameni
laolaltă în cele mai neașteptate feluri."
The Nerd Daily

ISBN: 978-606-088-169-8
9 786060 881698
www.corintjunior.ro

13+